

Giới thiệu Cách Vách Đứng Nhìn Trộm

Cách Vách Đứng Nhìn Trộm là một câu chuyện vui nhộn và hài hước xoay quanh tình lãng mạn xóm giữa hai cô cậu bạn họ, nào ngờ từ hàng xóm mà họ lại trở thành oan gia...

Bạn họ chỉ là hàng xóm với nhau từ nhỏ thôi mà, vẫn chào hỏi thân mật với nhau hằng ngày và chẳng biết từ bao giờ mà hắn đã trở thành người yêu của cô. Anh lúc nào cũng thế, lặng lẽ lên vào nhà cô, ra về tự hào vì là một tên vụng trộm mặc cho cô có chạy đằng trời...

Liệu câu chuyện giữa hai người hàng xóm quá thân mật ấy sẽ ra sao? Sẽ có những tình huống lãng mạn nào được các độc giả khám phá ra ???

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cãi nhau? JQ bắt đầu!!!

Rốt cục cũng đến nhà, Tô Mộc cởi áo khoác ra, đặt lên giá áo tính tề, cầm lấy đồ mặc ở nhà, đi vào phòng tắm.

Đốc đốc đốc...

Bàng bàng bàng...

Rầm rầm rầm...

Hình như có gì đang kỳ quái thì phải? Tô Mộc cảm khăn lông, dùng sức xoa xoa tóc.

Đồng đồng đồng...

Tiếng ồn kia dường như không có ý dừng lại, vội vã lau khô thân thể, Tô Mộc đi ra, cẩn thận nghe lại, dường như âm thanh kia không còn nữa.

[Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ tại www.gacsach.com - gác nhỏ cho người yêu sách]

Rốt cuộc là hàng xóm nào? Cãi nhau mà không có quy củ như vậy?

Tô Mộc không nhớ có hộ gia đình nào như vậy, nơi anh thuê phòng là một khu cao cấp, khi đó, anh không định chọn căn hộ này, nhưng vì gần phòng khám, tuy có chút cũ kỹ nhưng cũng coi như sạch sẽ, ánh mặt trời ôn hòa, mà Tô Mộc cũng là một người thích sạch sẽ, cho nên coi như nơi này để ở. Mà trong chung cư già như vậy, đa số đều là người già, bình thường không ồn ào như hôm nay.

Tô Mộc đi đến phòng khách, ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt rơi xuống cái bàn trà bằng thủy tinh, có một lớp bụi...

Tô Mộc kim lòng không được nhú mày, tại sao? Trong nhà anh, đáng lẽ phải vô cùng sạch sẽ mới đúng.

Móc khăn giấy ướt từ trong túi ra, hiển nhiên, mắt anh không thể dung hợp được tro bụi...

Đụng!

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn, rõ ràng là xảy ra bên cạnh anh. Rõ ràng, có đồ vật gì đó đang di chuyển, cho nên...

Tòa nhà như bị nổ bom, chấn động một cái, cái bàn thủy tinh vừa lau sạch sẽ lại... rơi một lớp bụi xuống.

Đáng chết!

Tô Mộc nhìn không được thăm thẳm một câu, rốt cuộc là ai không có mắt, tạo nên mặt trận hỗn loạn này!!!

Đồng đồng đồng...

Rầm rầm rầm...

Lại là mấy thanh âm, hiển nhiên, mấy thanh âm này truyền đến từ cách vách bên kia.

Được! Là hộ gia đình mới!!!

Tô Mộc nhớ tới hôm qua, chủ thuê nhà yêu tiền như mạng gọi đến nói, cái gì mà con gái của dì, hay là cháu trai bên ngoại gì đấy, nói tóm lại là sẽ ở cách

vách nhà anh, đại khái là vừa tốt nghiệp, là một đứa bé biết thời biết thế.

Tô Mộc kéo kéo khoe môi, nhưng nụ cười này không tính là nụ cười thật sự, hừ nhẹ một tiếng, khinh thường ném đi cái khăn ướt trong tay, có lẽ nên dạy cho nó biết, cái gì gọi là biết thời biết thế!!!

Dọn nhà mệt chết đi, Thuần Tường đầm đẫm vai mình, thường thức giá sách vừa được chuyển đến vị trí tốt, không kìm lòng được mà cười, cả nhà, từ mấy vì tính đến ghế sa lon, tất cả đều là tự cô đưa đến, mặc dù mất hết một ngày nhưng cũng chứng minh cô không hề nhu nhược, một cô gái xinh đẹp cũng không thể so sánh với cô!!!

“Yes! Thật là quá tuyệt vời!” Cuộc sống tự do bắt đầu làm cô nhện không được, ngửa mặt lên trời huýt sáo.

Tô Mộc vừa đến trước cửa liền nghe thấy một tiếng cười vô cùng quý dị. Thì ra là... Cái này là đứa bé biết thời biết thế sao?!

Cốc cốc cốc!

Mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn nhưng lễ phép cơ bản vẫn phải có, hướng chi, thanh âm vừa rồi hẳn là của một cô bé, nếu đây là một cô bé thiện lương sạch sẽ, coi như là có thêm một người hàng xóm mới, Tô Mộc cảm thấy cũng không tệ lắm.

Hình như có người đang gõ cửa?!

Thuần Tường nháy mắt mấy cái, lắng nghe, hình như không có, chẳng lẽ nghe lầm sao, ở đây có ai mà đến tìm cô? Khi dọn đến đây, trừ ba mẹ ra, cô chưa nói với ai cả.

Cho nên, bên trong dựng lỗ tai nghe, bên ngoài tinh tâm chờ kết quả..., kết quả dĩ nhiên là...

Cốc cốc cốc!!!

Không nhận được gõ thêm ba tiếng, Tô Mộc nhú mày. Đây gọi là biết thời biết thế? Ngay cả cửa cũng không mở!!!

Chết!!! Thật sự có người gõ cửa!

Thuần Tường nghe thấy thế vội vã mặc giày, mặc giày còn sợ không kịp, sợ người đứng ngoài chờ lâu mỏi chân!

Thuần Tường nắm lấy đồ vận cửa, xoay xoay, cánh cửa phát ra một tiếng “nha”, bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ, mở cửa ra ánh sáng tự nhiên chiếu vào, một người đàn ông mặc đồ trắng đứng trước cửa, khuôn mặt anh tuấn, vóc người thon dài cao ngất, nhờ ánh mặt trời chiếu vào mà quanh thân phát ra một luồng sáng nhạt...

Ông trời của tôi...

Thuần Tường ngơ ngác nhìn.

Hoàng tử xuất hiện!

Quả thật là hoàng tử điện hạ trong truyện cổ tích.

Thuần Tường nháy mắt mấy cái, có chút mê hoặc... Đây là lần đầu tiên trong đời cô nghĩ đến từ đó hợp với mình – số đào hoa?!!

Dĩ nhiên, ý nghĩ này chỉ trong nháy mắt, và cũng chỉ có thể là trong nháy mắt.

Một giây sau, khi vị “Hoàng tử đại nhân” này nói chuyện, cô liền phát hiện, sự thật luôn cách tưởng tượng rất xa!!!

Cô bé này, sao lại si ngốc đây?

Tô Mộc khẽ nhú mày, nhìn người này từ trên xuống dưới, tết tóc bím, buộc đuôi ngựa, mặc quần yếm cao bồi, mắt to nhưng chẳng có thần thái gì, vừa không xinh đẹp vừa không đặc sắc, thậm chí... Làm anh cảm thấy hơi bị bẩn.

Dĩ nhiên, Thuần Tường vừa quét dọn xong, còn vội vã đi ra mở cửa, làm sao mà sạch sẽ được

“Khụ khụ... Tôi ở cách vách.” Tô Mộc háng giọng.

“A A, thì ra là hàng xóm a! Xin chào xin chào, hôm nay tôi vừa mới đến, hắc hắc... Vừa rồi muốn qua chào hỏi nhưng không ngờ anh khách sáo như vậy, chưa gì đã đến trước cửa.” Thuần Tường lễ phép vươn tay ra, làm tư thế nắm tay.

Tô Mộc nhìn Thuần Tường duỗi tay ra, phán đoán đầu tiên là bên trong có bao nhiêu vi khuẩn... Có ít hơn bồn cầu nhà mình hay không...

Chống lại ánh mắt của Tô Mộc, Thuần Tường nhìn về bàn tay mình, quả thật có vài vết bẩn màu đen, có lẽ do vừa rồi vận chuyển đồ mà dính vào, cũng

không chú ý lắm!

Có chút thất lễ thu tay lại, Thuận Tường tranh thu lau lau tay ở ống quần hai cái, nhìn nhìn lại, vết bẩn màu đen đã lau sạch sẽ, lại vươn tay ra cười hắc hắc với Tô Mộc.

“Xin lỗi, vừa rồi khuôn đồ nên hơi bẩn một chút. Xin chào, tôi là Thuận Tường, Thuận Phát Thuận, Nghĩ trong Suy nghĩ.”

Tô Mộc dĩ nhiên không có ý nắm tay cô, nhìn cô bé trước mắt này, ấn tượng càng ngày càng kém, khó có thể tưởng tượng, trên đời này có cô gái không câu nệ tiểu tiết như thế.

Cô... Thật sự vậy sao?!

Nhìn Tô Mộc, Thuận Tường không biết mình đã làm sai điều gì, để người này lộ ra biểu hiện như vậy... Hình như là ghét, vứt bỏ, khinh thường, miệt thị... Đủ loại từ ngữ để hình dung ánh mắt này...

“Thuận Tường tiểu thư phải không...” Tô Mộc bĩu môi, nâng cằm cao lên. “Tôi tới đây không có ý gì đặc biệt, chỉ là... Hy vọng cô có thể chú ý một chút, tự giác một chút, cô dọn nhà như thế nào tôi không xen vào, nhưng nếu cô dọn nhà xâm phạm đến lợi ích của tôi, tôi đành phải nhắc nhở. Cô có biết khi cô dọn nhà âm ỉ bao nhiêu hay không?! Đặc biệt là tại chỗ có bức tường cách âm kém cỏi như thế này.”

Huống chi, phòng ngủ của hai người vốn là cùng chung một phòng, sau đó bị tên chủ thuê nhà tham tiền kia chia làm hai, thế nên ngồi ở thư phòng, Tô Mộc cũng có thể nhìn thấy cách vách đang làm gì trong phòng bếp, dĩ nhiên, trong một năm qua, căn phòng này vốn dùng để chứa tạp vật, về phần nó cách âm như thế nào, Tô Mộc cũng không quá để ý.

“A, thật xin lỗi, dọn nhà nên có chút âm ỉ, nhưng chỉ lần này thôi, chắc chắn không có lần sau!” Thuận Tường cười cười, có chút khó xử thu tay lại.

“Cô biết mình làm âm ỉ là tốt rồi, làm người nên có chút tự giác, còn nữa...” Tô Mộc nhếch môi, khẽ cười một tiếng: “Thân là một cô gái, cô nên để ý đến bản thân mình một chút, bản thân lời thôi lếch thếch như vậy, đối với những người bình thường mà nói, đúng là một loại hèn hạ.”

Ồi chao?! Cái gì vậy!!!

Người này, đang nói cái gì?!

Thuận Tường vốn đang ngênh cười bỗng phát hiện có điều kỳ lạ, người đàn ông này, hình như... nói chuyện không tốt lắm.

“Bình thường tôi cũng không phải như thế, chỉ là hôm nay...” Vội vàng giải thích, Thuận Tường cảm thấy có lẽ hôm nay do cô không lễ phép trước, cho nên Tô Mộc mới biểu hiện thái độ tệ như vậy, cũng không thể trách người khác được.

“Người sạch sẽ, cho dù có làm vệ sinh thì cũng sạch sẽ thôi, người vô cùng bẩn thì cho dù có thế nào cũng không thể sửa đổi được tập tính. Dể nhũn thoát nhìn giống như rùa vàng, nhưng thực tế nó chỉ là trứng thối.” Tô Mộc nói xong liền dứt hai tay vào túi áo, xoay người bỏ đi, một cô gái như vậy không đáng để anh tốn nước bọt.

“A! Đây!” Anh ta, anh ta... Anh ta đang mắng ai trứng thối vậy!!!

Thuận Tường thở phì phò tròn tròn mắt, đến tột cùng, nam nhân ác độc này từ đầu chui ra vậy a! Cô chọc anh ta chỗ nào! Có cần dùng miệng lưỡi bén nhọn vậy không...

Tóm lại, hận thù giữa hai người cứ như vậy bắt đầu mà kết!!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sắc – dụ? Tỉnh lại đi!

Tô Mộc nhìn lại căn phòng mình đã quét dọn sạch sẽ lần nữa, lấy tay kéo kéo cổ áo, nghĩ có lẽ mình nên đi tắm lần nữa.

Bụp bụp bụp...

Bốp bốp bốp...

Hai âm thanh bén nhọn truyền tới, Tô Mộc nhẹ nhàng nắm lại quyền, một cô gái như vậy đúng là làm người ta chịu không nổi. Nếu cùng người như vậy làm hàng xóm, quả thực...

Nghĩ vậy, Tô Mộc liền nhanh chóng cầm lấy điện thoại, bấm một chuỗi số dài, vừa nghe hai tiếng “tít tít” xong, điện thoại đã có người đón, tiếng nói kia anh thật sự rất không muốn nghe, nhưng lại phải nghe...

“A, là Tô Mộc sao...” Đầu bên kia truyền đến một tiếng nói lười biếng, chậm rãi nói

“Chủ cho thuê nhà!” Khóe miệng Tô Mộc giật giật hai cái, không chút che giấu vẻ bất mãn mười hai phần của mình, tiếp tục hỏi: “Xin hỏi, căn phòng bên cạnh đã có chuyện gì vậy?”

“Ồi chào, Tô Mộc à, không phải hôm qua chị đã nói với anh rồi sao! Là con gái của dì chị, em họ của chị, chị không chăm sóc nó thì chăm sóc ai đây.” Chủ cho thuê nhà nhẹ cười nói: “Hon nữa, em họ của chị cũng không tệ nha, anh không biết đâu, nó làm đồ ăn rất ngon...”

“Đồ ăn cô ta làm cũng có thể ăn?” Tô Mộc nghĩ như vậy, liền nói ra miệng: “Chị có biết người đàn bà kia... Ôi chào... Chị cũng biết, người ác liệt bao nhiêu tôi cũng chịu được, chỉ riêng người không sạch sẽ... Vốn tưởng đó là một cô gái tốt, kết quả...”

“Này, Tô Mộc, sao anh có thể nói vậy chứ?!” Chủ cho thuê nhà vừa nghe hấn nói như vậy, mặc dù biết Tô Mộc chỉ nói ngoài miệng vậy thôi nhưng vẫn có chút khó chịu: “Tưởng Tưởng đâu phải người như vậy, nhất định là anh hiểu lầm, hoặc là do tiêu chuẩn của anh quá cao rồi, chị nói cho anh biết, không ai có thể như anh, một ngày tám ba lần, cọ rửa mười lần, nhìn vào gương cũng nói chữ ‘Vệ sinh’ như anh đâu!”

“Chủ cho thuê nhà! Khi nào thì tôi trở thành như vậy? Tôi chỉ muốn cô ta con gái hơn một chút mà thôi!” Tô Mộc cắn răng nói: “Tốt nhất là biến mất sớm một chút...”

Không còn cách nào, Tô Mộc đã giao tiền đặt cọc ba năm cho chủ nhà, lúc này chỉ vừa một năm tròn, dĩ nhiên không có cách thoát thân, hon nữa, với cá tính của Tô Mộc, nhất định sẽ không bỏ đi chỉ vì một cô gái.

“Này này, Tô Mộc.” Tỷ tỷ cho thuê nhà khinh thường đảo cặp mắt trắng dã: “Chị nói, anh tìm hàng xóm hay là vợ đây? Con gái hay không thì có liên quan gì đến anh chứ? Được rồi, cứ vậy đi, chị sẽ nói cùng Tưởng Tưởng, nó muốn ở bao lâu thì ở. Nhớ rõ, anh cũng khi dễ nó!”

“Cái kia...” Tô Mộc vừa định mở miệng nói thêm gì đó, nhưng đã nghe thấy tiếng “đô đô”

“Đáng chết!” Tô Mộc tức giận ném điện thoại đi, cười lạnh một tiếng.

Nói đùa gì vậy, con gái như vậy, cho dù phụ nữ trên thế giới này có chết sạch, chỉ còn một mình cô ta, anh cũng không cần!!!

“Hắt xì...” Thuần Tưởng hắt hơi một cái, xoa xoa đầu mũi hồng hồng, hút hút mũi: “Có người đang nói xấu mình?!”

Chẳng lẽ là người đáng ghét lúc sáng sao?!

Dòng nước ấm áp rót xuống, Thuần Tưởng xoa xoa cánh tay, Tưởng Tưởng, cứ lau đi, đây là vị sữa tươi mà mi thích nhất mà.

Quay đầu nhìn tấm gương lát phát sương mù, trong gương có thể nhìn thấy làn da trắng nõn, Thuần Tưởng nghiêng đầu, đánh giá từ trên xuống dưới, bản vậy sao? Hôm nay cô thật sự giống như ve chai từ trong đồng rác sao?

Mặc dù không phải nghiêng nước nghiêng thành nhưng dù sao cũng gọi là ngũ quan đoan chính, nam sinh theo đuổi cũng có mấy người, nhưng tại sao trong mắt hàng xóm, cô lại trở thành chướng ngại chứ?

Lại xối dòng nước ấm áp lên người, đây là một phương pháp giải lao hiệu quả, chỉ là căn nhà này không có điều kiện hiện đại, cho nên sử dụng bao nhiêu nước phải chú ý, nếu không giống như bây giờ vậy, chỉ xối nước lạnh lên thì không tốt...

Đợi chút!!! Đây là tình huống gì?!

“Hì... Lạnh quá!” Thuần Tưởng đột nhiên run cả người lên, gấp gấp vọt về phòng ngủ

Vỗ nhẹ gương mặt mình, cô chỉ vào trong gương nói: “Đồ mờ quạ đen! Tự bản thân không thoải mái!”

Khí trời tuy không lạnh nhưng cả người nhom nhóp bọt xà phòng, vừa lạnh vừa dính làm cô nhịn không được mà hắt xì một cái mạnh.

Không có nước!!!

Phản ứng đầu tiên của Thuần Tưởng là gọi điện đến công ty cung cấp lò sưởi, nhưng nhìn lại đồng hồ, bây giờ rưỡi... Khi này thì không còn mở nữa rồi.

Nhịn không được hít mũi một cái, Thuần Tưởng vừa âm thầm chửi rửa, vừa âm thầm cầu nguyện, xin đừng có bị bệnh a...

“A!!! Chị Nhiễm!” Bất đắc dĩ lắm, Thuần Tưởng mới gọi cho chị họ, đây cũng chính là chủ cho thuê nhà bây giờ của cô.

“Ồ ơ, thế nào? Chịu ỳ ị khướt?” Tạ Nhiễm nghe thấy giọng cô hơi kỳ lạ, có chút vội vàng hỏi: “Có phải tên tiểu tử thúi kia khi dễ em không?”

“Cái này...” Thuần Tường dừng lại một chút, cũng không thể nói là khi dễ được, mặc dù hình như là có: “Không có gì, chị Nhiễm, hình như trong phòng hết nước rồi?!”

“Đề sáng mai gọi cho công ty nước, kêu bọn họ đến đổi lại vòi nước!” Tạ Nhiễm đáp lại

“Khoan khoan!” Thuần Tường thấy chị mình có ý cúp điện thoại, vội vàng gọi lại: “Chị!!! Bây giờ còn cách nào không? Em đang tắm...”

“Không có!!!” “Chuyện tốt” trăm năm khó gặp mà em cũng gặp được.” Tạ Nhiễm không nhịn được cười nói, nhưng cũng đúng thôi, tuy phòng Thuần Tường trang bị hiện đại nhưng quanh năm đều để dựng tạp vật, cho nên không có ý tu sửa lại

“Có nước nóng không?”

“Một chén trà.”

“Hỗ nước?”

“Vừa đập nát.”

“...”

“...”

“Đến nhà bên cạnh đi ...”

“Hà, cái gì?” Khóe miệng Thuần Tường giật giật hai cái, cố gắng tìm ra chút bốn cột trong lời nói của Tạ Nhiễm

“Cái kia... Không phải hôm nay em vừa gặp Tô Mộc sao!”

“Tô Mộc?!” Thì ra, người phiền phức sáng nay tên Tô Mộc a.

“Đúng, chính là người đó, em sang đó xin tắm nhờ hoặc xin chút nước nóng đi?” Tạ Nhiễm đề nghị.

“Cái này... Nhưng mà người kia...” Đâu phải cô không biết tên kia lợi hại thế nào, làm sao có gan mà đi qua a.

“Được! Hỏi em chuyện này cái?!” Thanh âm nghi ngờ của Tạ Nhiễm truyền đến.

“Dạ?”

“Không phải em đang tắm sao? Làm sao mà nói chuyện với chị lâu như thế? Chẳng lẽ em... em đang ở trần sao!”

Thuần Tường ôm tay, run lên một cái, đi qua đi lại trước cửa nhà Tô Mộc.

Trời ạ!!! Cô điên rồi, sao lại đến đây chứ?

Rốt cuộc có gõ hay không đây?

Thuần Tường run run, cắn răng một cái, quyết tâm vừa định mở cửa thì cánh cửa đã mở ra trước...

A một tiếng, trước mắt Tô Mộc liền xuất hiện một nha đầu tóc rối bù, chỉ bọc người lại bằng một chiếc khăn tắm đơn giản, kinh hoàng một chút nhưng khi nhìn rõ mặt cô thì liền cau mày

Tại sao lại giả trang thành như vậy, lẩn lư trước nhà anh chứ? Hay là thấy vừa rồi không có ấn tượng tốt với anh nên bây giờ, dùng – sắc – dụ?

Không thể nào, Tô Mộc khinh thường khẽ cười một tiếng, chỉ bằng bề ngoài của cô ta, sắc đẹp thô cũng không có khả năng rồi

“Kia... Cái kia, Tô tiên sinh.” Thuần Tường co rúm cả vai lại, run nhè nhẹ nói: “Cái kia, phiền anh, có thể... Mượn, mượn phòng tắm không?”

“Máy nước nóng bị hư? Hay là máy điều hoà?” Tô Mộc khẽ vén lông mày lên, đẩy túi rác bên cạnh vào góc tường

Ai, mặc dù thấy ý nghĩ vừa rồi của anh thật sự rất ngu xuẩn, nhưng nhìn cô bây giờ có lẽ cũng không sai. Phụ nữ, luôn lợi dụng thân thể của mình để đạt được mục đích, được rồi, không thể phủ nhận đôi khi rất có hiệu quả, nhưng nhìn bề ngoài cô như thế này, hơn nữa còn ở trước mắt anh, tình lại đi!!!

Thuần Tường liên tục gạt đầu, nghĩ người này chắc nhìn thấy cô chật vật như vậy, không đến nỗi không còn lương tâm, chắc vẫn còn chút đồng tình chứ...

“Xin lỗi.” Nửa ngày sau, người kia mới nâng hai tay lên, nâng túi rác lên nhìn cô, tiếng nói lười biếng: “Thật xin lỗi, tôi nghĩ cửa của tôi không quen với cô đến mức như vậy”

“A... này, không phải, ý tôi là... Có thể...” Thuận Tường hiểu ý của Tô Mộc, nhưng bất đắc dĩ, cô đang cầu xin người ta, phải hạ thấp tư thái một chút, nếu không...

Phanh –

Không đợi Thuận Tường nói xong, Tô Mộc đã không chút khách khí, đóng sập cửa.

Thuận Tường thầm cắn răng, rửa xả người đàn ông này, lại cảm thấy có chút ủy khuất, không phải chỉ mượn phòng tắm một chút thôi sao, cô chỉ muốn nói, nếu không mượn phòng tắm được thì có thể cho cô chút nước nóng hay không.

Ắt xì – -

Không có gì bất ngờ cả, Thuận Tường hung hăng hất hơi một cái, cuối cùng mới gất về phía cửa Tô Mộc một cái, tên hẹp hòi! Ắt xì...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mercedes-Benz? Không xứng với cô a!

Nhấp một ít trà nóng, Thuận Tường gội nước lạnh thấu xương, miễn cưỡng lắm mới tắm xong.

“Hắt xì...”

Cảm mạo đã định, Thuận Tường kéo chăn lên người, xé tờ giấy cuối cùng lên bụng. Ngày mai là ngày đầu tiên làm việc, cho dù có bò cô cũng phải đi.

Sư phó ở công viên Thủy Hương không phải tùy tiện nhận đồ đệ, đầu tiên là phải thông báo hình dáng bên ngoài, khả năng đặc biệt, sau đó làm chân sai vật... Nhất định phải “Vượt qua”, cô đã quyết định rồi.

Khó khi không dùng cây chổi đuổi cô ra ngoài, mà nói là “đợt”, cô đã cảm kích lắm rồi, nếu ngày đầu tiên mà còn xin nghỉ... Cô chết chắc rồi.

Nhất định phải giữ ấm, như vậy thân thể sẽ nhanh khỏi bệnh hơn, tên hỗn trướng ở cách vách, đúng là không có tình người mà, còn cho là mình thanh cao lắm, đúng là đồ đàn ông ác độc.

Cứ nghĩ như vậy rồi chìm dần vào giấc ngủ, mơ mơ màng màng, sáng thứ hai vừa rời giường, Thuận Tường cảm thấy toàn thân khó chịu vô cùng.

Đặc biệt là cánh tay kia, vừa nhấc lên là chua như hũ dấm vậy, miễn cưỡng nuốt nước miếng một cái, cả tiếng nói cũng không lên, cổ họng thật đau rất.

Di chứng đáng sợ...

Thuận Tường vốn định đứng lên, nhưng ngay cả lực để dựa vào giường cũng không có!!!

Không được, không được rồi.

Thuận Tường gơ cánh tay nhức mỏi lên, vỗ vỗ mặt, cố gắng thanh tỉnh một chút.

Giảng co hồi lâu, rốt cuộc Thuận Tường cũng có thể xuất phát, đứng trước gương, Thuận Tường nhìn mình, môi đỏ, lỗ mũi hồng, khuôn mặt méo mó, mặc dù không có thể thống gì, nhưng kiên trì được như vậy coi như là tốt lắm rồi...

Mặc quần áo vào, Thuận Tường ho khan hai tiếng, đưa tay khóa cửa lại, thầm nghĩ, sáng sớm đầu tuần, xin đừng để cô gặp người xui xẻo.

Đi ra khỏi cửa, bên ngoài không có một người.

May mắn!

Nét mặt Thuận Tường như thả lỏng một hơi, may mà không gặp tên kia, nếu không đoán chừng cô không có chuyện gì tốt nữa.

Vác lấy túi tiền thật to, Thuận Tường bước nhanh xuống, trong khu nhỏ này, ngoại trừ sân đỗ xe đạp ra, không còn chỗ nào nữa, dĩ nhiên, nơi đây là phòng trọ đã xây từ lâu, ở đây cũng chỉ có ông già bà già, trẻ con... Cùng mấy nhân sĩ dưới tầng...

Dĩ nhiên, đối với người nghèo khó như cô cũng là bình thường, sinh viên đại học, đang trong giai đoạn gây dựng sự nghiệp mà...

Nhưng là, chiếc xe Benz lấp lánh trước mắt này, không biết là vị nào muốn bỏ tiền phi nghĩa, hay là trộm cướp lừa gạt được...

Cái này, không phải là son trại a?!

Thuần Tường không kìm được, quan sát kỹ chiếc xe từ trên xuống dưới

Hôm qua khi cô đến không thấy a, không phải là vị nhân sĩ nào đó cố ý đồ ờ đây hòng kích thích những người nghèo khổ như cô chứ?

Càng xem càng thấy chiếc xe này bánh bao ghê gớm

Nói không ghen tỵ là giả, nhưng Thuần Tường vẫn rộng lượng lắc đầu, một ngày nào đó, cô cũng có thể có một chiếc siêu xe thể thao, khi đó, cô sẽ khinh thường nói một câu: Mercedes-Benz, tặc!!!

Lấy điện thoại từ trong túi ra xem, thời gian không còn sớm nữa, không nên phí thời giờ ở đây

Lúc gần đi, Thuần Tường cực kỳ ‘Không cẩn thận’ đã trúng sấm lốp xe, dĩ nhiên Thuần Tường chỉ đã trúng sấm lốp xe, chứ không phải những nơi khác, là vì chiếc xe này quá đắt tiền, cô không có đèn nổi!!!

Thuần Tường xoay người muốn đi, đột nhiên, từ phía sau truyền đến một tiếng nói xui xẻo, cô thở dài trong lòng, ngày hôm nay chắc chắn cô sẽ không may mắn

“Thế nào? ‘Chuyện tốt’ tới qua không thành, bây giờ lại trút giận lên xe của người khác?” Không thể không thừa nhận, tiếng nói của Tô Mộc không gọi là khó nghe, nhưng trong lỗ tai Thuần Tường, đó là tiếng nói của ma quỷ a!!!

Thuần Tường mạnh mẽ xoay người lại: “Khụ khụ... Thế nào? Xe này ... Là của anh?”

Ngắm cô gái trước mặt, Tô Mộc không khó nghĩ ra, cô ngốc này đang có ý định gì. Nhưng nhìn khuôn mặt cô ửng đỏ, có lẽ tám phần là do cảm lạnh, nhưng cũng là do cô ta tự làm tự chịu, không đáng để đồng tình.

“Thế nào? Không thể sao?” Tô Mộc khẽ cười một tiếng, lơ đãng đẩy Thuần Tường sang một bên.

Thuần Tường bị Tô Mộc đẩy sang một bên, khẽ nhủ mày liếc Tô Mộc một cái, một người đàn ông khi dễ một cô gái nhu nhược, đây mà gọi là bản lĩnh sao? Thuần Tường đưa tay phui phui bả vai vừa bị đụng chạm, cô bén nhọn nói: “O, ôi chao... Thật không sai a. Khụ khụ... Bất quá... Phú bà bên trong chưa cho anh căn biệt thự sao?”

Thuần Tường không phải ăn cơm khô, nếu Tô Mộc này miệng lưỡi bén nhọn, cô dĩ nhiên cũng không chịu yếu thế.

Tô Mộc không ngốc, dĩ nhiên phản ứng kịp, anh cũng không giận, chỉ mím môi khẽ mỉm cười: “Đúng vậy, ban đầu không nghĩ hàng xóm sẽ đưa đến thứ này, nếu đã biết thì tôi nhất định sẽ mua nguyên căn biệt thự.”

“Ất xì...” Không kìm chế được hắt xì một cái, Thuần Tường xoa xoa cái mũi đỏ, bất mãn nói: “Anh nói ai? Nói ai? Ai là đồ a!”

“Đúng vậy, hàng xóm đưa đến không phải một món đồ.” Tô Mộc ngượng ngừng đáp.

“Tôi... Khụ khụ...” Thuần Tường ho khan hai tiếng, bữu môi nói: “Cũ...”

Tô Mộc cũng cảm thấy phương thức mắng chửi thế này hơi quá đáng, nhưng nhìn khuôn mặt bức tức của Thuần Tường, cảm thấy lời này vẫn rất xứng đáng nên vẫn đắc ý như thường

“Phi!” Nhìn bộ dạng đắc chí tiểu nhân của anh, Thuần Tường tức giận: “BMW cái gì a, nghèo phải có ý vị! Đừng tưởng có xe thì là công tử, đừng tưởng có tiền một chút thì bản thân là kim quy! Để nhử thoát nhìn là kim quy, trên thực tế chỉ là trứng thối thôi.” Thuần Tường cuối cùng cũng có thể trả thù rồi.

O, người này thật có khí thế...

Tô Mộc khẽ khiêu mi, bữu môi, bất mãn mở cửa xe, hiển nhiên không muốn so đo cùng cô nữa.

“Khụ khụ... Thế nào?! Sợ rồi à!” Thấy anh không phản ứng, Thuần Tường hừ hừ lỗ mũi, châm chọc thêm một câu: “Benz cái gì a! Hài kịch thì tự giác một chút, cút đi cùng xe thôi.”

Kết quả là trận ho khan vô cùng mạnh mẽ của cô.

Tô Mộc lái xe đến bên cạnh Thuần Tường, Tô Mộc nghiêng mặt nhìn về phía cô. Trong con ngươi thu hút tràn ngập ý cười.

Tên nam nhân xinh đẹp ác độc, Thuần Tường trừng lại một cái, nhìn không được tự đánh giá trong lòng.

“Có rảnh rồi thì đến bệnh viện đi...” Tiếng nói trầm trầm của Tô Mộc vững vàng vang lên

Trong lòng lộp bộp, Thuần Tường rớt cục cũng dừng ho lại, hắng giọng, đôi mắt to long lanh nhìn về phía Tô Mộc, đây là... Đang quan tâm cô sao?

Tô Mộc hiểu rõ, nhếch môi lộ ra nụ cười ác ý, sau đó giả vờ kinh ngạc nói: “Cô đừng có hiểu lầm.” Anh miễn cưỡng nâng tay trái lên, dùng ngón trỏ chỉ vào Thái Dương: “Ý của tôi là cô nên đi khám ở đây.”

Trời!!! Sao cô lại có thể nghĩ tên khốn kiếp này là người tốt chứ!!!

Thuần Tường tròn to mắt nhìn người đang nghênh ngang lái xe đi, quát to một tiếng: “Tô Mộc! Tên chết tiệt này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngu ngốc! Chiến đấu cần cấp bậc!

“Cô là Thuần Tường?” Lão nhân ngắm cô bé trước mặt hỏi.

“Dạ... Con... Khụ khụ... Con là Thuần Tường.” Thuần Tường liên tục gật đầu, thỉnh thoảng không nhịn được lại ho khan.

Lão nhân này chính là sư phụ già ở công viên Thủy Hương, món tù tử truyền bốn đời Lý gia, đến đời ông ta là đời thứ năm, vẫn kinh doanh món tù tử của mình nhưng không mở rộng, cũng không cho một nhà hàng nào biết công thức, món tù tử của Lý gia không có quy củ gì cả, chỉ có riêng một tiếng com truyền từ đời này đến đời khác. Không xây lại, không sửa lại, càng không mở rộng vì bọn họ muốn giữ nguyên hương vị của món ăn, và đây cũng là một trong những thủ đoạn của họ.

Thấy Thuần Tường như vậy, lão nhân kia nhíu mày, hỏi tiếp: “Bị bệnh?”

“Khụ khụ, dạ có một chút, hơi ho khan.” Thuần Tường nói xong, quay mặt đi, cố hòng lại ho khan liên tiếp.

“Nhìn cô như vậy mà cũng muốn học làm đầu bếp sao? Có phải cô nghĩ nó đơn giản lắm hay không? Làm học trò của ta không chỉ xào hai quả trứng là được.” Lão nhân khinh thường nhíu mày: “Làm đầu bếp, tối thiểu phải giữ được vệ sinh và an toàn cho khách hàng. Cho nên thân thể khỏe mạnh rất quan trọng...”

“Cái kia... Khụ khụ... Khụ khụ... Con, hiểu... Khụ khụ...” Thuần Tường định giải thích gì đó, nhưng hít phải hơi lạnh, hại cô càng ho mạnh hơn.

“Được rồi được rồi.” Lão nhân ghét bỏ khoát khoát tay, ý bảo cô dừng lại. “Nếu không phải nể tình cô... Thôi, cô cứ vào phòng bếp đi, bụng thức ăn thì không được, trước hết, cô cứ quét dọn như di dọn vệ sinh đi!”

“Con...” Mặt Thuần Tường biến sắc, còn nghĩ mình đến đây sẽ được làm trợ thủ, làm một số chuyện vặt, nhưng từ đầu tới giờ, ngay cả chân phụ bếp cô cũng không có.

Lão nhân xoay mặt, nhìn Thuần Tường, sắc mặt dĩ nhiên là không vui, lắc đầu, không nói thêm gì nữa, xoay người bỏ đi.

Thuần Tường vội vàng chạy đến trước mặt ông ta, giải thích nói: “Con không muốn làm việc vặt, khụ khụ... Cho dù là làm việc vặt, con cũng muốn làm việc vặt trong bếp... Khụ khụ... Con...” Cô đến đây không phải để đi làm!!! Cô đến đây là để học kỹ xào nấu ăn!!!

“Thế nào? Không hài lòng với sự sắp xếp của ta? Không hài lòng... Thì cứ đi đi.”

Thuần Tường không nói thêm gì nữa, trong lòng hiểu rõ ấn tượng đầu tiên đã biến mất.

“Thật là xui xẻo!” Cô nhìn không được thâm rủa một câu, dĩ nhiên, người bị cô giận chó đánh mèo chính là tên khốn kiếp đó.

Lại cúi đầu, mọi chuyện hình như là như vậy, nghe cứ như thật, bắt đầu từ khi gặp tên hàng xóm ác độc Tô Mộc đó, cô dường như gặp ác mộng liên tục, chẳng lẽ... đây là khắc tinh trùng mục tiêu trong truyền thuyết?

Tô Mộc đi đến trước cửa phòng khám bệnh, cửa phòng mở ra, y tá Trương Gia đã tới trước.

“Tô bác sĩ, anh đến rồi.” Trương gia quay đầu thấy Tô Mộc, gật đầu với anh.

Tô Mộc cũng gật đầu lại, sau đó đón lấy áo khoác trắng Trương Gia đưa đến, đi vào phòng làm việc.

Cởi áo khoác ra, thay đổi trang phục, cậu ầm bộp đồng ban nãy thay đổi chỉ trong chớp mắt, biến thành vị bác sĩ chững chạc trưởng thành.

Tiêu sái đến trước cửa sổ, Tô Mộc kéo sợi dây rèm cửa, “tách” một tiếng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào. Theo bản năng nhìn ra cửa sổ, đập vào mi mắt là quán ăn đối diện, khí thế ngất trời.

Không ngờ, già rồi mà làm ăn vẫn tốt như vậy, khéo môi Tô Mộc dùng không được hất lên, đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc xông vào tầm mắt của anh

Mặc đồng phục của quán ăn, hồng xanh giao nhau... Khụ khụ... Tô Mộc tạm dùng không nói, nhưng thật sự rất quen thuộc, nhìn ở đâu rồi nhỉ?

Tô Mộc không mình có người quen làm trong tiệm ăn này, thậm chí có từng tiếp xúc hay chưa, mặc dù trưa nào cũng đặt đồ ăn bên đó, nhưng trưa nào cũng là Trương Gia đem đến

Người kia đưa lưng về phía anh, cầm trong tay cái khăn lau, khom người, hồng học dùng sức kéo, bộ dáng cũng rất nghiêm cẩn, nhưng không biết tại sao, Tô Mộc cảm giác, cảm thấy có chút thấy tức cười, giống như nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, người kia vì chăm chú quá mức đến công việc mà không để ý thấy vị khách đứng từ phía sau.

Mạnh mẽ hạ xuống, người nọ dùng cái cây lau, hung hăng đâm lên cầm vị khách

Hí...

Tô Mộc nhìn không được chau mày, sờ sờ cảm mình, nha đầu kia đúng là bạo lực, bị một kích trí mạng như vậy, không biết sẽ lún đến mức nào.

Sững sốt chừng nửa phút, cô gái bạo lực kia mới trì hoãn, ý thức được mình vừa làm gì, vội vàng xoay người lại, bộ dạng bối rối, cúi cúi chào chào, không biết nói gì.

Khi cô gái đó quay mặt lại, Tô Mộc không khỏi ngẩn người, sau đó cười một tiếng, phải cảm thán, oan gia ngõ hẹp a!

Lại là cô ta ...

Thuần Tường ngo ngác nhìn người đàn ông tức giận đang che cảm trước mặt, vội vàng cúi đầu xuống, vẫn cúi chào vẫn nói xin lỗi.

Cô gái đứng bên cạnh người đàn ông kia, mùi nước hoa không hề kém mùi rượu, cô ta vươn tay ra, bẻ cổ người đàn ông qua, phẫn nộ nhìn, sau đó chuyển sang Thuần Tường, cười cười nói: “Xem ra vết thương không nhẹ đây!!! Cô bồi thường thế nào đây?”

Thuần Tường lui về sau một bước, cho dù không tin nổi cũng nhìn ra, những người này đã có dã tâm từ trước, chỉ chờ con mồi sập bẫy thôi...

“Thật sự xin lỗi, tôi không phải cố ý, thật sự không cố ý.” Thuần Tường vừa nói, vừa đến trước mặt người đàn ông kia, hỏi: “Vị tiền sinh này, ngài không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì?! Cô nhìn tôi giống không có chuyện gì lắm sao!” Người đàn ông kia che cảm, giọng nói khàn khàn, chùi mặt, lại đổi tay che cảm, tay kia thì chỉ vào mặt Thuần Tường.

Thuần Tường nhìn vết máu trong tay người đàn ông kia, khéo miệng cứng ngắc giật giật, sợ là đánh chết con mũi cũng nhiều hơn cái này, đúng là còn tính toán chi li hơn cả cách vạch của cô.

“Dù sao... Nếu các người không cho chúng tôi giải thích rõ ràng, chúng tôi sẽ không đi.” Cô gái kia khoát khoát tay, xoay người ngồi lên ghế, nhếch chân lên, nhàn nhả nói.

Hừ, sao ngày thứ nhất đi làm đã gặp vô lại như thế chứ!

Thuần Tường khẽ nhú mày, đặt cây lau nhà trong tay sang một bên, vội vàng nói: “Đây là ân oán cá nhân của chúng ta, không liên quan đến tiệm ăn, có gì các người cứ tìm tôi thì được rồi...”

“Ồ, rồi thế nào? Muốn giải quyết riêng a?” Cô gái giương mắt nhìn Thuần Tường: “Cô xem anh ấy đi, bị biến thành như vậy, nhất định phải vào bệnh viện chứ, tiền thuốc tiền xe rồi tiền này nọ vân vân. Nhìn cô nghèo như thế, chúng tôi cũng không nỡ làm khó, cứ theo con số này đi rồi chúng ta giải quyết riêng.”

Cô gái không chút do dự, vươn năm ngón tay ra quơ quơ trước mặt Thuần Tường

“Cái gì?! Năm trăm! Muốn cắt cổ sao!” Thuần Tường mở to hai mắt, kêu to.

“Năm trăm cái gì...” Cô gái nhìn lại đầu ngón tay của mình, nói: “Một đầu ngón tay của tôi chỉ đáng giá một trăm thôi sao? Tôi nói là năm ngàn!”

Năm ngàn?! Cái gì chứ!

Thuần Tường nhìn không được muốn nói tục, có làm hay không, đây là cây lau hàng thật giá thật, không phải là Kim Côn bổng của Tôn Ngộ Không!

Một cây gậy có thể đánh ra 5 ngàn, bọn họ đúng là cắt cổ giết người không cần dao mà!!!

“Lừa đảo cũng không cần như vậy chứ! Năm trăm thì năm trăm, cho cô đây, mau rút đi cho tôi.” Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, Thuận Tường cắn răng, lấy tiền trong túi ra, coi như là cô xui xẻo đi!!!

“Cô đợi đi ăn xin đi!” Cô gái khẽ nhủ mày, lấy một gói thuốc lá ra, tư thái chiến đấu hăng hái.

“Shit!” Thuận Tường đi lên một bước, muốn lý luận với cô gái này.

Người đàn ông kia cộng thêm một người đàn ông nữa tiến lên chặn cô lại.

Thuận Tường, cắn răng chịu đi, người tốt không nói chuyện cùng chó!

Người đàn ông bị Thuận Tường đánh trúng bụng tay xuống, Thuận Tường len lén nghĩa hấn một cái, cảm của hấn tuy không chảy nhiều máu nhưng sưng lên một cục lớn.

“Còn gì để nói chứ!” Thuận Tường ngăn người nói tiếp: “Vậy, nếu các người đã lo lắng cho người này như thế, không bằng chúng ta đưa hấn đến bệnh viện cạnh bên đi!!!”

Phải bắt hấn đi mới được, nếu cứ ở trong tiệm mãi thì sẽ cản trở việc làm ăn, Thuận Tường quan sát chung quanh, phát hiện cho dù là thực khách trong nhà hàng hay là nhân viên đều đang nhìn cô chằm chằm, làm người khác chú ý như vậy, cô cũng không thích, huống chi, đa số mọi người đều dùng thái độ xem kịch vui để nhìn cô, làm cô càng thấy bức mình.

Khi mới đến, cô đã thăm dò thử địa hình xung quanh, bên trái công viên Thủy Hương có một bệnh viện, bên phải là tiệm cho thuê sách, bây giờ, cách tốt nhất để bắt mấy người này đi là dẫn đến bệnh viện bên cạnh.

Bên này, Tô Mộc vẫn âm thầm quan sát trò cười hay, ngoài cười nhạo ra, cũng nhịn không được mà châm chọc.

Trò xiếc như thế cũng có thể dọa cô ta! Cô gái này, đúng là đồ ngu ngốc, chiến đấu cũng cần cấp bậc mới đúng!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Ngộ Không! Nhận tên yêu nghiệt này đi !

Thuận Tường liên tục khuyên ba người kia, nói đừng ở chỗ này quấy rầy thực khách khác nữa

Cô gái kia dương dương vươn tay mình ra, móng tay hồng hồng xanh đỏ, khinh thường nói: “Thế nào? ! Muốn mang chúng tôi đến cái phòng khám chó mèo gì đó sao ? Không biết trị người chết hay trị người sống nữa .”

Trị người chết... Vì cảm bị đánh nên đến phòng khám kia chữa trị, rồi dùng mấy cái loại thuốc không ai biết gì đó ... Cô gái này có phải đang mơ mộng không ... A ... Hình như cô cũng đang mơ mộng thì phải

Dĩ nhiên, cơ hội một phần mười như vậy họ nhất định không đụng tới , ít nhất Thuận Tường kiên định cho rằng, cho dù là có xui xẻo đến mấy đi nữa, hấn là cũng không lấy tính mạng chồng mình ra đùa giỡn chứ ?

Thuận Tường cười càng ngày càng mất tự nhiên, thật không biết cô đụng chạm phải vị Đại tiên nào mà gần đây gặp xui liên tục .’Không phải, chỉ là tôi thấy vị đại thúc này ...”

Người đàn ông dùng vẻ mặt hung thần ác sát trừng cô, cô đành vội vã đổi lời nói, khoát khoát tay : “A, vị đại ca này, hình như rất đau nên đi xử lý trước , xử lý xong thì mới nói chuyện riêng, nói chuyện riêng xong thì nói chuyện chung ... Tốt lắm tốt lắm.”

Người đàn ông nhìn về phía cô gái một cái, hiển nhiên, mọi chuyện đều tùy ý cô ta quyết định

“Y thuật của bác sĩ Tô rất tốt, phòng khám bên cạnh có giấy phép đăng hoàng, mặc dù hơi nhỏ nhưng đừng nên xem thường nha ! Bác sĩ Tô này nổi tiếng lắm nha !” Một người bán hàng đứng cạnh xem náo nhiệt nói

Nha đầu này, sao lại như vậy a...

Thuận Tường bĩu môi, có chút không phục, này giờ cô đứng đây chống cự một mình cũng không có ai hảo tâm giúp đỡ cô chút nào, vậy mà vừa nhắc đến phòng khám bệnh bên cạnh, bác sĩ Tô gì đó, liền xuất hiện một người không sợ chết

Cô gái nhìn vẻ mặt khó xử của Thuận Tường, khó khi nổi lòng từ bi, gật đầu nói: “Thấy cô tội nghiệp như vậy, cứ như vậy mà làm đi”

Thuần Tường thở phào nhẹ nhõm, vừa cời tạp dề bên hông, đưa đồ đạc cho cô bé lúc này nói : “Tôi không phải bỏ công việc nha, tôi chỉ đi xử lý công việc thôi”

May mắn, cô bé kia thoát nhìn rất ngây ngốc, nghe Thuần Tường nói cũng chỉ biết gật đầu, nói đã biết rồi

“Bác sĩ, bác sĩ ... Mau, mau ra xem cho vị ... đại ca này .” Thuần Tường kéo kéo tay Trương Gia, chỉ người đàn ông phía sau, khuôn mặt méo mó nói

Trương Gia nhìn tiểu nha đầu nét mặt đầy phong phú này, không ngừng cười trộm, vội vàng nói: “Ôi chào ôi chào, tôi không phải bác sĩ, không biết chữa bệnh, nếu cô tìm bác sĩ thì đứng đây chờ để tôi đi gọi ...”

“Được, xin hỏi chị là ... Y tá phải không? !” Thuần Tường phản ứng cũng mau, lập tức làm rõ lập trường của Trương Gia, nhưng nghĩ lại cũng đúng, cô gái này không thể là “bác sĩ Tô” được, nếu không vì sao nha đầu lúc này nói về “bác sĩ Tô”, ánh mắt lại “si mê” như vậy chứ ... Mê trai ...

“Vậy mau mau, để bác sĩ gì đó ... đi ra để anh ta xem” Thuần Tường kéo cổ tay Trương Gia , lên xoay mặt, nhìn nét mặt của mấy tên lừa gạt kia, nhìn không được mà nóng nảy

“Được được, cô đừng vội, để tôi đi gọi bác sĩ.” Trương Gia kéo tay Thuần Tường xuống, cười khanh khách đi đến phòng làm việc của Tô Mộc

Trương Gia mở chốt cửa ra, thăm dò hỏi : “Bác sĩ Tô, chuyện bên ngoài có lẽ anh đã sớm biết rồi .”

Tô Mộc ngồi trên ghế, giương mắt nhìn Trương Gia một chút, sau đó đưa tay với lấy quyển lịch trước mắt, cúi đầu xem nói: “Không có gì đáng ngại, tên kia chỉ bị thương ngoài da, cô tự xử lý là được rồi .”

“Hả ... Như vậy là được rồi sao?” Trương Gia không có ý gì, dù sao thì xử lý vết thương như vậy, ai làm cũng không sao, hơn nữa cô là y tá chuyên nghiệp, những điều khác thì không dám nói nhưng động tay thì là hạng nhất, dám chắc không thua Tô Mộc. Nhưng bệnh nhân ngay cả bác sĩ còn chưa thấy đã biết bệnh, có lẽ sẽ cảm thấy mình không được coi trọng

“Vậy còn chưa được sao ?” Tô Mộc nhún nhún mày, nói tiếp: “Chỗ này là phòng khám bệnh của tôi, không phải chỗ thu nhận phế phẩm, vậy... Nếu không có chuyện gì thì không cần đề ý, cứ đuổi đi thôi.” Nhún nhún vai, Tô Mộc nói thẳng thừng

Trương Gia nhìn không được cười khan hai tiếng, may mà đã biết người này một thời gian dài, nếu không ngay cả cô cũng bị nét mặt lạnh lùng, giọng nói sắc bén này lừa cho .

“Hừ ... Nha đầu này dám chạm vào Lão Tử ? Bây giờ ngay cả phòng khám rách nát của các người cũng dám coi thường Lão Tử ? ! Cô là ai ? Tìm bác sĩ giỏi nhất của mấy người ra đây !!! Mất bao nhiêu tiền thì tính nha đầu kia ! Đừng có tùy tiện làm cho có lệ rồi thôi!” Người đàn ông kia đẩy Trương Gia ra

Thuần Tường kéo lại Trương Gia, có chút xin lỗi , Trương Gia kéo Thuần Tường ra, lắc đầu.

“Này này này, tôi nói có phải anh muốn gây chuyện hay không ! Cô gái này dễ bị khi dễ thôi, lại là người mới đến, cho nên mới bị mấy người lừa gạt mà thôi. Tôi không sợ anh, đừng nghĩ có thể gây chuyện ở đây, muốn bác sĩ tốt nhất đi ra gặp mấy người sao, trời ạ, bác sĩ tốt nhất của chúng tôi là bác sĩ khoa não, mấy người muốn qua đó khám não sao ?” Trương Gia bĩu môi, vừa nói vừa xoay người vào chuẩn bị nước nóng và thuốc

Wow...

Thuần Tường mở to mắt, vẻ mặt sùng bái nhìn phía Trương Gia.

Công lực rắn độc của bà chị này đúng là không thể khinh thường, hoàn toàn có thể phân cao thấp của Tô cận bã cạnh nhà cô

Trương Gia khẽ mỉm cười, dĩ nhiên hiểu ý trong đôi mắt to nóng này của Thuần Tường, thật ra thì miệng cô đâu có lưu loát như vậy, có lẽ do gần mực thì đen mà gần đèn thì sáng, ở cùng chỗ với tên ác độc như Tô Mộc nhiều, dù sao cũng phải thừa hưởng chút chứ

“Cô cô cô !” Người đàn ông kia chán nản chỉ vào Trương Gia, muốn âm ỉ tiếp nhưng thật sự không dám náo loạn nữa, ghen đến đỏ mặt tía tai, cô gái đứng cạnh im lặng này giờ không nói gì, có lẽ cũng đang xem kịch vui

“Mẹ kiếp ! Lão tử lập tức đập nát phòng khám bệnh rách nát này !” Ngoài miệng không thể âm ỉ thì chỉ có thể dùng bạo lực để hù dọa thôi

“Đập phòng khám bệnh? !” Đột nhiên, một tiếng nói trầm ổn mà từ tính truyền đến.

Thuần Tường nghe thấy, không khỏi trợn mắt, cả người ngẩn ra ...

Tiếng nói này, tiếng nói này ...

Tâm trạng lúc này của Thuần Tường đúng là khó có thể dùng từ gì để hình dung, giống như có vô số con mèo nhỏ đang khuấy động tâm cô vậy

Hy vọng là cô nghe lầm, thật sự, trời ạ, xin nói cho cô biết, cô không phải đen đuôi như vậy, chỉ là ...

Chỉ là một đứa con bị Thượng đế vứt bỏ ...

Thuần Tường xoay người lại, trong nháy mắt nhìn thấy người kia, lệ rơi đầy mặt .

Trời ạ, nếu vứt bỏ cô thì vứt bỏ hoàn toàn đi có tốt hơn không, sao lại cứ thòi thòi khắc khắc gắp tên xui xẻo này ! Không, là tên xui xẻo này thòi thòi khắc khắc bám theo cô, không chịu rời đi !!!

“Anh, anh, anh ... Tô, Tô, Tô ...” Thuần Tường chỉ vào Tô Mộc đang dựa vào tường cười xấu xa, dung nhan thất sắc, đứng không vững, tay run run chỉ chỉ tên cận bã kia, trời ạ, sao lại để anh ta xuất hiện lúc này để bỏ đá xuống giếng chứ ! ! ! ! ! ! !

“Sao vậy ? Bình thường thì oa oa miệng, bây giờ thoáng cái đã thành hộp băng rồi ?” Tô Mộc kéo nhẹ khóe môi, đôi mắt xinh đẹp chuyển hướng sang Thuần Tường

Thuần Tường sững sốt, trăm triệu không ngờ, oan gia ngõ hẹp. Nhưng tên Tô xui xẻo này, gặp cô lại không chút kin ngạc a!

“Anh, anh, tại sao lại ở đây ? !” Điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, Thuần Tường hít sâu một hơi, lớn tiếng hỏi.

Tô Mộc xem thường, kéo kéo cái áo trắng trên người nói : “Cô nói đi, tại sao tôi lại ở chỗ này ?”

“Tô, tô!” Bác sĩ Tô !

Trong giây lát đó, Thuần Tường như nhớ ra cái gì, đứng đứng! Bộ dạng ngượng ngùng của nha đầu ban nãy, ôi chao ! Thì ra là đang nói về người này !!!

Làm nét mặt nôn mửa, Thuần Tường bĩu môi khinh thường, tên lừa gạt chuyên dùng khuôn mặt vô tội này dụ người ta thật khôn kiếp, tai họa a tai họa, yêu nghiệt a yêu nghiệt, Ngộ Không, khi nào người mới thu phục tên yêu quái này để trừ họa cho Thuần Tường cô a !!!

“Này này này, mau giải quyết lẹ đi !” Một tiếng vỗ bàn cùng một tiếng thúc giục truyền đến : “Hai người cứ từ từ mà tìm hiểu đi, còn bây giờ thì xem bệnh cho tôi ! Này, tên mặc đồ trắng kia, mau lại đây xem cho Lão tử xem xem lão tử có bị đoán mệnh gì không, nếu có nha đầu cô đừng mong thoát tội !!!”

Tô Mộc tà tà nhìn Thuần Tường, thần sắc kia làm sống lưng cô phát rét

Thuần Tường âm thầm rơi lệ, hồng bết rồi, vốn chỉ muốn mang đám người kia đi thôi, chết từ tế không được, hết lần này đến lần khác đều gắp phải tên ôn thần Tô Mộc, oa oa, Tô Mộc đúng là tử thần của cô !!!

Tên kia nhất định sẽ mượn cơ hội này để trả thù cô, siết chặt quả đấm, Thuần Tường nhắm chặt môi, nâng người lên , thua thì thua nhưng nhất định không thể thua khí thế được, người giờ trò sau lưng nhất định rất xấu hổ !!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: đa tạ! Làm phiền ngài bán đứng sắc đẹp!

“Giải quyết chuyện này... Chỉ sợ tôi không làm được.” Tô Mộc miễn cưỡng kéo ghế qua ngai xuống, cánh tay đặt lên chỗ dựa, khóe môi nở nụ cười, nhưng nụ cười đó quý dị đến mức làm Thuần Tường run lên, không biết người này lại định ra chiêu gì nữa, dù sao từ đầu đến cuối, Tô Mộc cũng không phải người hời hợt, chỉ biết khua môi múa mép.

“Nếu mấy người muốn giải quyết chuyện gì đó thì nên đến chỗ khác, ở đây là phòng khám, dùng để xem bệnh...” Tô Mộc vừa nói, vừa hẹp hòi liếc mắt nhìn Thuần Tường.

Thuần Tường suất nữa thì phì cười ra, xoay mặt lại nhìn thấy gương mặt tức giận của người nào đó, đành phải nín cười, kết quả nín cười làm cô họng cô càng thêm ngứa, nhìn không được ho khan một loạt.

“Sắc mặt cô không được tốt, có phải đang bị bệnh hay không?” Trương Gia đi tới, vỗ vỗ vai Thuần Tường.

Thuần Tường hừ hừ một tiếng, khinh thường liếc Tô Mộc, nếu không phải anh ta thấy chết không cứu, cô cũng đâu có tham như vậy, lác đầu, Thuần Tường vẫn có hảo cảm với cô y tá này hơn: “Không có gì, không có gì, chỉ là cảm vặt một chút mà thôi, không ngờ sáng nay trở nên nặng như vậy...”

Trương Gia thấy cô kỳ kỳ, lấy tay sờ trán cô, có chút kinh hãi rút tay lại: “Nóng rần lên, chắc chắn là rất nghiêm trọng.” Xoay mặt, cô nói với Tô Mộc nói: “Bác sĩ Tô, vị tiểu thư này hình như đang nóng lên...”

Tô Mộc nhìn Thuần Tường một cái, Thuần Tường cũng hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Lúc này, người đàn ông đứng bên cạnh lập tức mở miệng: “Vị bác sĩ này, vị tiểu thư này, cho dù thế nào đi nữa thì hai người cũng không nên không để ý đến cảm giác của tôi mà liếc mắt đưa tình ở đây chứ...”

Mặt Thuần Tường co rúm lại, rốt cục vẫn phải quay mặt đi, nổi giận đùng đùng nói: “Vị đại thúc này! Anh nghĩ thế nào mà nói tôi liếc mắt đưa tình với tên cận bã này chứ?!” Rõ ràng là cái nhìn nhau đầy mùi thuốc súng, cô thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tia lửa đập bùm bùm với nhau trong không khí, sao hẳn ta nói lại hoàn toàn thay đổi vậy chứ?

“Phì, tao thấy nha đầu mày không muốn sống nữa rồi!” Nam nhân xông lên trước hai bước.

Cô gái đi cùng hắn ta cũng đi theo lên, Tô Mộc xoay mặt nhìn cô gái kia, hơi sùng sốt, nhưng ngay sau đó nín cười, lộ ra nụ cười ôn nhu: “Vị tiểu thư này, cô đi cùng vị tiên sinh này sao? Có phải...”

“Không có, không có.” Cô gái kia nhìn chằm chằm Tô Mộc, không biết anh đang nói cái gì mà đáp liền một mạch.

Da mặt Thuần Tường càng co rút lại nhanh hơn, nếu cô không nhìn lầm thì phản ứng của cô gái này là ngưng ngừng, xấu hổ, rung động...

Lão thiên gia a...

Yêu nghiệt hoành hành a...

Cô gái này, không nên như vậy...

“Người này chỉ đang ngạc nhiên thôi!” Cô gái dùng sức vỗ vỗ đầu người đàn ông: “Không phải chỉ cọ rách da thôi sao? Có cần ngạc nhiên vậy không!”

“Diệp, Diệp tỷ, em...” Người đàn ông kia sờ sờ đầu, bộ dáng cuồng nộ lúc nãy đã sớm biến mất.

“Hại anh có thêm phiền toái.” Cô gái tên Diệp tỷ quay lại mỉm cười với Tô Mộc, bộ dáng ngoan độc ban nãy cũng biến mất không còn.

Wow ...

Mặt mọi người đều biến sắc, Tô Mộc cũng vậy, người đàn ông kia cũng vậy, Diệp tỷ cũng vậy. Thuần Tường không thể không thừa nhận, nữ nam kế của Tô cận bã này thật sự rất có hiệu quả, vì duy trì hình tượng của mình trước Tô cận bã, Diệp tỷ dĩ nhiên sẽ không dám gây phiền toái gì cho bọn họ. Tô cận bã làm vậy có tính là giúp cô hay không?

“Vậy, bác sĩ Tô, anh nhìn hắn ... Có cần điều trị chỗ nào không?” Diệp tỷ giả vờ non nớt hỏi, Thuần Tường nhin không được quay đi, che giấu vẻ mặt muốn ói.

Về mặt này vừa lúc rơi vào mắt Trương Gia, cô không khỏi cười một tiếng. Nha đầu này, hình như rất có ý tứ, không chừng Tô Mộc...

“Dĩ nhiên là cần phải trị chứ.” Tô Mộc sờ sờ cằm, hạ thấp người xuống quan sát cái cầm súng đồ của người đàn ông, sau đó đứng dậy trở về phòng làm việc, chỉ bỏ lại một câu: “Y tá Trương, phiền cô đưa cho người này một chai thuốc đồ.”

Sau đó quay đầu, chỉ chỉ Thuần Tường nói: “Cô, theo đi vào!”

Ôi chao?! Người này muốn làm gì?

Thuần Tường hoài nghi nhìn Tô Mộc, chân không hề động đậy.

Tô Mộc đưa lưng về phía Thuần Tường, mở miệng nói: “Đi vào!”

Hai chữ thôi, cũng đủ làm Thuần Tường tức giận ngậy người, làm gì chứ, chẳng cái gì vậy a! Anh ta nghĩ mình là ai chứ, kêu cô đi thì cô nhất định phải đi sao? Nghĩ cô là chó mèo sao?

“A! Này!” Thuần Tường vội vã đi theo phía sau Tô Mộc, chui vào phòng làm việc của anh, vừa âm thầm phi nhử mình, lại nghe lời của anh ta đi theo vào phòng.

“Ngồi xuống!” Giọng nói ra lệnh, Tô Mộc ngồi trên cái ghế gần đó, cầm lấy cái bút trên bàn vừa chỉ cái ghế bên cạnh.

Thái độ gì chứ!

Thuần Tường bĩu môi, nhưng vẫn làm theo lời Tô Mộc.

Tô Mộc xoay người, đối mặt với cô: “Há mồm.”

Vẫn là giọng nói ra lệnh như cũ, Thuần Tường không hiểu Tô Mộc muốn làm gì, chỉ có thể ngồi đó không nhúc nhích.

“Bị bệnh mấy ngày rồi?” Tô Mộc thấy cô phản ứng chậm chạp, xoay người mở quyển sổ ghi chép trên bàn hỏi.

Người này, biết rõ còn có hói! Cô bị bệnh ngày nào, người này rõ ràng hơn ai hết!!!

“Khụ khụ... Hôm qua tắm nước lạnh.” Thuần Tường lạnh lùng nói.

Tô Mộc không có chút ý áy náy, dĩ nhiên, anh cũng đâu cần áy náy bởi nha đầu này chết hay sống gì cũng không liên quan đến anh, mượn phòng tắm lây tình cảm, anh không thấy mình làm sai chỗ nào, dù sao bọn họ cũng không quen.

“Há mồm, a...” Tô Mộc xoay người lần nữa, nói với Thuần Tường.

Thuần Tường rút cuộc cũng hiểu Tô Mộc đang làm gì, xem bệnh thì xem bệnh, có cần thiết phải thần bí vậy không? Há miệng, Thuần Tường “A” một tiếng.

Tô Mộc cẩn thận quan sát, cúp ống nghe bệnh, đặt ống nghe vào phổi Thuần Tường, kêu cô hít sâu, Thuần Tường nghe theo lời anh, hít một hơi thật sâu, nhìn mặt Tô Mộc, anh khẽ mím môi, lông mi rũ xuống, cẩn thận lắng nghe, chậm rãi dời ống nghe xuống.

“Tim đập nhanh như vậy, có phải thấy nóng lên không?” Tô Mộc đột nhiên ngắt đầu, Thuần Tường cả kinh, lúc này mới phát hiện bản thân mình không biết xấu hổ nhìn chằm chằm người ta này giờ, còn tự xưng không phải mê trai, cô vội xoay mặt đi chỗ khác để che giấu.

Nhưng tên Tô Mộc kia không hề để ý đến cô đang nghĩ cái gì, xoay người bắt đầu ghi chép: “Thuần Tường, năm nay bao nhiêu tuổi?”

Anh không hề quay đầu, vừa viết vừa hỏi cô.

“Hai, hai mươi ba.” Thuần Tường ngẩn người, xoay mặt, vội vàng trả lời.

“Amidan sưng to, trước kia hình như từng bị viêm... bình thường phải chú ý mình một chút chứ, đừng tưởng cảm mạo chỉ là chuyện nhỏ, ho khan nhiều cũng không tốt.” Tô Mộc đáng vẻ thăm thía hiểu rõ nói.

Thuần Tường nhất thời không biết nên phản ứng thế nào cho phải, nhưng nếu anh ta đang nói chuyện đứng đắn với mình, vậy cô cũng không keo kiệt, hướng chi... Cô không phải người tính toán chi li, nếu sau lần này mà quan hệ trở nên tốt hơn, sau này làm hàng xóm cũng sẽ hòa thuận hơn.

“Đi ra ngoài đi, tìm Trương Gia, kêu cô ấy đo nhiệt độ cơ thể cho cô, xem có nóng lên hay không.” Tô Mộc vừa nói vừa viết một tờ kê đơn đưa cho Thuần Tường.

Thuần Tường cầm lấy trong tay, nhìn một chút, chữ bác sĩ đúng là rồng bay phượng múa, cô hoàn toàn không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu xem đó viết cái gì. Vừa định rời khỏi, Tô Mộc bỗng nhiên mở miệng nói.

“Với chuyện ban nãy, cô có cảm tưởng gì?”

“Ồi chào!!” Cái gì? Anh ta vừa nói gì? Vừa hỏi cô cái gì? Cảm tưởng?

“Đúng vậy, coi như ban nãy tôi giải vây cho cô, vậy mà chút thành ý cô cũng không có sao?” Tô Mộc cố tình trêu chọc cô, trong lòng anh rất rõ, Thuần Tường không phải đối thủ của anh.

“Cái này...” Thuần Tường do dự một chút, nghĩ tới chuyện ban nãy, hình như Tô Mộc nói cũng có lý, nếu vừa rồi không nhờ anh, có lẽ hai bên còn tiếp tục dây dưa mãi, nhưng đây cũng gọi là giúp đỡ sao?! Sao cô thấy Tô Mộc đang xem kịch vui thì tốt hơn.

“Vậy... Cảm ơn bác sĩ Tô ngài bán đứng sắc đẹp, giúp đỡ tiểu nữ.” Thuần Tường khẽ mím cười, hai tay ôm quyền.

Đối với phản ứng như thế của Thuần Tường, Tô Mộc có chút ngu ngốc, không ngờ nha đầu này có thể thần nhiên nhận công kích, không ngờ thỉnh thoảng còn có thể phản kích lại. Một khác biệt nho nhỏ làm Tô Mộc thấy thú vị, dù sao thì cãi nhau đấu võ mồm không phải là chuyện riêng, nếu một bên không phản bác hoặc không định chống đỡ thì không còn gì gọi là vui nữa.

Tô Mộc khẽ mím cười, gật gật đầu nói: “Khoan khoan, đưa tờ giấy cho tôi, tôi đột nhiên nghĩ nên đổi lại thuốc cho cô, như vậy sẽ có hiệu quả nhanh hơn.”

“Thật sao?!” Tô Mộc đột nhiên tốt bụng làm Thuần Tường có chút cảnh giác, người này, biến sắc còn nhanh hơn cả lật giấy, cô không khỏi hoài nghi anh có phải lại nghĩ ra trò mới để chọc ghẹo cô không.

Giống như là nhìn thấy ý nghĩ trong lòng Thuần Tường vậy, Tô Mộc khẽ mím cười, đứng dậy nói: “Cô không cần nghi ngờ cách hành xử nghề nghiệp của tôi, dù thế nào đi nữa thì tôi cũng không làm cô từ một căn bệnh nhỏ mà châm cô trở nên tàn phế đâu.”

Lần này Tô Mộc không giao tờ giấy cho Thuần Tường nữa mà cầm nó đi ra ngoài phòng, sau đó chỉ chỉ cô: “Đến đây đi!”

Nhìn nét mặt kỳ quái của Tô Mộc, Thuần Tường thấy sống lưng mình lạnh run cả lên.

Chờ chút! Anh ta vừa nói? Châm? Châm?! Không phải là...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chích! Cởi quần!

“Tôi... Tôi không...” Thuần Tường co người lại, có chút sợ hãi nhìn Tô Mộc.

“Không không không cái gì, còn không mau đi theo tôi.” Tô Mộc đứng nguyên chỗ, khoanh tay nhìn bộ dáng là lạ của Thuần Tường, trong lòng thấy buồn cười, không ngờ thật sự bị anh đoán trúng...

“Không, tôi không muốn đi theo anh, tôi không muốn châm cứu!” Thuần Tường rầu rĩ nói, ôm cái ghế không tha.

“Cô làm sao vậy? Không phải có khí thế lắm sao? Sao bây giờ lại như đứa con nít, ngay cả chích cũng sợ!” Tô Mộc nhìn cô cười.

“Tôi, tôi, tôi sốc!” Phép khích tướng của Tô Mộc không có chút tác dụng nào với Thuần Tường, cô vẫn ngồi yên trên ghế không nhúc nhích, hai tay bám vào vịn ghế không rời.

Tô Mộc hừ hừ một tiếng: “Vậy tự mình cô đi.” Sau đó đi ra ngoài phòng làm việc.

Còn mình cô thì làm sao bây giờ? Đương nhiên là trốn rồi!!!

Thuần Tường không chút do dự chạy ra ngoài.

Trương Gia đứng ở cửa, thấy Thuần Tường chạy ra ngoài, liền kéo cô trở về: “Tiểu nha đầu, muốn đi đâu? Nhìn sắc mặt em chắc chắn là bị bệnh rồi, muốn đi đâu?”

“Chỉ y tá, đừng như vậy.” Thuần Tường hắc hắc cười, đối với Trương Gia, cô không hề nói chuyện như Tô Mộc.

“Lại đây, cởi quần, chích!” Trương Gia lôi Thuần Tường đi, không để ý đến sự giãy dụa của cô, kéo cô vào phòng khám bệnh.

“Tôi không, tôi không... Tên yêu nghiệt kia, dám chơi tôi... hu hu...” Thuần Tường bắt đầu bị Trương Gia lôi vào phòng.

Dọc theo đường đi, những bệnh nhân ngồi trên ghế hay đi ngang qua đều dùng ánh mắt ân cần nhìn Trương Gia.

Trương Gia cũng không để ý, ha hả cười hề đầu Thuần Tường xuống: “Đứa nhỏ này sợ chích như vậy đấy, lần này nhất định phải mang nó đi, tôi phải chăm sóc nó giúp bác sĩ Tô nhà tôi mà.”

Trương Gia nói mấy câu xong, kết quả mọi người rồi rít gật đầu, đôi môi tròn như chữ O.

O O cái gì chứ... Mấy người thì hiểu gì a...

Thuần Tường khóc không ra nước mắt, Trương Gia kéo rèm xuống, ra hiệu Thuần Tường ngồi xuống, cô xoay người, mở hộp thuốc lấy ống tiêm ra.

“A... Có thể không chích không a!” Thuần Tường vừa thấy ống tiêm kia, sống lưng đều lạnh cả lên, sắc mặt tái nhợt, nhịp tim không đồng đều, mồ hôi rơi như mưa.

“Không được, phải chích, nếu không thì... không ổn định.” Trương Gia nói, cẩn thận làm hết mọi công việc chuẩn bị, cầm lấy ống tiêm vỗ vỗ vào Thuần Tường: “Xoay người, kéo quần xuống phía dưới một chút.”

“Không, tôi không muốn tiêm!” Thuần Tường giãy dụa, rốt cuộc vẫn quyết định trốn, nhìn cây kim tiêm lạnh lạnh kia, thật sự rất sợ rất sợ, rất sợ rất sợ...

“Một chút là hết rồi, em có cần khăn trang vậy không!” Trương Gia cũng thấy Thuần Tường có điều kỳ lạ, nhưng nghe Tô Mộc nói nếu tiêm cho cô bé này một mũi thì sẽ tốt hơn, nhiệt độ cơ thể cũng trở về bình thường.

“Không, tôi không...” Thuần Tường thấy bản thân mình chết chắc rồi, cái gì gọi là sốc, là sốc a?! Cái gì là sốc!! Chính là vừa tiêm thì cô sẽ ngất mất!!!

“Không, đừng, đừng...” Thuần Tường chỉ nhớ trước mắt mình tối sầm, trước mắt đều là vật thể bén nhọn lấp lánh sáng.

Tô Mộc, Tô cận bã, Tô chết tiệt, anh dám hãm hại tôi, đã nói tôi bị sốc mà, tôi có đùa đâu!!!

“Nhanh lên đi, cần nắn cái gì!” Tô Mộc thúc giục.

Thuần Tường có chút khó xử, quay người lại: “Chuyện đó, tôi nghĩ hay là thôi đi.”

Tô Mộc nhún nhún vai: “Thật ra trước kia đã cho cô một cơ hội, để Trương Gia tiêm cho cô, nhưng cô lại sốc mắt. Tôi biết cô nghĩ cái gì, nhưng cô yên tâm đi, thứ nhất, tôi là bác sĩ, cái gì mà chưa từng thấy, tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp của tôi, mặt khác...”

Tô Mộc lộ ra nụ cười khinh bỉ, đánh giá Thuần Tường từ trên xuống dưới: “Cho dù cô có quần khăn, không mặc gì xuất hiện trước mặt tôi, tôi cũng không hề hấn gì, hôm nay cần gì phải căng thẳng chứ? Yên tâm, tôi không phải loại đói bụng ăn quàng...”

“Anh!” Thuần Tường mở to hai mắt nhìn, thờ phỉ phò xoay người, kéo quần xuống một chút, bộ dạng lấm liếm nói: “Đến đây đi, ai sợ ai a!”

Tô Mộc đột nhiên cảm thấy bản thân đau vô cùng cùng kẻ ngu ngốc như vậy, không biết có phải đang tự hạ thấp mình không.

“Kéo quần lên một chút, không cần để lộ nhiều thịt như vậy.” Mặc dù Tô Mộc thật sự nghĩ như vậy nhưng nhớ tới vẻ mặt phồng môi trợn má của Thuần Tường, anh đột nhiên lại muốn kích thích cô.

“Này!!! Đây là khẩu khí khi nói chuyện cùng con gái sao!” Thuần Tường cảm nhận được, từ khi gặp được tên Tô Mộc này, lời lẽ của cô xuất hiện càng lúc càng nhiều dấu chấm than

“Con gái...” Vừa nói, Tô Mộc vừa lấy bông gòn trắng ra, xoa xoa hình vòng tròn lên cái mông trắng nõn của cô.

Thuần Tường run nhè nhẹ một cái, trong lúc nhất thời không biết nói gì, chỉ còn cách chờ Tô Mộc thôi, Tường Tường, nhất định phải ngoan ngoãn chịu đau.

“Nói nhiều lời với cô như vậy, nhưng sao tôi không thấy cô con gái chút nào cả nhỉ!” Tô Mộc vừa nói, vừa phân tán lực chú ý của Thuần Tường.

Thuần Tường còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy Tô Mộc nâng người lên, nói một câu: “Tốt lắm. Mặc quần áo được rồi.”

Tốt lắm?! Không đau đớn như trong tưởng tượng, thậm chí khi cô nghĩ cách ứng đối với con rắn độc Tô Mộc này, chỉ cảm thấy có chút căng cứng, nói thật, cho dù cô không thật sự bị sốc nhưng đối với kim tiêm mà nói, cô vẫn còn bóng ma không thể xóa nhòa...

Tô Mộc này, hình như... Kỹ thuật cũng không tệ lắm...

Từ trước đến giờ, cô là người công tư rõ ràng, là người ăn ngay nói thật, chán Tô Mộc không có nghĩa là xóa bỏ hết tính tốt của anh, sửa sang lại quần áo xong, Thuần Tường hung hăng trợn mắt nhìn người kia, hừ hừ, đúng là không giống người bình thường!

“Thời gian không còn sớm nữa, tôi phải đóng cửa, chúng ta đi ăn tối, sau đó... Thuận đường trở về chung đi”

Chờ Thuần Tường kịp phản ứng Tô Mộc đang nói cái gì, kia người đã thay xong y phục, đứng ở trước mặt nàng, chờ câu trả lời của nàng liễu.

“Sao đột nhiên lại tốt vậy...” Thuần Tường lầu bầu lăm bậm nói.

Tô Mộc vẫn chưa quên câu “Anh phải chịu trách nhiệm” kia của Tô gia, mặc dù anh không hề thấy mình có tí xíu lỗi nào, nhưng nhìn nha đầu trước mắt này, đỏ mặt, bộ dáng ưỡ oải không phân chán, tiêu tụy vì bệnh, ít nhiều gì cũng có tí đồng tình.

“Anh phải chịu trách nhiệm!”

Đây là câu nói cuối cùng khi tan việc của Trương Gia với Tô Mộc.

Tô Mộc xoay mặt nhìn người đang nằm trên giường bệnh, gương mặt điềm tĩnh, vô cùng quen thuộc, có chút trẻ con chặc lưỡi, biểu hiện hoàn toàn giống với cô bình thường, đúng là một cô bé gái không có gì đặc biệt

Thật có thể ngủ...

Ngủ còn giống heo...

Không biết cứ tiếp tục như vậy có thể ngủ đến ngày mai hay không, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, mọi người trong phòng khám bệnh đều về cả rồi.

Tô Mộc không có chút ý thương hương tiếc ngọc nào, dĩ nhiên, anh đâu có thấy nha đầu này là hương ngọc gì, hương khoai môn thì có.

“Này!!! Rời giường!!! Mặt trời phơi nắng mông rồi kìa!” Tô Mộc bắt lấy vai Thuần Tường, lay lay hai cái.

“A...” Thuần Tường đang mơ mơ ngủ, nháy nháy mắt, quay đầu nhìn Tô Mộc một cái, si ngốc nhếch miệng: “Anh đến đây từ lúc nào? Xin chào... Tô... Mộc!”

Cô mạnh mẽ đứng dậy từ trên giường, hai mắt trợn to, từ trạng thái buồn ngủ chuyển sang tỉnh táo, nhìn kỹ lại người đứng trước mắt mình là ai.

Trái tim đập loạn, là do cô quá trì độn hay là do chưa từng suy nghĩ, Tô Mộc thật ra rất giống... Rất giống... Người kia.

Tô Mộc khẽ khiêu mi, nhìn khuôn mặt đỏ bừng, nhỏ nhắn của Thuần Tường, biểu tình trên mặt biến hóa năm màu.

“Cô là băng pha màu sao?” Tô Mộc nhìn cô hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng mới làm vỡ sự yên tĩnh trong phòng khám bệnh.

“A! A?!” Thuần Tường không biết chuyện Tô Mộc đang suy nghĩ trong lòng, dĩ nhiên không hiểu ý của anh

“Tôi nói, vừa rồi cô đang nói chuyện với ai?” Lời này của Tô Mộc có một ý tứ khác, anh gián tiếp hỏi cô, này giờ xem anh là ai

“Không có ai cả, chẳng phải mới nói chuyện cùng anh sao!” Bị khám phá tâm tư, Thuần Tường vén chăn lên, nhảy xuống từ trên giường giật dừ nói.

“Thật sao?!” Đang cùng anh nói chuyện? Câu ‘Anh đến đây từ lúc nào, xin chào...’ nét mặt như vậy, hiển nhiên không thể đang nói với ‘kẻ thù’ như anh, Tô Mộc mặc dù có chút tò mò nhưng không hỏi tiếp nữa.

“Đến đây tiêm đi.” Tô Mộc đi ra ngoài, trên tay tiện thể cầm lấy một ống tiêm

“Này!!! Anh có ý gì vậy?” Thuần Tường thấy anh cầm ‘hung khí’ đi ra, hai tay vội vàng giao nhau trước ngực, nghĩ lại thấy cũng kỳ, cô vội vã giấu tay ra phía sau nói: “Tôi không tiêm nữa!!! Anh không thấy sao? Tôi sốc, tôi bị hôn mê, anh còn lấy cái này đến giết hại tôi!”

“Câm miệng. Cô không có tư cách nói lời này!” Tô Mộc nhú mi, tức giận nói: “Cô sốc, sốc cái quỷ gì, rõ ràng là do cô bị sốt cao quá nên hồ đồ, cộng với chưa ăn cơm nữa.”

Vừa nói, Tô Mộc lấy toffe từ trong túi ra, ném cho cô: “Xoay người lại.”

Thuần Tường dẫu môi, không chút khách khí lột bỏ gói kẹo, bỏ vào miệng, mùi sữa nồng nặc làm cho người ta thấy an tâm, nhưng sao Tô Mộc biết cô vẫn chưa ăn cơm? Sáng nay rời giường đã thấy cổ họng khó chịu, cho nên đừng nói là ăn gì, ngay cả nước cô cũng lười uống.

Nghe lời xoay người sang chỗ khác, Thuần Tường mút lấy đường trong miệng, thậm chí còn biết điều không chút phản bác, có lẽ do chưa ăn cơm nên cô còn khí lực nữa.

“Kéo quần xuống một chút.” Tô Mộc mặt không đổi sắc tim không đập mạnh nói.

Thuần Tường dừng một chút, lập tức xù lông.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đề mục? Tác giả vô năng!

“Lên xe đi.” Tô Mộc vừa nói vừa đi thẳng đến chiếc xe thể thao mà Thuần Tường đã phi nhỏ không biết bao nhiêu lần.

Có xe đẹp để ngồi, Thuần Tường cũng đâu có ngu đến nỗi chen chúc lên xe buýt chỉ cho mệt, cô vội vàng đuổi theo, không chút khách khí mở cửa ra, nhảy vào ghế phụ ngồi.

Đúng là không chút do dự a, không coi mình là người ngoài chút nào, Tô Mộc lườm cô một cái, khởi động xe nói: “Nịt dây an toàn”.

“A?!” Thuần Tường không chút tự giác, xoay mặt ngo ngác nhìn anh.

“Tôi nói, nịt chặt dây an toàn!” Tô Mộc gằn từng chữ nói lại lần nữa.

Cô cười, mím môi lắc đầu nói: “Không có gì, tôi ngồi taxi cũng chưa từng nịt dây an toàn”.

“Cô xem tôi là lái xe taxi?!” Tô Mộc chau chau mày, nét mặt lộ rõ vẻ khó chịu.

“Taxi cao cấp!” Thuần Tường cười, bổ sung nói.

“Lái xe cao cấp, không tệ, có sáng kiến.” Tô Mộc gật đầu, xoay người đặt lên người Thuần Tường, a, không tính là đề nhưng không cần giải thích, mọi người cũng có thể tưởng tượng được, giống như trong mấy vở kịch cầu huyết, anh đang giúp cô nịt dây an toàn, nhưng nó lại không hề làm người ta mặt đỏ tim hồng mà là...

“Xoay mặt sang chỗ khác, nín thở cho đến khi tôi nịt dây an toàn xong.” Tô Mộc thấp giọng nói.

Thuần Tường định mở miệng, hít sâu một hơi nhưng khi ánh mắt chạm phải ánh mắt của Tô Mộc, cô lập tức không dám mở miệng nữa.

Không biết là cố ý hay là có toan tính, Tô Mộc cà rề cề rà, hồi lâu sau mới nịt dây an toàn xong, khuôn mặt tuyết trắng của Thuần Tường đã nghẹn đến đỏ hồng khác người.

Tà tà cười một tiếng, Tô Mộc ngồi thẳng lên, Thuần Tường lập tức há miệng thở hổn hển: “Anh muốn nhìn chết tôi sao!”

“Không còn cách nào, lái xe cũng có quy củ của lái xe, bắt quá... Cô đúng là biết nghe lời.” Tô Mộc khởi động xe, nhàn nhạt cười.

“Đây, đây, tôi chỉ sợ lấy bệnh cho anh thôi.” Thuần Tường vừa nói, vừa nghiêng đầu qua ngắm nghía cảnh vật.

Tô Mộc hơi dừng lại một chút, không quên châm chọc cô: “Nói cô ngu ngốc quá là không sai. Nếu quả thật lấy bệnh được vậy chỉ cần một hai cái hít thở là giải quyết sao? Bây giờ chúng ta đang ở trong một không gian bịt kín, không khí không lưu thông ra ngoài, chẳng lẽ cô cũng nhịn thở sao?”

“Ồi chào!! Vậy tại sao vừa rồi anh...” Thuần Tường kỳ quái nhìn hấn.

“Chẳng lẽ cô không thấy nằm trên giường lâu như vậy, trong miệng sẽ...” Tô Mộc vẫn nhìn thẳng về phía trước, khóe môi kéo lên một nụ cười.

Biết người này có tính sạch sẽ nghiêm trọng, Thuần Tường đỏ mặt lên, vội vàng xoay người sang chỗ khác, khẽ thở dài một tiếng mới phát hiện, miệng cô thật sự là có mùi sữa, vừa rồi anh ta cho cô anh toffê, dĩ nhiên phải có thôi.

Thuần Tường cắn răng một cái, xoay người nói: “Bác sĩ Tô, hai ta nói chuyện cho rõ ràng một chút có được không!”

Hai người đâu phải có “thù sâu hận đậm” gì, căn bản không cần đối chọi gay gắt như vậy, cho dù bác sĩ Tô này có thích châm chọc người khác hay không nhưng Thuần Tường cô không phải, hai người căn bản không giống nhau.

“Tôi nghĩ... Có một số việc, Thuần Tường tiểu thư, có phải cô đang hiểu lầm gì đó không? Tôi cũng không muốn có quan hệ tốt... Nhiều lắm cũng chỉ là đồng tình thôi!” Tô Mộc vẫn cười, nhưng rất lưu manh, gương mặt nghiêng sang một bên, khóe môi khinh thường giương nhẹ làm dây thần kinh của Thuần Tường như xúc động...

Hơi sợ, trái tim của cô đập thình thịch, trong giây lát, cô còn nghĩ đó là một người mà cô đã sớm quên đi...

“Tôi không cần anh đồng tình!” Trầm mặc một hồi, Thuần Tường đột nhiên lạnh lùng mở miệng, không hề quay mặt lại nữa: “Tôi không cần! Giả mù sa mưa...”

Cô đang nói chuyện với bản thân mình sao?! Tô Mộc cảm giác được không khí khác thường, không nói gì nữa, vừa lúc đi ngang qua một quán mì nhỏ, Tô Mộc đậu xe: “Vào ăn chút đồ đi!”

Thuần Tường ngồi ở trong xe, lẳng lặng không nói gì.

“Sao vậy? Xuống xe đi...” Tô Mộc vừa nói chuyện, lại bị Thuần Tường cắt đứt.

“Tôi không muốn ăn, phiền bác sĩ Tô chở tôi về nhà, tôi muốn nghỉ ngơi.” Thuần Tường đột nhiên không còn tâm trạng gì cả, không còn tâm trạng ăn cơm, cũng không còn tâm trạng đấu võ mồm với yêu nghiệt này nữa.

“Cứ như vậy thì sẽ không sống nổi nữa.” Tô Mộc chỉ tự nhiên nói: “Tôi cũng không muốn thấy cô “sốc” lần nữa. Con gái vốn dễ thiếu máu, v.v... Bình thường...”

“Anh đúng là thích nói nhảm, tại sao nói ghét tôi mà còn giả vờ quan tâm làm chi.” Thuần Tường đưa tay mở cửa xe, chui ra ngoài.

Thân thể ngầy ngốc, cảm nhận được không khí rét lạnh bên ngoài, được lắm, thân thể không ngừng nóng lên, còn ra mồ hôi, có lẽ do vừa rồi tiêm một cái nên nhiệt độ cũng có hạ xuống

Mặc dù thân thể thư thái hơn nhiều nhưng Thuần Tường vẫn thấy người lằng lằng, đồ hỗn trướng, chết từ tế cũng không được, còn phát cái gì. Ở cùng loại người này đúng là không có chuyện tốt lành!!!

‘Em đó, nếu không ăn cơm sẽ thiếu máu, thấy đầu choáng váng.’

‘Đầu đầu rất khó chịu, cái gì cần ăn, cái gì không được ăn nhất định phải chú ý!’

“Sao lại nóng lên rồi? Em rất dễ cảm mạo, nhất định phải mặc nhiều quần áo vào!”

Không biết từ lúc nào, lời của người kia đã rất quen thuộc với cô, nhưng khi thức dậy thì mới phát hiện, mộng tưởng cách thực tế rất xa.

Rõ ràng không phải quan tâm thật sự, không phải thích thật sự, vậy tại sao cứ làm cho người ta hiểu lầm, cứ làm cho người ta nhớ thương, cứ làm cho người ta... không thể thả ra...

Cô hít sâu một hơi, không hiểu sao mình lại suy nghĩ đến mấy thứ này, vầy vầy đầu, theo bản năng quay mặt lại nhìn con đường cái...

Không có...

Không phải đã sớm đoán được rồi sao.

Quay đầu lại, Thuận Tường dùng sức gõ đầu mình, cô đang chờ mong cái gì vậy, nếu thật sự quan tâm cô, anh ta sẽ không bỏ đi...

Cơ lại bả vai, Thuận Tường đưa tay vào túi áo, đầu ngón tay lơ đãng chạm phải một vật thô sấp... Là giấy gói kẹo.

Lòng tốt mà bị coi như lừa gạt, âm thầm oán trách, Tô Mộc mở cửa vào nhà, theo thói quen cởi áo ngoài ra, treo lên giá áo, sau đó vào tắm.

Tắm rửa đi ra, mặt mũi cả ngày cũng giảm hơn phân nửa.

Tô Mộc miễn cưỡng ngồi lên ghế sofa, hơi hắt cảm lên, dựa vào. Dù sao cũng ở trong nhà, biểu hiện tự nhiên một chút cũng không mất mát gì.

Tiện tay cầm lấy điều khiển trên bàn, bật ti vi lên...

Lơ đãng chỉnh âm thanh xuống thấp, Tô Mộc vánh tai nghe động tĩnh bên nhà cạnh, đến giờ cũng không có chút âm thanh nào, chẳng lẽ nha đầu kia chưa về?

Nhưng nghĩ cũng đúng, cô dùng bắp đùi để đi, mà bây giờ đã gần mười một giờ, làm sao mà nhanh như anh đi bằng xe, nhưng mà...

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, cũng nên trở về rồi chứ...

Tô Mộc đương nhiên không thừa nhận mình đang quan tâm đến nha đầu kia, nhiều lắm cũng chỉ là tò mò, đúng vậy, anh tò mò, nha đầu kia tối nay khác biệt với nha đầu mà lúc trước anh quen.

Không hề tức giận, ngang ngược can rờ nữa mà có một cảm giác không nói nên lời. Còn nữa, lúc trước, cô nghĩ anh là ai?

Thôi, không có quan hệ với anh, tất ti vi, Tô Mộc mặc dù thấy khó hiểu nhưng vẫn đi nghỉ ngơi trước, tránh mình suy nghĩ nhiều.

Lỡ như bị người đàn bà kia lây bệnh là xong rồi, dĩ nhiên, cái anh sợ không phải là cảm mạo, mà là... Ngu ngốc, anh tin chắc, con người có khả năng lây bệnh này cho nhau...

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân làm anh khẽ dừng lại, xoay mặt nhìn phía cửa, khoe môi của Tô Mộc khẽ giờ lên, hình như là rất khoan khoái.

Đang muốn hảo hảo ngủ một giấc, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, hại anh phải đi ra mở cửa...

“Ai vậy?” Anh lớn tiếng hô, vừa la vừa mở cửa

Thuần Tường đứng bên ngoài kéo nhẹ cổ áo, thở hổn hển, dường như đang có việc gì gấp gáp lắm.

Tô Mộc giờ cảm, liếc xéo cô, lạnh lùng hỏi: “Có việc gì?”

“Chuyện kia, tôi quên hỏi...” Phản ứng của cô đúng là chậm chạp, khó trách người này khinh bỉ cô như vậy, quả thực ngay cả chính cô cũng khinh bỉ mình, cô gấp gáp nói: “Chuyện kia, quán ăn bên cạnh không có đến tìm tôi sao?”

“Quán ăn?!” Tô Mộc nhú mày, nghĩ ngợi một lát rồi mới ồ ra tiếng.

Anh ta có ý gì?

“Ồ Ồ cái gì, tôi đang hỏi anh đó, sao còn chưa trả lời? Anh nói gì với bọn họ?” Bộ dáng Thuận Tường dần trở nên tuyệt vọng, công việc lần này coi như xong rồi, cô vốn không được coi trọng, bây giờ lại bỏ bê công việc, Thuận Tường đúng là khóc không ra nước mắt

“Thế nào? Sợ bị sa thải?” Một câu của Tô Mộc liền trúng đích.

Thuần Tường không có tâm trạng pha trò với anh nữa, chỉ ngoan ngoãn gật đầu

“Cô... Không phải không muốn mất đi công việc này sao?!” Tô Mộc vẫn nhàn nhạt hỏi.

Nhưng Thuận Tường lại có thể cảm giác được, hàm ý khác của anh.

“Anh, anh, anh có thể giúp tôi?” Đôi mắt to bật ra ánh sáng, Thuận Tường nhìn chăm chăm Tô Mộc, trong mắt mặc dù có một tia nghi ngờ, nhưng vẫn là hy vọng mong chờ nhiều hơn

Ngu ngốc đúng là ngu ngốc, Tô Mộc không chút lưu tình cười ra tiếng, bắt quả, không biết có phải do tác dụng của việc tìm hay không, hình như nha đầu này đã khôi phục lại tinh thần rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cố gắng lên! Bé ngoan của tôi!

“Mới quen hai ngày, cô nói đi, cô còn thiếu tôi một cái nhân tình nữa... Tôi dựa vào gì mà giúp cô?” Tô Mộc khoanh tay lại, mỉm cười đánh giá cô.

“Tôi, tôi... Tóm lại, cho dù thế nào đi nữa, tôi cũng không thể mất phần việc này!” Thuận Tường chân thành nói, cắn chặt răng nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc dần thu lại nụ cười, khoát khoát tay nói: “Chuyện ba người, tôi đã nhớ kỹ rồi.”

“Cái gì?” Thuận Tường không hiểu, nháy mắt mấy cái.

Tô Mộc tiếp tục nói: “Giúp cô giải quyết, xem bệnh cho hai tên kia... A, nếu ngày mai cô đem tiền đến nộp đầy đủ thì không thể xem là như vậy được, khám, chữa bệnh rồi còn cho cô mượn phòng ngủ, còn... Bảo vệ công việc cho tên ngu ngốc này.”

“Anh, anh nói cái gì?” Thuận Tường tròn to hai mắt, nét mặt quả đúng như Tô Mộc nói – băng pha màu, vừa hưng phấn vừa kỳ quái.

Hưng phấn cũng đúng thôi, chẳng những Tô Mộc chịu giúp cô mà biểu hiện tốt ngày đầu tiên của cô cũng không bị mất! Nhưng kỳ lạ, không phải Tô Mộc này chán ghét cô lắm sao? Cần gì phải giúp cô? Chẳng lẽ thấy cô thất bại, thương tâm khổ sở, anh ta không nổi sao?

Tô Mộc nhẹ nhàng suy đoán được tâm trạng của cô, cùng suy nghĩ nội tâm của cô, anh lơ đãng, mặc dù cô ngu ngốc này gây nên rất nhiều chuyện xui xẻo, nhưng anh vẫn thấy vui vẻ, vẫn thấy thú vị, nhưng đang ở trong bóng tối, chẳng lẽ đá tên “tay trái gà không chặt” này một cước, làm chuyện ti tiện như thế, không phải tác phong của anh.

Huống chi, anh bắt quả cũng chỉ muốn xem phản ứng chậm chạp, nét mặt buồn cười của cô thôi, thật không có ý muốn cô gặp chuyện xui xẻo, nói thật ra, hai người cũng đâu có thâm cừ đại hận gì mà hại cô đến tình cảnh như vậy.

Được rồi, tổng kết lại, ý của Tô Mộc vẫn là sẽ giúp cô tiếp tục đi làm trong nhà hàng đó, dĩ nhiên, anh chẳng có ý khác, chẳng là thấy nơi nàng khô khan chả thú vị, ngày qua ngày tìm chút niềm vui trong đời sống mà thôi. Cho dù cô gái này đi cũng không có ý nghĩa gì

Xác định được ý nghĩ này, tâm trạng của Tô Mộc cũng không tệ lắm, gạt đầu, khó khi anh đi thẳng vào chính đề mà không trêu chọc gì: “Tôi biết cô đang đi làm ở nhà hàng kế bên, tôi đã xin phép giúp cô rồi, chủ quán hình như cũng rất lo lắng cho cô, tôi đang suy nghĩ có nên cho cô đi làm tiếp hay không, dù sao cô cũng hay bị bệnh, có khi không thể khống chế được...”

Thuận Tường khẽ mở miệng, có chút ngờ ngạc nhìn Tô Mộc, nếu vừa rồi tai cô không nghễnh ngãng, mắt cô không bị hoa, cô không bị ảo giác thì...

Tô Mộc nói anh ta chủ động xin phép giúp cô rồi?

Thật không thể tin được, người này đúng là Transformers a – chính nghĩa và tàn ác cùng tồn tại song song. Rốt cuộc là lời lừa dối hay là tiểu quái thú, Thuận Tường đột nhiên cảm thấy nàng có chút thấy trước mắt người này liêu.

Giống như biểu tượng của anh ta vậy, anh ta mặc áo bào trắng vào thì sẽ trở thành một bác sĩ cẩn thận tỉ mỉ, cũng có thể trở thành người ác độc, không ngừng trêu chọc cô...

Đến tận cùng...

“Rõ là...” Tô Mộc thấy cô dùng bộ dáng si ngốc nhìn mình, khóe miệng co co giật giật

“A... Vậy, cảm ơn anh.” Thuận Tường đột nhiên phản ứng kịp, suy nghĩ hồi lâu cảm thấy câu nói này là tốt nhất từ nay đến giờ

Tô Mộc buông tay: “Không cần để ý, tôi cũng hy vọng cô có thể tiếp tục làm việc ở đó.”

Trong mắt tiểu nha đầu tràn ngập nước mắt và cảm kích, bắt lấy tay Tô Mộc, rốt cuộc cũng nói một câu nói chân thành tha thiết thật lòng thật ý: “Cảm ơn cảm ơn”. Có lẽ, Tô Mộc này thật sự không đáng ghét như trong tưởng tượng của cô.

“Khách sáo rồi.” Bên môi Tô Mộc vung lên nụ cười xấu xa lần nữa.

Thuần Tường nhìn thấy vậy, không khỏi run lên, mỗi lần vẻ mặt này xuất hiện, chứng minh trong đầu Tô Mộc đang có chủ ý xấu xa gì đó.

Quả nhiên, Tô Mộc không chịu buông tay Thuần Tường ra, suýt nữa làm Thuần Tường giận chết khiếp, trợn trắng mắt nhìn anh

Tô Mộc xem thường nhìn cô: “Không ngừng cố gắng, tôi rất mong đợi xem cô có thể gây ra rắc rối gì, gây ra những chuyện đặc sắc gì, bé ngoan của tôi...”

“Điên!”

Cái đầu của anh!

Thuần Tường nhìn không được, nói tục thảm trong lòng, tên hỗn đản này, xem cô như hài kịch sao! Không ngừng cố gắng cái gì chứ? Đồ vô sỉ vô sỉ vô sỉ!

Tức giận xoay người rời đi, Tô Mộc dĩ nhiên cũng không có ý giữ cô lại.

Rầm một tiếng, dùng sức đóng sập cánh cửa sau lưng, Thuần Tường cũng đưa tay kéo cửa ra, sập cửa trở về phòng.

Tô Mộc, quả là đại diện của mấy người tâm thần phân liệt, tình anh tâm thần phân liệt, anh ta rốt cuộc là người như thế nào?! Cho dù anh ta là người tội ác tày trời ác độc vô cùng, nhưng đôi khi lại biểu lộ ra nét mặt mê hoặc cô, ngoài miệng thì ác độc, nhưng hành động thì ít nhiều cũng gọi là quan tâm.

Nhưng khi cô nghĩ rằng có cơ hội giảng hòa cùng người này, anh ta lại trở nên quá đáng như vậy!!!

Thở phì phò ngã xuống giường, lúc này Thuần Tường thật sự rất mệt mỏi, đắp chăn lên, không suy nghĩ nhiều gì đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Một đêm không mơ, ngủ rất ngon.

Thuần Tường đánh một giấc đến sáng, khi tỉnh lại là vì tiếng đóng cửa của nhà bên làm cho tỉnh lại, theo bản năng, cô liền nghĩ người kia đã đi ra khỏi cửa.

A!

Cuống quít bò dậy từ trên giường, xe là của Tô Mộc, phòng khám cũng do anh ta mở, đi sớm hay muộn gì cũng không ảnh hưởng gì đến anh ta, cho nên không cần suy nghĩ cũng biết bình thường Tô Mộc đi làm trễ hơn cô nhiều, mà bây giờ anh ta đã đóng cửa đi ra, có thể biết, thời gian không còn sớm nữa.

Thuần Tường phản ứng nhanh chóng, vội vàng rời giường đánh răng rửa mặt, phát hiện vẫn còn thời gian, cô thở phào một hơi, lại phát hiện một vấn đề khác

Hy vọng có thể đuổi kịp xe bus, thời gian này cũng không còn sớm nữa.

Cầm lấy túi xách, Thuần Tường vội vàng chạy xuống lầu, nhưng trong khoảnh khắc đó... Tên Tô Mộc kia... Vẫn chưa đi...

Chiếc xe Mercedes-Benz màu trắng dừng lại trước nhà trọ này thật không hợp, họ dù muốn làm bộ không thấy cũng khó.

Cúi đầu, Tường Tường, kiên trì đi qua đi...

Đột nhiên, một tiếng kèn cao vút vang lên bên tai, Tô Mộc nghiêng mặt, lộ đầu ra ngoài cửa xe: “Lên xe!”

Hai chữ ngắn gọn, anh ta giống hệt như mấy nam diễn viên chính trong phim thần tượng vậy, giọng nói bá đạo, không thể phản bác, chỉ tiếc là chưa bao giờ Thuần Tường nghĩ mình sẽ trở thành nữ nhân vật chính. Còn khẳng định chắc nịch, một người như Tô Mộc, nhất định chỉ tìm cô để làm trò cười, tìm thú vui mà thôi, đừng nói là thích cô, thậm chí còn chán cô.

“Cám ơn ý tốt của Bác sĩ Tô, tôi... Tôi nghĩ hay là để tôi tự đi được rồi, không cần làm phiền anh.” Thuần Tường nghĩ nghĩ xong, cung kính nói.

Nói thế nào đây, Tô Mộc dù sao cũng xem như có ân với cô, cô đã nợ nhân tình, không thể dùng vẻ mặt hung thần ác sát nói chuyện với anh ta được, mặc dù lời nói tồi qua của anh ta rõ ràng là chọc cô.

“Mau lên xe, nếu không cả hai chúng ta đều trễ, dù sao cũng thuận đường, cô thấy không tự nhiên như vậy, ngược lại càng làm người ta thấy kỳ quái.” Tô Mộc không biểu hiện ra tâm trạng gì, chỉ đơn giản là trần thuật sự thật.

“Này...” Cước bộ của Thuần Tường dừng lại một chút, lấy điện thoại ra xem lại, không thể từ chối nữa, sắp muộn giờ rồi, mau lên xe.

Dọc theo đường đi, hai người đều yên lặng, cuối cùng vẫn là Tô Mộc mở miệng trước: “Cô bị bệnh, mấy ngày qua còn cố mà làm, tưởng mình là mình đồng da sắt sao?”

Thuần Tường mấp máy môi, ánh mắt vẫn dừng ngoài cửa xe: “Nếu Bác sĩ Tô thấy khó khăn thì không cần xen vào, người tôi da dày thịt béo, bị chút bệnh cũng không cần để ý.”

“Tôi đâu có nói là khó khăn” Tô Mộc nhìn phía trước, hàng lông mày đẹp vì câu nói của Thuận Tường mà khẽ nhăn lại.

“Người như anh đúng là quá khó khăn!” Thuận Tường bĩu môi, quay mặt lại nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc hừ cười một tiếng: “Mới ngày thứ ba, cô đã hiểu tôi đến thế rồi sao?”

Thuận Tường nhất thời không biết trả lời thế nào mới đúng, đúng vậy, bọn họ chỉ mới biết nhau ba ngày thôi, ba ngày thì làm sao có thể nhìn thấu một con người?

“Cảm giác hôm nay thế nào?” Tô Mộc cắt đứt suy nghĩ của Thuận Tường suy nghĩ, mở miệng hỏi cô.

Cô nghĩ anh ta đang hỏi về bệnh tình của mình: “Tốt hơn nhiều rồi, cổ họng còn hơi đau nhưng đầu óc cũng tỉnh táo hơn, không còn hồ đồ như hôm qua.”

Có lẽ do bình thường không châm chích gì nên sau ngày hôm qua, bệnh tình của cô dần trở nên khá hơn.

Tô Mộc bật cười: “Không ngờ, thuốc trị bệnh nhà tôi cũng rất có hiệu quả về phương diện trí lực.”

“Này!!! Này!!! Tên này!” Thuận Tường giống như con mèo nhỏ bị dẫm phải đuôi, xù lông nhảy dựng lên, hận không thể dùng móng vuốt quào tên Tô Mộc này vài cái, sao nhân gian lại có tên tai họa thế này chứ?

“Mặc dù đã uống thuốc nhưng cũng phải cẩn thận, hiểu chưa? Đừng như ngày hôm qua, không còn ai tốt bụng cứu cô nữa đâu.” Tô Mộc tiếp tục nói, căn bản không để ý đến người nào đó bị kích thích đến xù lông.

Thuận Tường thở phì phò, nhưng trong lòng hiểu rõ, ngoài miệng tuy Tô Mộc nói vậy nhưng là đang gián tiếp nhắc nhở cô, anh ta từng cứu cô trong lửa, cho dù cô muốn phản kháng cũng không được.

Được, Thuận Tường cô đâu phải người nhỏ nhen, cô, nhần, nhin!!!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Yêu nghiệt! Chớ dùng thủ đoạn độc ác!

Thuận Tường trở về nhà hàng, ngày đầu tiên đi làm đã ngã bệnh rồi, đúng là không thể nói được, nhưng cô không còn cách nào khác hơn là tiếp tục kiên trì, thật bất ngờ, bà chủ không hề nói gì, chỉ hỏi bệnh của cô có tốt hơn chưa, còn căn dặn cô, khi nào chưa khỏi bệnh thì không được vào bếp.

Ôi chao...

Thuận Tường thở dài lắc đầu, tiếp tục lau bàn, lau băng ghế.

“Cái kia... Thuận Tường?” Một thanh âm ngọt ngào truyền đến từ phía sau, hiển nhiên, chủ nhân của nó đang đến gần cô.

“A... Là cậu!” Thuận Tường quay đầu nhìn cô ta, nhanh chóng nhớ được cô ta là người hôm qua đã nói tốt cho Tô Mộc.

“Cô là...” Hiển nhiên, người này Thuận Tường quen, nhưng đã nhanh chóng quăng tên người ta lên chín tầng mây rồi.

Cô bé gái mỉm cười ngọt ngào, không để ý người ta đã quên tên mình:

“Viên Hiểu Phong, ha ha... Cái tên quá bình thường phải không? Không có gì đặc sắc, làm người ta không nhớ cũng đúng thôi”

“A, Hiểu Phong”

Thuận Tường vốn là người tùy tiện, thuộc tên người ta cũng mau, huống chi Viên Hiểu Phong chủ động đến gần cô, dĩ nhiên cô phải coi trọng mối quan hệ này.

“Đúng rồi, Thuận Tường, sáng nay...” Viên Hiểu Phong hơi dừng lại, giống như đang ngập ngừng.

“Cái gì?” Thuận Tường thấy cô ta ấp a ấp úng, không hiểu, cô ta muốn nói gì cùng cô? Có cần dùng nét mặt muốn nói rồi lại thôi không?

“Thuận Tường, sáng nay, hình như tôi thấy cô ngồi xe của bác sĩ Tô đến... Hai người...” Viên Hiểu Phong chớp chớp mắt, hồi hộp chờ đợi câu trả lời

của cô.

Thuần Tường sững sốt, sau đó nhích lại gần nhìn rõ Viên Hiểu Phong. Không phải! Không phải! Như vậy mà cũng bị phát hiện, rõ ràng cô đã kêu Tô Mộc dừng xe ở ngã tư, sau đó mới đi bộ đến, căn bản là không muốn làm người ta nghi ngờ, nha đầu này lại...

“Ôi, cô, cô đừng hiểu lầm... Chỉ là vừa lúc gặp phải thôi.” Thấy Thuần Tường phản ứng như vậy, Viên Hiểu Phong cũng có chút ngại ngùng.

“Ôi chào, hiểu lầm gì chứ, tôi thấy người hiểu lầm là cô mới đúng!” Thuần Tường cười cười, chau mày nói.

“Tôi và anh ta... cùng lắm cũng chỉ là quan hệ bác sĩ bệnh nhân, quan hệ hàng xóm, chả có gì hết!”

Đúng vậy, ngay cả bạn bè cũng không tính.

Viên Hiểu Phong thấy cô không có chút ý lường gạt gì, gật gật đầu. Thuần Tường nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của cô, cô chỉ đành thở dài một tiếng, rõ ràng nha đầu này đang có tâm tư gì đó,

“Này, Hiểu Phong... Nãy giờ có nghe tôi nói chuyện không?”

“Cái gì?” Lúc này đến phiên Viên Hiểu Phong hiển lộ nét mặt nghi ngờ.

“Cô, thích tên cách vách kia sao?” Khi nhắc tới “tên cách vách kia”, Thuần Tường không nhịn được mà cắn răng.

Mặt Viên Hiểu Phong lúc này trở nên đỏ hơn, đối với Thuần Tường thẳng thắn, cô thật không biết làm sao, mắc cỡ ngại ngùng, hay ngượng ngùng khó xử vốn là cá tính của cô, hôm nay chủ động nói chuyện với Thuần Tường chỉ muốn hỏi cho rõ việc cô đi ra từ xe Tô Mộc thôi, thấp thóm trong lòng, thật sự tò mò với quan hệ của hai người, lúc này mới thật sự...

“Ôi chào... Thật ra người kia cũng không giống như trong trí tưởng tượng của cô đâu.” Thuần Tường bĩu môi, tuy muốn nhắc nhở cô ta nhưng thiết nghĩ, đây là chuyện giữa hai người đó nên thôi.

“Ôi chào?! Ý của cô là?” Viên Hiểu Phong hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Thuần Tường, vội vàng hỏi.

Thuần Tường nhất thời cảm thấy mình quá bà tám, giống như có quá nhiều miệng vậy. Nhưng nghĩ lại thì bà tám vốn là đặc điểm của phụ nữ, cho nên thân là phụ nữ, cô có bà tám một chút cũng không hề chi. Huống chi, cô làm sao có thể để một cô gái trong sáng như vậy bị yêu nghiệt Tô Mộc kia lường gạt chứ, thoạt nhìn cũng biết Viên Hiểu Phong rất thanh thuần, nhất định không thể để Tô Mộc dùng thủ đoạn độc ác.

Nghĩ như vậy, tinh thần trượng nghĩa trong cô vùn vụt bay lên.

“Không có gì nữa, tôi chỉ nói vậy thôi, đôi khi – tri nhân tri diện bất tri tâm! Ngoài mặt cô thấy anh ta vô tội vô cùng, nhưng bên trong thực chất là một con sói háo sắc!” Thuần Tường mở to hai mắt nhìn, bộ dáng của Viên Hiểu Phong thật buồn cười.

Cái này đúng là có quá nhiều ý rồi, Viên Hiểu Phong ha ha cười:

“Không ngờ, tiểu tử kia cũng có người thích”.

“Cái gì cái gì?” Thuần Tường nháy mắt mấy cái, không hiểu rõ ý của cô.

Viên Hiểu Phong cười hắc hắc, nói tiếp: “Hi dê dê a.”

“A, cái đó, tôi không có thích.” Thuần Tường gặp Viên Hiểu Phong dạt dào ý tứ, cũng phụng bồi hắc hắc nở nụ cười, vừa xoay người lại, đi rửa sạch một bàn, đã dùng xong, chỉ để lại một mảnh hỗn độn trên bàn.

“Vậy cô thích gì a?” Viên Hiểu Phong cũng cầm lấy một cái khăn, bắt đầu lau bàn.

“Tôi hả? Tôi thích vàng phượng khối a!” Thuần Tường vừa nói, nhếch miệng cười cười.

“Vàng phượng khối?!” Viên Hiểu Phong nhìn núi tựa hồ rất là không giải thích được.

Thuần Tường bĩu môi, lấy điện thoại của mình ra, gõ gõ lên cái nắp màu vàng hình chữ nhật:

“Chính là cái này a, cái này, hải miên cục cưng. Nói về...”

Ôi chào?! Không đúng sao!

Thuần Tường đột nhiên phản ứng kịp, nhú nhú mày:

“Hình như bây giờ không thích hợp để nói chuyện này”

Rõ ràng cô đang rất cường điệu, Tô cận bã thật đáng sợ, không thể trầm mê dưới sắc đẹp của anh ta là tất yếu!!!

“Nói chuyện phiếm vui về lắm sao!” Đột nhiên, một tiếng nói lạnh lùng truyền đến từ sau lưng.

Viên Hiểu Phong kinh hãi, vội vàng cúi đầu xuống tiếp tục làm công việc của mình, Thuần Tường ngay cả quay cũng không dám quay đầu, vội vàng dùng sức lau bàn.

“Ồi... Mấy tiểu nha đầu này thật là...” Người đó bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người đi về phía bếp.

Thấy người nọ đã rời khỏi, lúc này Thuần Tường mới len lén quay đầu một cái, sau đó liếc mắt nhìn Viên Hiểu Phong, hai người nhìn nhau cùng le lưỡi, bẽn lẽn cười.

Tô Mộc đứng sau cửa sổ thấy hình ảnh này không khỏi cười một tiếng, ngu ngốc, đúng là ngu ngốc. Bỏ tay vào túi áo, anh chậm rãi đi ra phòng làm việc.

Tần Phong Thành len lén nhìn Tô Mộc, thấy thật kỳ lạ, nhìn không được xoay người nhìn Trương Gia, ngờ ngác chớp mắt mấy cái, nét mặt biểu hiện rõ “Người này sao vậy?”

Trương Gia thần bí mỉm cười một tiếng: “Hắc, hôm qua lưỡi biếng, tự nhiên bỏ qua màn kịch vui.”

“Trò hay?!” Tần Phong Thành vừa nghe thấy hai chữ này, giống như người được máu gà thả vậy, nhảy dựng đến trước mặt Trương Gia, đợi cô kể chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Nói ta? Coi trọng ta?

“Gọi com!” Tần Phong Thành nở nụ cười tươi đi đến trước mặt Viên Hiểu Phong nói.

“Dạ, bác sĩ Tần, anh lại đến chọn bữa trưa à... Hôm nay anh muốn ăn món gì? Món đặc biệt có...” Hai gò má của Viên Hiểu Phong khẽ ửng hồng, xoay người sang chỗ khác, chỉ đại vào một dòng chữ trên menu, giả vờ nói.

“Hiểu Phong này, khẩu vị của ba người chúng tôi, chẳng phải cô là người rõ nhất sao.” Tần Phong Thành cười, vỗ vỗ vai Viên Hiểu Phong, nói tiếp: “Làm xong thì đưa tới cho chúng tôi là được.”

“Vậy được rồi!” Viên Hiểu Phong vừa nghe thấy đưa thức ăn qua, tinh thần trở nên tỉnh táo hẳn.

Tần Phong Thành hơi ngập ngừng một chút, nụ cười rục rờ vừa rồi trở nên khó xử, giảm tiếng nói thấp xuống, anh nói: “Khoan đã... Có thể nhờ cô gái mới tới làm đưa cơm không?”

Vừa nghe Tần Phong Thành nói vậy, sắc mặt Viên Hiểu Phong không khỏi thay đổi, nhưng vẫn cố nở nụ cười, mang theo ý vui đùa nói: “Bác sĩ Tần, sao vậy? Có cơm là được rồi, còn để ý ai mang sao? Đổi một người thì hương vị ngon thêm à?”

“Hắc hắc, không thể nói như vậy, Hiểu Phong, cô đừng hiểu lầm.” Tần Phong Thành làm việc đã lâu trong phòng khám, từ khi nhìn thấy Viên Hiểu Phong vào đưa cơm, đến mỗi bữa ăn đều mang đến đúng giờ, dĩ nhiên hiểu nha đầu này có tâm tư gì.

“Hiểu lầm cái gì, khó khi... Anh coi trọng Thuần Tường?” Viên Hiểu Phong đột nhiên nghĩ điều gì đó, hỏi anh.

Biết điều một chút, thì đừng có hiểu lầm...

Thuần Tường, anh biết Thuần Tường là người mới, hơn nữa... Đây là cô gái mà Lão Đại của bọn họ có hứng thú, anh đâu có dám động ý biến thái, huống chi... Ngay cả nhìn anh cũng chưa nhìn một cái, làm sao có thể gọi là “coi trọng” được.

Sở dĩ gọi Thuần Tường đưa cơm dĩ nhiên là muốn tìm hiểu cô gái trong truyền thuyết này – ít nhất là trong “truyền thuyết” ba hoa chích chòe của Trương Gia. Hơn nữa, anh cũng muốn xem khi Lão Đại và Thuần Tường chạm mặt, sao hỏa đụng đũa cầu sẽ kinh bạo thế nào.

Hôm qua trốn việc, kết quả là bỏ lỡ trò hay, biết vậy chẳng làm, dĩ nhiên, anh có biện pháp của anh, nếu không thể thấy tự nhiên, anh cũng có thể tự chế tạo.

Nhìn nụ cười quỷ dị của Tần Phong Thành, Viên Hiểu Phong nhìn không được sờ sờ tay, giả vờ run run nói: “Được rồi được rồi, chỉ cần kêu Thuần Tường đưa qua là được chứ gì? Dù sao cô ấy cũng đang bị bệnh, cô ấy đưa qua rồi nhờ mọi người xem bệnh giúp cô ấy một chút.”

Viên Hiểu Phong không quên hảo tâm nhắc nhở, sau đó chớp mắt mấy cái, dùng giọng nói mập mờ nói: “Tôi đang giúp anh đó nha, nhớ phải giữ lại ấn tượng tốt với người ta.”

“Cái gì chứ? Nha đầu này, lắm là lắm lét, còn không mau đi dọn dò nhà bếp, cứ vậy đi, tôi về trước.” Tần Phong Thành nói xong, nghênh ngang tự nhiên rời khỏi.

Thật ra, từ khi Tần Phong Thành bước vào, Thuần Tường đã thấy được, mặc dù không biết người này là ai nhưng nhìn bộ dáng anh ta nói chuyện với Hiểu Phong, không có ý đi lên quấy rầy, thấy Tần Phong Thành vừa đi, cô liền chui ra khỏi góc, kéo kéo tay Viên Hiểu Phong:

“Này này, tiểu suất ca vừa rồi là ai vậy?” Cười cười đi lên, đẩy bả vai Viên Hiểu Phong, Thuần Tường liếm liếm môi dưới, cười hắc hắc: “Thế nào? Thấy hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, là bạn trai sao?”

“Đang nói bậy gì đó!” Viên Hiểu Phong trừng lớn hai mắt nhìn Thuần Tường, lắc đầu nói: “Người ta đâu có coi trọng tôi a.”

“Hừ hừ, tôi thấy... Là cô không chịu người ta thì có.” Chỉ xem trọng tên họ Tô kia thôi. Bối bối, Thuần Tường thấy không chỉ Hiểu Phong bị mê hoặc mà ngay cả mắt thường thức cũng biến mất.

“Đừng nói lung tung!!! Người ta thật sự không chịu tôi!” Vén vén nửa ngày, đã rất quen thuộc với nha đầu này, Viên Hiểu Phong vốn hướng nội cũng bày tỏ hết trước mặt Thuần Tường, hay là do Thuần Tường dễ dàng ảnh hưởng đến người khác? Làm Viên Hiểu Phong vốn rụt rè nhưng khi đứng trước mặt cô cũng trở nên vui vẻ, tự nhiên.

“Tôi thấy... Thật sự là vậy!” Thuần Tường hơi hást cảm, ánh mắt nhìn phía Tần Phong Thành đi.

“Ha ha, đừng nói tôi, thật ra là vì...” Viên Hiểu Phong dương dương đắc ý xoay người lại, mặt đối mặt với Thuần Tường: “Người ta coi trọng là cô đấy...”

“A?! Ha ha, cô đang nói đùa phải không? Tôi không quen với anh ta nha!”

Thuần Tường chỉ cười xem thường, khoát khoát tay nói: “Không thể nào, tôi thật sự chưa từng quen anh ta.” Thật sự là không có chút ấn tượng nào với người đàn ông kia, Thuần Tường xác định, Viên Hiểu Phong đang đùa bỡn với cô.

“Hơn nữa...” Cô bối bối, có chút tức giận ném chiếc khăn lên bàn: “Tôi đâu có dễ nhìn lắm... Chỉ có thể là tôi yêu bọn họ thôi, làm gì có phần bọn họ yêu tôi, thôi đi.”

“Hắc hắc, tôi nói thật nha, anh ta là Tần Phong Thành, là bác sĩ của phòng khám bên cạnh.” Viên Hiểu Phong hưng trí bùng bùng giới thiệu cho cô.

Vừa nghe thấy bốn chữ “Phòng khám bên cạnh”, Thuần Tường liền giật mình búng lên từ trên ghế, làm Viên Hiểu Phong sợ hãi lui về sau một bước, bộ dạng chần chừ, nhìn cô: “Wow, cô làm gì vậy? Xác chết vùng dậy cũng không kinh khủng như cô.”

“Tôi thì sao chứ, đâu có kinh khủng bằng cái phòng khám bên cạnh chứ.” Thuần Tường nhai lại lời của cô, rầu rĩ hỏi: “Phòng khám bên cạnh, đừng nói là... Do họ Tô kia mở chứ?”

“Đúng vậy, là phòng khám của bác sĩ Tô.” Chỉ cần nhắc đến Tô Mộc, Viên Hiểu Phong liền tỉnh táo tỉnh thần, vừa gật đầu, vừa thao thao bất tuyệt nói: “Tuy là phòng khám do bác sĩ Tô mở nhưng chỉ có mình anh ấy là bác sĩ chính, khám cho bệnh nhân rất khổ cực, chỉ dựa vào một mình anh ấy thôi chẳng phải rất mệt sao...”

“Được được, tôi hiểu.” Thuần Tường vội vàng kêu ngừng, cô rất biết điều, bình thường Viên Hiểu Phong này hướng nội, nhưng chỉ cần nói đến người kia, cô ta sẽ trở nên YY vô cùng.

Dĩ nhiên, mặc dù nha đầu này quá rầy rà, nhưng Thuần Tường cũng phần nào hiểu được nguyên nhân là vì sao nha.

Đơn giản mà nói, Tần Phong Thành chính là bác sĩ của họ Tô kia.

Thuần Tường hiểu rõ gật đầu: “Cứ coi như vậy đi, nhưng hôm qua tôi đến phòng khám bệnh cũng đâu có thấy anh ta, thật sự chưa gặp nhau lần nào nha!”

“Thật sao?” Viên Hiểu Phong không hiểu gì, nghiêng đầu: “Nhưng tôi thấy anh ta rất có hứng thú với cô... Trưa nay anh ta đặt đồ ăn, nói cô nhất định phải đưa đi mà.”

“Cái gì?!” Thuần Tường nặng nề hít một hơi, lỗ mũi vẫn chưa thông hần, dĩ nhiên, cũng không ảnh hưởng đến cô lắm.

“Ôi, mũi cô hôm nay nặng quá.” Về mặt Viên Hiểu Phong từ ái, tiếp tục nói: “Không chừng bệnh còn nặng, cô nhìn cô ngày hôm qua đi, nghiêm trọng như vậy, còn té xỉu trong phòng khám của bác sĩ Tô... Sáng hôm nay cũng vậy, nhất định là không tự đi được. Còn phải nhờ bác sĩ Tô đưa đón cô, tuy nói là hàng xóm nhưng cũng không nên làm phiền người ta như vậy. Cô thuận đường rồi vào xem bệnh một cái, rồi sau đó...”

“Được rồi, được rồi!!! Nếu đã bị chỉ đích danh, khách hàng là Thượng Đế, tôi đi đây!” Thuần Tường sợ Viên Hiểu Phong tiếp tục nhắc đi nhắc lại, đành phải liều mạng mà chạy.

“Ôi chào... Thuần Tường, đi đâu vậy?!” Viên Hiểu Phong thấy cô chạy ra ngoài, vội vàng gọi cô lại.

Cô hơi sừng sốt một chút, có chút kỳ quái nói: “Đưa thức ăn a!”

Viên Hiểu Phong đứng nguyên chỗ, nhất thời im lặng, mí mắt trái run lên: “Cái đó... Còn chưa có đồ ăn, cô đi đưa cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Thức ăn! Không chỉ dùng để ăn mà thôi

“Thuốc của cô!” Tần Phong Thành cười, vẻ mặt rực rỡ như ánh mặt trời, giành lấy đồ ăn trong tay Thuần Tường.

“A! Anh là...” Vừa nghĩ đến một người khác, làm Thuần Tường cảm thấy có chút khó xử.

Tần Phong Thành cười hắc hắc, sờ sờ ót, lại vươn tay ra, tư thế bắt tay: “Xin chào, tôi là Tần Phong Thành, cũng là bác sĩ ở phòng khám này, nhưng... so với lão đại thì có lẽ còn kém xa...”

Thuần Tường cũng mỉm cười, gật đầu với anh, liếc nhìn đồ ăn đang cầm trên tay anh, nét mặt cô có lỗi, dường như không muốn bắt tay hay gì đó: “Tôi là Thuần Tường.”

Vừa rồi ở tiệm ăn cô đã thấy Tần Phong Thành, nhưng vì đứng cách khá xa, lại phải né né tránh tránh, Thuần Tường khó mà nhìn kỹ được Tần Phong Thành, lúc này người này đang đứng trước mặt cô, cô dĩ nhiên phải đánh giá tỉ mỉ anh ta một phen.

Gương mặt như trẻ con, có vẻ khá đáng yêu, khi cười lên thì cảm thấy như tinh thần phấn chấn, ngũ quan tuấn lãng, quả là một anh chàng đẹp trai rất được, Thuần Tường thấy có một chút kỳ lạ, nơi này thật sự là phòng khám sao?! Hay là khi Tô Mộc kia tuyển người, điều kiện đầu tiên chọn là – ngũ quan không đạt tiêu chuẩn, đào thải?!

Mặc dù cũng khoác áo khoác trắng giống Tô Mộc, nhưng cảm giác với Tần Phong Thành hoàn toàn khác với hần ta, quả thật rất giống như một bác sĩ tốt, còn Tô Mộc thì...

Thuần Tường bĩu môi, nhìn lại Tô Mộc đứng cạnh, phát hiện ánh mắt anh ta không được tốt lắm, cô không khỏi sừng sốt.

Biến thái sao! Đúng vậy, đây đúng là biến thái trong truyền thuyết, giống như ai đó đã từng nói, bác sĩ thật ra rất BT(vô cùng)! Tính cách quái dị của Tô Mộc không chừng chính là do nghề nghiệp tạo nên!!!

“Tôi đưa vào cho các anh.” Vừa nói, Thuần Tường vừa đưa tay đẩy cửa, đi vào phòng làm việc. Nhưng không ngờ Tô Mộc cũng đi theo vào.

“Anh... Sao lại đi vào?” Thuần Tường xoay người, nhìn Tô Mộc đứng trước cửa, đưa tay chốt lại, trong lòng có dự cảm bất tường.

“Đây là phòng làm việc của tôi, tôi muốn ra hay vào thì cần cô nói sao? Đặt đồ ăn xuống rồi mau chóng trở về tiệm ăn, tiếp tục lau bàn của cô đi.” Tô Mộc vừa nói, vừa xoay người ngồi xuống ghế.

Thuần Tường bĩu môi, đặt đồ ăn xuống rồi chuẩn bị rời khỏi.

“Đợi chút!!! Được rồi, đi tìm Tần... Thôi, hay là cô đi theo tôi vậy.” Tô Mộc đột nhiên đứng dậy từ trên ghế, kéo Thuần Tường đi ra ngoài.

“Các người trước đi ăn cơm đi, đồ ăn mua ngoài ở trên bàn ta.” Cây gậy văng một tay mang theo Thuần Tường, vừa hướng trước mặt hai người nói.

Trương Gia và Tần Phong Thành liếc mắt nhìn nhau, cười trộm rồi chạy về phòng làm việc chốt cửa lại.

“A! Đây, anh làm gì thế? Anh không đi ăn à? Bây giờ thức ăn còn nóng, là lúc tốt nhất cho dạ dày, để người thì ăn hết được rồi!” Thuần Tường cau mày nói với Tô Mộc.

Khi cô nhìn lại, người ta đã ăn sạch hết những mỹ vị này, đó đơn giản là đang khinh nhờn với mỹ vị!

“Cứ ăn vậy đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên tôi ăn như vậy.” Nghe Thuần Tường nói như thế, khó khi giọng nói Tô Mộc nhu hòa dần.

“Như vậy thì không tốt cho dạ dày.” Thuần Tường nói xong mới phản ứng được, câu nói vừa rồi như đang quan tâm anh ta vậy, cô ngăn người rồi nhanh chóng bổ sung: “Thức ăn ngon của tiệm chúng tôi không phải thứ dễ mấy người dễ dàng đáp lên nó, nếu thuận tuý chỉ muốn bỏ vào bụng thì cũng đừng làm như thế, trừ bỏ sung chất dinh dưỡng, năng lượng cho cơ thể, thức ăn cũng có những ưu điểm riêng của nó. Ví dụ, nếu hiện giờ tâm trạng của anh

không tốt, chỉ cần ăn món mà mình thích, anh nhất định sẽ thấy tinh thần phấn chấn trở lại.”

Lực ảnh hưởng của thức ăn lớn đến như vậy đấy, nó thậm chí có thể ảnh hưởng đến chuyện mà chúng ta đang suy nghĩ trong lòng, khi buồn thì ăn đồ ngọt, khi vui thì ăn thức ăn cay...

“Cho nên, rất nhiều, rất nhiều chuyện, không phải đơn giản như anh nghĩ đâu.” Thuần Tường nhìn Tô Mộc, chân thành nói.

“Aizz, ăn cơm thì ăn cơm thôi, có cần phiền phức phức tạp vậy không?” Tô Mộc khinh thường nói.

“Đó chính là điểm mà anh không hiểu!” Thuần Tường vẫn còn muốn nói tiếp nữa.

Tô Mộc chỉ đứng trước bàn làm việc, kéo học tủ lấy một chồng giấy ra, tìm kiếm rồi rút ra một tờ giấy đưa đến trước mặt Thuần Tường.

“A!” Thuần Tường hơi ngây ngốc một chút, nhìn thoáng qua tờ giấy, về mặt không khỏi đen lại, thì ra là cái này.

“Tham tiền...”

Cô nhin không được liếc trắng anh một cái, sau đó hần học lấy tiền từ trong túi ra.

Đó là một danh sách nộp tiền, trên đó viết rõ tên thuốc, đơn giá, cùng số lượng sử dụng. Ba trăm tám mươi tám đồng tám, quả là một con số chi tiết đến không thể chi tiết hơn, Thuần Tường thầm than giá tiền quá cao, vừa phi nhổ thay cho thế giới đầy bi kịch này, vừa rút tiền từ trong túi ra, rút hồi lâu cũng không thấy có động tĩnh gì.

Tô Mộc lúc đầu còn rù rứt, nhìn chằm chằm tờ phiếu, hồi lâu sau thấy nha đầu kia không có động tĩnh gì mới chậm rãi giương mắt lên, dòi sang người cô: “Không có tiền à?”

“Ai không có tiền chứ!” Thuần Tường đột nhiên đỏ mặt, lấy một tấm giấy màu đỏ bạc ra đưa đến trước mặt Tô Mộc: “Không phải là không có! Là không có mang! Nghe thấy chưa? Không có mang! Ai đi làm mà lại mang cả một đồng tiền trên người thế kia. Cái đó... Ngày mai tôi giao cho anh, hoặc là sau khi về nhà đưa!” Nói xong, Thuần Tường vò nát tờ giấy bỏ vào túi mình, xoay người bước đi ra ngoài.

Tô Mộc đưa tay ra để lấy tờ tiền suýt nữa bị gió thổi bay mất, môi mỉm cười, nha đầu này, không có tiền mà còn khí thế anh hùng như thế.

Hai người đang đứng trong phòng làm việc xới com len len nhìn qua khe hở:

“Ôi chào ôi chào ôi chào! Ha ha ha...” Tần Phong Thành nuốt một ngụm com lớn, dùng cùi chò chọt chọt Trương Gia.

Trương Gia lại chỉ cười một tiếng, khinh thường liếc anh một cái.

Thuần Tường trở về nhà hàng, hồng học thở dài, vừa rồi còn khí thế anh hùng, bây giờ đã nằm úp sấp lên bàn, rầu rĩ tựa như quả bóng bị xì hơi vậy.

Phi phi phi!

Quả thực là quá mất mặt, mất hết cả mặt mũi rồi, mặt mặt còn chưa tỉnh, nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đều là trước mặt tên họ Tô đó chứ, Thuần Tường cô sau này làm sao mà lẫn lộn nữa?!

Quả thật là nghiệt duyên giữa cô và họ Tô quá sâu, làm hàng xóm còn chưa tỉnh, bây giờ ngay cả làm việc cũng là kể bên, a a a!

Quả thực là làm người ta không thờ nổi, Thuần Tường bắt đầu dĩ chai chai tóc.

“Muốn lấy lại?” Một tiếng nói hờn hậu đột nhiên truyền đến từ phía sau.

Thuần Tường xoay đầu qua, nhìn thấy người đến là Vương Lợi – cũng chính là vị mà tuần đầu tiên đến làm việc Thuần Tường đã gặp phải.

“Sur phụ, đến khi nào cháu mới có thể theo ông học nấu nướng ạ? Cháu thật sự không hợp với nghề bán hàng này, cháu...” Thuần Tường có chút buồn bực, đẩy toàn bộ tức giận trong lòng mình đi ra.

Ông lão nhú mày, có chút khinh thường nhìn cô: “Tiểu nha đầu, đừng nóng lòng quá. Một chút định lực cũng không có, còn nói muốn làm đồ đệ của ta? Cô cứ đi hỏi những đồ đệ khác đi, bọn họ đều có một thời gian làm phục vụ khá lâu, hướng chi...”

Trong mắt ông lão xuất hiện một ánh sáng khó hiểu, ông ta nói tiếp: “Ta có thể nhìn thấy, tâm trạng của cô lúc này không ổn định. Nếu cô hy vọng có thể học gì đó từ ta, cô có thể tiếp tục ở lại, nhưng... Tạm thời ta không cho cô vào bếp. Dĩ nhiên, nếu không thích công việc phục vụ này... Cô có thể rời khỏi...”

“Nhưng mà...” Con người của Thuần Tường giật giật, còn muốn nói gì đó nhưng ông lão đã sớm quay người đi.

“Vị tiểu thư này, xin hỏi món ăn này là gì vậy?” Người đàn ông bên cạnh kéo áo hỏi Thuần Tường.

Mặc dù vừa rồi không vui nhưng nói với thực khách, Thuần Tường vẫn gắng gượng mỉm cười: “A, ngài hỏi món này à, đây gọi là ‘Chua trà xào say hà’.”

“Chưa trà... Say hà...” Thực khách kia nở nụ cười gật đầu: “Hay, quả nhiên rất hay, vậy... Có thể nói cho tôi biết món ăn này làm thế nào không?”

Trước khi đến công viên Thuý Hương làm việc, Thuần Tường đã sớm học hết các công thức món ăn ở nơi này

Món ‘Chưa trà xào say hà’ này là một trong những món nổi tiếng của công viên Thuý Hương, dĩ nhiên cô biết rõ trình tự làm món ăn này.

“Thưa, món ăn này đầu tiên phải lấy thực phẩm chất lượng cao Trà Long Tĩnh đã phơi khô rồi, bỏ vào ngâm giấm chừng mười phút, sau đó xào với tôm đã bóc vỏ.” Thuần Tường cười trả lời.

“Nhưng rất kỳ lạ... Nếu ngâm giấm rồi thì giấm sẽ làm mất đi mùi hương của trà mất.” Thực khách kia quả nhiên không phải một người thường thức món ăn bình thường, trong lời nói lộ ra vẻ chuyên nghiệp rõ ràng. Hiểu được thấu đáo một đạo lý về thứ ăn rất đơn giản này, Thuần Tường nghĩ, đây không chỉ là một người biết thưởng thức, mà còn là một chuyên gia!!!

“Cái này thì... Rất đơn giản, chỉ cần...”

Trong lúc trò chuyện với vị thực khách này, Thuần Tường vô tình nhìn thấy ánh mắt của ông lão, trong lòng thầm giật mình, nghĩ có lẽ chắc chắn lại sắp bị dạy dỗ rồi.

Lại chưa từng nghĩ, khi thấy người ta xoay người rời khỏi, khóe miệng vẫn còn một chút nụ cười mơ hồ.

Chẳng biết vì sao nhưng tâm trạng của Thuần Tường dường như tốt hơn nhiều, ngồi thẳng lên, cô gật đầu với vị thực khách trước mặt: “Cám ơn ngài đã không ngại học hỏi người dưới, chỉ tiếc là tôi còn có việc bận, nếu không nhất định sẽ bị trừ tiền lương!”

Vị thực khách kia ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào Thuần Tường, Thuần Tường hơi sững sốt, hậu tri hậu giác, vị thực khách trước mắt này đã lộ ra vẻ thành thực của tuổi tác, trên dưới ba mươi, mắt ngọc mây ngài, rất có khí phách.

“Tiểu nha đầu, không phải chỉ là phục vụ thôi sao.” Cách nhìn người trong mắt hẳn cùng năng lực thưởng thức món ăn của hắn, dường như không thể phân biệt cao thấp được.

Thuần Tường mím môi, không xác nhận, cũng không phủ nhận.

“Chỉ một người đưa thức ăn, phục vụ mà thôi, sao lại rõ ràng như vậy.” Người nọ giống như đang xác định đáp án vậy, tiếp tục nói: “Làm phục vụ ở chỗ này, quả là đại tài tiểu dụng (*).”

Vừa nói, người nọ vừa lấy giấy ra chùi miệng, hiển nhiên đã ăn no rồi, hắn đứng dậy, lấy một tấm danh thiếp từ trong túi quần ra nhét vào tay Thuần Tường: “Tin tôi đi, chúng ta còn có cơ hội gặp lại sau!”

“Hoan nghênh quang lâm” Thuần Tường thật không hiểu được, nhưng vẫn theo bản tính thốt ra câu nói kia.

Nhìn bóng lưng của người nọ rời khỏi, cô lại theo bản tính nhìn lại danh thiếp trong tay, trái tim không khỏi kinh hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhìn lên! Đây mới thực sự là bắt đầu.

Mấy ngày sau đây, vẫn là Tô Mộc đưa Thuần Tường đi làm cùng, nói dễ nghe thì là đưa đón thôi, thực tế chỉ là cùng đường, tiện thể đưa cô đi làm tạo phúc thôi.

Mấy ngày trôi qua, Tô Mộc đưa đến mấy hộp thuốc cao quý, tốt đến nỗi giúp bệnh gì của Thuần Tường cũng qua hết, mỗi ngày còn đưa cô đi làm, mặc dù cũng có chút tư tâm nhưng cô thật muốn xem, con người chuyên làm những việc kỳ quái này khi nào sẽ chủ động đuổi cô xuống xe.

Như cô bây giờ thấy rất kỳ lạ, Tô Mộc chậm chạp này dường như không có ý đuổi cô xuống xe, thậm chí khi cô có ý ngủ quên, anh ta còn ngồi trên xe đứng dưới lầu chờ cô, mặc dù sau đó dùng lời lẽ ác độc tuôn ra không ngừng, nhưng lại chưa từng vội vàng bỏ đi trước.

Nói không cảm động thì đó là giả, kết quả, mỗi khi Thuần Tường nhớ lại thì ‘Thôi, nhượng một bước, hòa hảo sau.’

Khi ý niệm như vậy bắt đầu, cô đã có thói quen là đi lên xe sau đó nhìn thẳng về phía trước, cùng người lái xe kể bên đầu vô mồm.

Lại sau đó...

Lại sau đó, một kế hoạch thật là tốt, ngay khi Thuần Tường thờ phỉ phò muốn nhảy xuống xe thì đã chết non một cách bất hạnh.

Thuần Tường giận dữ nhớ lại, nhất định vấn đề nằm ở Tô Mộc, đúng, không thể nghi ngờ!!!

Tại sao Thuần Tường lại khẳng định như vậy? Đó là có căn cứ đàng hoàng!

Bình thường trừ Tô Mộc ra, không ai là cảm thấy cô không tốt cả, hay chỉ ít cũng không mâu thuẫn cùng cô, ít nhất là ngoài mặt.

Kể từ khi Thuần Tường đến công viên Thủy Hương làm việc, đồng nghiệp, hàng xóm cũng có thể coi như là Trương Gia và Tần Phong Thành, dĩ nhiên, trừ tên họ Mỗ hàng xóm thực sự kia ra, mọi chuyện đều rất hài hoà, rất tốt đẹp.

Điều tốt đẹp chính là không biết gì cả, đây là tiền lệ trong tiểu thuyết, dĩ nhiên, ở đời thường cũng thế.

Cuộc sống, luôn tồn tại những việc mang tính không xác định, ví như ngày hôm qua, Thuần Tường đang ở trong phòng bếp, thử làm một món ăn mới mà mình vừa suy nghĩ đến.

Tô Mộc ngồi trong thư phòng, trong tay cầm một quyển sách blablabla không biết tên là gì cả, sách Nga tác giả chuyển ngữ gì gì đó, vừa ngồi vừa xem trên chiếc ghế bành.

Đột nhiên phịch một tiếng!

Giống như nổ tung, giống như văng tung toé, giống như...

Dù sao thì đó cũng là một âm thanh quái dị, làm Tô Mộc đang xem sách đến thất thần té một cái, cuốn sách trong tay bị văng đi một cách mạnh mẽ, bây giờ bình phục lại anh mới ý thức được, lại là người đàn bà kế bên không biết lại làm chuyện ngu xuẩn gì.

Không cần suy nghĩ nhiều, quả nhiên, một mùi hương nồng mũi truyền đến từ nhà bên cạnh, một chút khói còn lạc lối sang đây.

Đang xảy ra chuyện gì?

Tô Mộc khẽ nhú mày, đi đến cạnh tường thăm dò tình huống.

Đưa tay sờ tường, tìm kiếm nơi mà làn khói rất nhỏ, rất rất nhỏ ấy phát ra, cứ tiếp tục thì lại càng thấy kỳ lạ, bức tường này có vẻ không kín lắm, mỏng ghê gớm, mặc dù bên ngoài trắng như tuyết, hiển nhiên, cái bà cô cho thuê nhà tham tiền kia căn bản không sử dụng chịu sử dụng vật liệu tốt để xây bức tường này, nếu không khói sao mà xuyên qua được?!

Tay Tô Mộc tiếp tục đi xuống, chạm lấy một chỗ hổng, ở ngay thất lưng anh, khó trách bình thường anh không chú ý đến.

Anh khẽ cong eo, phát hiện là một lỗ hổng nhỏ, chừng hai cái móng tay đắp lại là được rồi, nhưng mảnh hơn một chút, hơn nữa thư phòng bình thường anh cũng ít vào, cho nên không có phát hiện được

Xuyên qua lỗ hổng đó, anh có thể thấy hết được tình hình bên nhà bên kia.

Hình như là phòng bếp của nhà đầu kia...

Thuần Tường chống nạnh, ngắm nhìn phòng bếp hỗn độn trước mắt, bất đắc dĩ than thở.

Còn nói công thức thức ăn bí truyền gì gì đó, quả thực là bom nguyên tử mà, nghĩ lại tình huống hồi nãy, lòng cô vẫn còn sợ hãi, may mà cô phản ứng bén nhạy, nếu không không biết mọi chuyện sẽ như thế nào.

Tô Mộc ngồi bên này dùng “mắt mèo” thăm ngấm nhà đầu kia, khóe môi không khỏi quắp lại, chẳng lẽ cô ta đang xem phòng bếp là phòng thí nghiệm, đang làm thí nghiệm hóa học sao?

Không suy nghĩ nhiều, Tô Mộc nâng người lên, xoay người đi ra cửa.

Cộc cộc cộc...

Cộc cộc cộc...

Những tiếng gõ cửa dồn dập nhanh chóng kéo Thuần Tường trở về thực tế, không cần nghĩ cô cũng biết là quý nhân nào đến tìm cô.

“Cô lại làm chuyện tốt gì vậy?” Tô Mộc một tay chống lên khung cửa, từ trên cao nhìn xuống nhưng vẫn hást cằm, vẻ mặt cao ngạo nhìn Thuần Tường.

Thuần Tường ngẩng đầu lên, nhưng không có chút tâm tư nào để thường thức người trước mắt, dù sao thì nhìn vẻ mặt thối này của anh ta, cô đã biết trước là sẽ lại ăn mắng một trận rồi.

Không trả lời gì, trong lòng Thuần Tường rất rõ ràng, người này không phải chỉ cần cô chấp hai tay lại nói một câu “Xin lỗi, đã quấy rầy” là được, sau đó sẽ bỏ qua cho cô, nếu là như vậy, anh ta sẽ thấy không có ý nghĩa gì, cũng không thể tha thứ cho bản thân mình (vì đã quá dễ dãi).

“Sao vậy?” Phát hiện bình thường nha đầu này nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay lại không nói tiếng nào, Tô Mộc cũng thấy kỳ lạ, chau mày hỏi một câu.

“Không có gì, đang chờ tiên sinh xử lý đây.” Thuần Tường cúi đầu, rầu rĩ nói một câu.

“Tôi xử lý cô cái gì? Tôi chỉ hỏi cô tại sao lại xảy ra việc như vậy thôi mà?” Tô Mộc hất cằm nói tiếp: “Tạo phản sao? Chê tạo vũ khí hạt nhân à? Tôi cho cô biết, làm vậy là phạm pháp...”

“Sặc ...” Thuần Tường đột nhiên bị một câu nói của Tô Mộc sặc cười, lau đi vết bẩn trên mặt, tâm trạng đột nhiên tốt hơn một chút, cô ngẩng đầu nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc bị ánh mắt này của Thuần Tường làm cho sững sờ, nhưng không nói rõ: “Dù sao thì một mình cô cẩn thận chút đi, nhà cô nổ hay không tôi mặc kệ nhưng làm ơn đừng liên lụy đến tôi, tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

“Cái đó... Bác sĩ Tô à.” Thuần Tường nháy mắt mấy cái, gọi anh.

“Hửm?!” Tô Mộc xoay người, vốn định chạy nhưng bị câu nói của cô làm cho khựng lại.

“Cái đó...” Thuần Tường lấy tay gãi gãi gáy, cười hắc hắc: “Cái đó, vừa rồi tôi mới làm món điểm tâm, anh có muốn ăn thử không? À... Anh có biết ăn đồ ngọt không vậy?” Nếu cô nhớ không sai thì viên kẹo lần trước không thể là vừa mới mua, cho nên nhất định là anh ta luôn mang theo bên mình, có nghĩa, anh không ghét ăn đồ ngọt.

Tô Mộc khựng lại, nhìn cô không lên tiếng.

Thuần Tường bị anh nhìn như vậy, bắt đầu thấy mất tự nhiên, thật là, sao cô lại tìm anh ta để thương thức chứ? Cô không phải không biết, anh ta có một vách ngăn rất lớn với cô sao? Có chút hối hận về lời nói vừa rồi, Thuần Tường chỉ đành cười khan hai tiếng, sau đó bổ sung thêm: “Coi như là, cảm ơn anh... gần đây... cho tôi đi nhờ xe...”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Món điểm tâm ngọt giống như hạnh phúc.

Tô Mộc ngồi trong nhà Thuần Tường, có chút thần thờ.

Cái gì gọi là quỷ thần xui khiến, hôm nay rớt cuộc cũng ứng nghiệm lên người anh, anh ngẩn người, nhìn mãi về nơi cô biến mất.

Thờ dài một tiếng, sao anh lại điên rồ đến mức đi vào cùng với nha đầu này chứ, bất quá nói thật, Thuần Tường thực sự đã chọc trúng nơi mềm yếu của anh, có lẽ hơi khó tin, nhưng đồ ngọt chính là một trong những điểm yếu lớn của anh.

Đối với đồ ăn, Tô Mộc có thể không để ý, chỉ riêng với điểm tâm ngọt, cũng không khác tính cách thích sạch sẽ của anh là bao nhiêu, chấp nhất gần như điên cuồng.

Không lâu sau liền ngửi được một mùi hương hoa quả, là vị cam, nương theo mùi thơm bánh bao vừa được chín tới, không có gì nhiều nhưng cũng đủ làm ngón tay người ta động đậy, bụng nhúc nhích rồi.

“Tối rồi, tối rồi!” Thuần Tường cũng vậy, chỉ vừa mang đồ ăn lên thôi đã hưng phấn không ngừng, không cần biết người trước mắt này có phải là kẻ thù của cô hay không.

Tô Mộc nhìn cái khay trước mắt, bánh quy không ra bánh quy, bánh bao không ra bánh bao, thực sự là rất buồn cười.

“Mau ném thử đi!” Thuần Tường chống tay lên bàn cơm, nâng cằm mong đợi nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc cau mày lại: “Xấu quá.”

“Này! Có ai đánh giá thức ăn miễn phí như anh không vậy hả?!” Thuần Tường cau mày, bất mãn nói: “Hơn nữa, đây là sản phẩm mới được tôi ‘nghiên cứu và phát triển’ ra, tạm thời tôi không quan tâm đến bề ngoài của nó, nếu thấy nó xấu thì nhắm mắt lại mà ăn, quan trọng nhất là mùi vị, mùi vị đó”.

Tô Mộc nghe thấy Thuần Tường nói vậy, một giây sau mới phản ứng lại, được, hôm nay coi như bị nha đầu này đưa vào bẫy, là con chuột thí nghiệm sống sờ sờ nha!

Mặc dù bên ngoài hơi xấu xí một chút nhưng thực sự mùi vị rất thơm, anh cầm lấy một cây tăm, đâm lấy một cái đưa vào miệng, nhắm nháp vài hớp rồi nhìn Thuần Tường một cách quái dị.

“Thế nào ? Thế nào?” Cho dù là đầu bếp, hay là sư phụ làm bánh cũng được, thậm chí là bartender, mong đợi nhất chính là khi biết được phản ứng về thức ăn của mình.

“Ừm... Nếu là vị táo hay vị ô mai thì ngon hơn.” Tô Mộc nuốt thức ăn xuống bụng rồi nói.

“Này!” Thuận tay quơ lấy cái mâm gỗ lên đầu Tô Mộc, Thuần Tường giận dữ nói: “Nói cho anh biết, trong nhà tôi hiện giờ chỉ có một cây quýt thôi... Cho nên chỉ có mùi vị này. Anh cũng thật là, miễn phí còn muốn kén cá chọn canh.”

Tô Mộc đưa tay sờ sờ đầu mình, nói tiếp: “Bị lỗi đi làm con chuột thí nghiệm, ngay cả yêu cầu cũng không thể nói ra sao?” Vừa nói, anh lại lấy thêm một miếng bánh bỏ tọt vào miệng: “Vật này tên gì?”

“Không biết, còn chưa nghĩ ra tên, nhưng nó không phải bánh ngọt, càng không phải bánh bao, càng không phải bánh bích quy, anh ăn thấy nó thế nào? Trong đó có ba lớp, muốn làm thật không dễ tí nào. Tầng cuối cùng là một lớp bánh xốp, bánh ngọt bên ngoài bao bọc lấy bánh xốp giòn bên trong như bánh quy, phía ngoài xen vào giữa như bánh bao. Cho nên cần một miếng, anh có thể cảm nhận được ba mùi vị khác nhau, thế nào? Tuyệt không?” Thuần Tường nói.

Ánh mắt Tô Mộc từ bàn điểm tâm dời sang Thuần Tường, cô gái này khi nói đến thức ăn, gò má trắng nõn ửng đỏ hồng, đôi mắt chim bồ câu như có thần thái trong ấy, anh ngăn người, hỏi: “Cô không phải bán hàng sao? Bây giờ bắt đầu làm sư phụ làm bánh rồi à?”

“Hà? Tôi á?” Thuần Tường cười lắc đầu, khó khi Tô Mộc tâm bình khí hoà nói chuyện với cô như vậy: “Tôi không phải bán hàng, cũng không phải sư phụ làm bánh, tôi là đầu bếp. Nhưng... làm bánh ngọt... cũng coi như niềm yêu thích của tôi đi! Vì tôi thấy... Bánh ngọt nhất định mang đến niềm vui cho người khác!”

Tô Mộc giương mắt, bình tĩnh nhìn Thuần Tường.

Thuần Tường bị anh nhìn như vậy, không khỏi sững sờ, không hiểu được ý trong mắt anh ta, cô ngơ ngác cũng nhìn anh.

“Đẹp không?” Lúc lâu sau Tô Mộc mới nói với cô.

“Anh, anh có ý gì! Anh đừng nhìn tôi nữa là được rồi.” Thuần Tường đầu tiên đỏ mặt, sau đó ngẩng lên, vì sao cô phải đỏ mặt chứ? Thật là không có đạo lý! Lập tức phản bác: “Cái này gọi là ‘lấy đạo của người vẫn bị kia thân’, anh mà biết cái gì chứ...”

Tô Mộc thu lại ánh mắt, lắc đầu, cuối cùng mới nói: “Thật không ngờ”.

“Cái gì?!” Thuần Tường mở to mắt.

Tô Mộc nói tiếp: “Những lời cô vừa nói đó, cái gì mà thích, cái gì mà hạnh phúc... Cái gì mà đầu bếp cũng được, làm đồ ngọt cũng được,... Đây không phải phim hoạt hình, càng không phải phim Hàn, không phải chỉ cần cô nói một câu, dùng toàn bộ nhiệt tình là làm được món ăn ngon!”

Thuần Tường cái hiểu cái không gật đầu, cảm thấy Tô Mộc nói cũng có một chút đạo lý. Đúng là như vậy, cô cũng hiểu, chỉ dựa vào một chút nhiệt tình thì thật sự không đủ, một đầu bếp thật sự, bản lĩnh tự tin cùng tài năng đúng là không thể thiếu.

Cô không nhớ từ khi nào mà cô bắt đầu thích làm đồ ăn, chỉ là khi còn rất nhỏ, ở nhà cùng cha mẹ, ba người cùng chung sống trong một căn phòng chừng 30 thước, có một chiếc bàn 19 tấc, vậy mà vẫn vui vẻ. Cho dù sống rất nghèo khổ nhưng không hề thiếu niềm vui.

Đó là khi nghỉ hè, trên TV có phát một tiết mục đặc biệt, cụ thể, ấn tượng thì cô không nhớ, chỉ nhớ đó là một cuộc thi nấu nướng. Trong đó đều là những đầu bếp cao cấp, đầu bếp đặc biệt, mọi người cầm lấy muỗng đũa, chén đĩa, đều là đàn ông như nhau.

Ba cô vui đùa nói một câu: “Xem đi, đầu bếp thật sự là đàn ông, phụ nữ chỉ có thể ở nhà làm nội trợ thôi”

Có lẽ vì những lời này mà lúc ấy, cô quyết chí mình phải tốt hơn cả đàn ông. Ai bảo phụ nữ chỉ có thể làm nội trợ, cô không tin điều này...

Nghĩ xa...

Thuần Tường phản ứng lại, cứ nghĩ là Tô Mộc đã đi rồi nhưng không ngờ, anh ta vẫn đứng yên tại chỗ.

Thuần Tường đưa tay vào mâm, lấy một chiếc bánh bột ngô lên bỏ tọt vào miệng, không biết là đang làm bằm lâu bầu hay là đang nói với Tô Mộc: “Quả nhiên là không ngờ, nhưng... Trong phòng bếp có thể giữ lại một chút vật phẩm cũng rất tốt mà.”

Tô Mộc đột nhiên cả kinh, ánh mắt quét đến mu bàn tay của Thuần Tường, có chỗ đỏ bừng, dường như là bị phỏng...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Viên phấn! Quá TM tình tình hấp dẫn nhau.

“Này...” Thuần Tường lui về sau một bước, cố gắng rút tay lại.

“Có phải vừa bị phỏng không?” Tô Mộc khinh thường bắt lấy cổ tay cô, không cảm giác được nha đầu này đang có chỗ kỳ lạ.

Thuần Tường hơi mất tự nhiên, vội vàng nói: “Không có gì, không có gì, cũng đâu có nổi bong bóng, anh khẩn trương thế làm gì?”

Câu phía sau của Thuần Tường dường như đang nhắc nhở Tô Mộc, Tô Mộc dừng lại nhưng không hất tay cô ra, chỉ lạnh lùng nói: “Đây không phải khẩn trương, đây chỉ là bản năng xuất phát từ nghề nghiệp thôi.”

“Bản năng nghề nghiệp?” Thuần Tường hỏi ngược lại.

“Cứu người đó.” Tô Mộc hừ hừ nói: “Đây là đạo đức cơ bản của nghề bác sĩ, cô thường nói cái câu đạo lý gì đó khi làm bác sĩ, sao bây giờ lại quên rồi?”

“Cứu người...” Thuần Tường bĩu môi, nhỏ giọng nói: “Tôi đâu có thấy đại gia anh có nhiều lòng tốt như vậy.”

Tô Mộc nghe Thuần Tường lâu bầu lấm bầm, âm hiểm cười một tiếng, lực trên tay tăng lên một ít, mặt Thuần Tường trắng bệch, vội vàng kêu to: “A A A... Đau quá! Nhẹ chút đi.” Phi, người này, vậy mà gọi là cứu người sao!

“Đừng mà, đau... Anh hại à, bây giờ anh đang làm tôi bị thương đó!” Thuần Tường thương xót kêu.

Dĩ nhiên, Tô Mộc dù cố tình dạy dỗ cô nhưng lực đạo tăng thêm rất nhẹ, anh không cùng cô so đo nữa, chỉ hỏi: “Trong nhà có thuốc không? Nghe cô nói vậy chắc là thường xuyên bị phỏng, chắc cũng phải có vài thứ chứ...”

Có chứ, nhưng đã là đồ cổ rồi, dám chắc bây giờ mở hộp ra còn có thể thấy được nắm xanh trên đó. Thuần Tường lắc đầu: “Không có, tôi thấy không có gì đáng ngại mà”

“Không có gì đáng ngại?!” Tô Mộc bĩu môi một cái, cô bé này, ấn tượng mới tốt lên một chút, anh đột nhiên nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên hai người gặp nhau, còn không biết tự chăm sóc gương mặt mình, thân là một cô gái, khi bị phỏng, để lại sẹo là chuyện kiêng kị, nhưng nhìn cô ta đi, nét mặt vẫn bình thản, rất rất bình thản, hơn cả bình thản nữa.

Thuần Tường dĩ nhiên không biết Tô Mộc đang suy nghĩ gì trong lòng, cô cũng lười đoán, chỉ rút tay lại, may mà thuận lợi, rút tay lại, lòng cô cũng thấy nhẹ nhàng đi chút.

“Sau này cẩn thận một chút là được, mọi chuyện đều xong xuôi hết rồi, cô cũng không có vấn đề nghiêm trọng gì đâu, nếu thấy nó ứng hồng thì tìm kem đánh răng mà bôi lên... Tôi về trước...” Tô Mộc xoay người.

Thuần Tường nhìn bóng lưng của anh, anh ta thật kỳ lạ... nhưng cô cũng kỳ lạ... Hix hix...

Tô Mộc tựa vào ghế, tay cầm hộp thuốc bỏng, lần qua lần lại nhìn chăm chăm nó, anh cau mày mở ngăn kéo ra, “ba” một tiếng, quăng cái hộp kia vào rồi “phanh” một cái, đẩy ngăn kéo vào.

“Bác sĩ Tô?” Giọng nói của Trương Gia vang lên dồn dập, tay thì liên tục gõ cửa.

“Hửm? Có bệnh nhân à?” Tô Mộc đáp một tiếng, tận lực kéo hàng lông mày đang dính chặt vào.

“À không... Vâng...” Trương Gia ngập ngừng: “... Bác sĩ Tô... Cậu ba đến...”

Thuần Tường nhìn sang kem đánh răng bên cạnh, vừa đi vừa bôi, ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc xe Ferrari.

“Xe tốt.” Nhịn không được gật đầu tán thưởng, thầm nghĩ người bây giờ thật sự là quá xa xỉ, toàn mua những thứ đắt tiền này.

Nhưng chiếc xe này cô rất thích, cô hắc hắc cười, trong những hãng xe, cô thích nhất là Ferrari, cho dù mấy xe khác phong cách bao nhiêu, cao bao nhiêu, cô cũng không bao giờ chảy nước miếng như khi nhìn nhãn xe này.

Không nhớ từ khi nào, cô đã thích tấm bảng này, có lẽ là vì F1 đi. Thật ra cũng đều giống nhau thôi, con gái với xe hơi, phi cơ hay gì gì đó đều không có

hứng thú.

Không biết từ khi nào, cô bỗng chú ý đến con số F1 nhằm chán này? Cô nghĩ không ra, như vậy thì có gì đáng chú ý.

Nhưng Tô Viễn lại thích...

Không hiểu sao lại thích...

Tô Viễn thích F1, thích Ferrari, Schumacher, khi chưa giải ngũ, anh ta thích Schumacher, sau khi giải ngũ lại thích MaMa Maso, nhưng không bao giờ anh ta lại thích Alonso danh tiếng.

Thuần Tường không hiểu nhiều lắm. Chỉ biết đồng chí Schumacher rất tuần tú, hai cái còn lại thì không dám khen tặng, nhưng chỉ cần Tô Viễn thích, cái gì cô cũng theo một cách mù quáng.

Kết quả, cô yêu ai yêu cả đường đi, thích F1, thích Ferrari...

Nhớ đến Tô Viễn, Thuần Tường thật không biết nên thể hiện bằng nét mặt nào cho phải, cô không phải người thích níu kéo, nhưng cũng không dễ dàng quên đi quá khứ.

Nói đến Tô Viễn... Không hiểu sao, Thuần Tường lại nghĩ đến vị bác sĩ biến thái nhà bên, khả khả, cô đúng là có duyên cùng họ Tô, hai người kia không chỉ cùng họ mà bề ngoài cũng tương tự mấy phần, nếu không phải có tính cách khác nhau, sợ rằng cô cũng nghĩ họ là anh em.

Thuần Tường vầy vầy đầu, dời đi lực chú ý của mình, không biết chủ nhân của chiếc xe trước mắt này là người thế nào, là bà già nhà giàu hay là ông nào nhà giàu? Tốt nhất là một anh chàng đẹp trai...

Thuần Tường cúi đầu, nhìn người đàn ông mặc quần áo màu lam nhạt, thân hình thon dài đang đi về phía chiếc xe, mái tóc xoã tung dưới ánh nắng mặt trời trở nên nâu nâu, mặc dù nghiêng mặt, nhưng toàn bộ diện mạo của người này đều ánh vào mi mắt của Thuần Tường.

Tô, Tô Viễn...

Người cô cứng đờ...

Trời à, đây là oan nghiệt sao?! Ông trời à, bọn họ đã sớm đi qua giai đoạn đó rồi, đừng để bọn họ gặp nhau rồi thành kẻ thù chứ?

Thuần Tường nơm nớp lo sợ nhìn phía trước, khoan đã! Tại sao cô phải sợ chứ...

Dừng cảm nghênh đón, Tô Viễn nhìn thấy một nụ cười cực kỳ xinh đẹp dành cho anh, sau đó là một câu thân mật, không gọi là khiêu chiến: “Này! Thật là trùng hợp!”

Được, nếu đã vậy thì cùng nói vài câu đi.

“Đúng là trùng hợp, không ngờ lại gặp em ở đây.”

“Đúng vậy đúng vậy, thật không ngờ thật không ngờ...”

“Em đang làm gì ở đây vậy?”

“Đang nói nhảm à? Dĩ nhiên là làm việc, còn anh? Đi dạo phố sao?”

“Đúng vậy... Mua tã không thấm cho con trai...”

“Mua tã không thấm mà đi xe Ferrari, thật khôi hài...”

Khôi hài! Thuần Tường cắn răng nghĩ, chấm dứt đợt suy nghĩ lan man liên miên lúc này. Đi trông con đến chết đi!

“Lạch cạch”, cây chổi rơi xuống đất, phát ra tiếng vang không nhỏ. Cũng may lúc này không có ai ngồi gần, nhưng mấy vị khách đang trước vẫn tặng cho cô một ánh mắt tức giận.

Bầu môi, Thuần Tường xoay người lại nhặt, trong giây lát liền thấy Tô Viễn đang định rời khỏi xoay người đi vào tiệm ăn.

“Trời!” Cô thở nhẹ một tiếng.

Người này đang chuẩn bị đi thì thấy đối sao? Không trùng hợp vậy chứ?

Thuần Tường vội vàng xoay người chạy, vừa lúc Viên Hiểu Phong bụng đồ ăn từ trong đi ra, thấy vẻ xun xoe chạy của Thuần Tường rất thắc mắc.

Cháy nhà à? Không đúng, cháy nhà thì sao cô ta lại chạy vào bên trong? Chẳng lẽ mấy người kia lần trước làm phiền cô lần này lại đến nữa? Viên Hiểu Phong muốn kéo Thuần Tường lại hỏi cho rõ, nhưng ngẫm lại thì thôi, người ta đang “chạy trốn chết”, không chừng cô kéo lại làm hỏng việc tốt của

người ta thì không hay. Cho nên chỉ có thể dùng đôi mắt trông mong nhìn Thuần Tường chạy vào sau bếp.

Được...

Cô trốn!

Thuần Tường dựa vào tường, khẽ thở dốc, tâm trạng hồi phục lại mới biết mình vừa làm chuyện ngu xuẩn cỡ nào.

Vừa rồi không phải đã tự nói với lòng, nếu hai người gặp nhau thì cứ nói chuyện bình thường, tên Tô Viễn kia vẫn nhẹ nhàng như trước mà...

Không, thật ra những tình huống hai người gặp nhau, cô đã tự diễn không chỉ một lần. Nói không dài, có thể xem như đó là một thời gian rất dài, nói dài... Thì chưa đủ để quên một người.

Mặc kệ thế nào thì cô cũng chạy rồi, Thuần Tường lắc đầu, đúng là cô quá hèn yếu, quá vô năng, ngay cả một cái mỉm cười, một chữ "à!" cũng không dám nói.

"Vẫn không kiếm chế được sao, tiểu nha đầu này, ta đã biết cháu sẽ không chịu ngồi yên làm phục vụ mà!"

Bất chợt, bên tai cô truyền đến một giọng nói, Thuần Tường nghe vậy vội vàng xoay người chào: "Vương sư phụ."

"Mới làm nửa tháng thôi đã ngán rồi?" Lão Vương nhìn Thuần Tường từ trên xuống dưới.

Thuần Tường ngẩn người, len lén nhìn lại ông, phát hiện ông đang cười, vội vàng liên tục gật đầu: "Dạ dạ, ngán, đã ngán lắm rồi ạ!"

"Vậy cháu cũng làm đầu bếp, mấy ngày sau lại ngán?" Lão Vương nhún lông mày, không có biểu tình gì.

"Không có, tuyệt đối không có. Chuyện cháu đã quyết định làm thì nhất định phải dùng hết nhiệt tình để làm, cháu nhất định sẽ cố gắng!" Thuần Tường hiểu, Lão Vương chủ động nói với cô có nghĩa là cô có cơ hội. Khi nói lời này, tim cô cứ đập thình thịch mãi.

"Còn nhiệt tình..." Lão Vương buồn cười nghe Thuần Tường nói, lắc đầu: "Cháu nghĩ kỹ chưa? Những thủ hạ dưới quyền ta đều không sống yên đâu!"

"Dạ, cháu biết." Thuần Tường gật đầu, cười nói: "Cháu nhất định sẽ dùng hết 100% sức để làm"

Vừa hứa hẹn xong, bạn Tô của chúng ta đã hưng phấn hơn rất nhiều, hoàn toàn quên mất chuyện vừa nãy...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đúng vậy, là bạn trai tôi.

Tô Mộc ngồi bên kia đang cảm nhận, cảm nhận một nguy cơ...

Nguy cơ lớn...

Dĩ nhiên, nguy cơ này không phải xuất phát từ anh, ví dụ như anh bị đồng tính, có thể uy hiếp đến đời sau, dĩ nhiên, cho dù đã biết rồi, lúc này Tô Mộc chỉ xem nó như một vấn đề nhỏ.

Nhưng trên thực tế, Tô Mộc hiện đang gặp một nguy cơ không lồ.

Đầu tiên, từ trước đến giờ Tô Mộc không thấy sinh lý của mình có vấn đề gì, bất quá chỉ có hai chỗ mà anh xem như không bình thường, một là thích sự sạch sẽ, hai là thích ăn ngọt, nhưng anh không thấy nó có gì không tốt.

Nhưng mà... Nhưng mà... Chúng ta hãy tiếp tục trở về đề tài nguy cơ lớn của Tô Mộc. Anh phát hiện, gần đây trừ hiện tượng thích sạch sẽ ra, anh còn xuất hiện một thú vui không thể tưởng tượng nổi...

Đó là nghiện rình trộm...

Ba chữ kia lại xông ra từ trong đầu Tô Mộc lần nữa, sống lưng anh bỗng lạnh toát, trên trán còn lấm tấm mồ hôi lạnh.

Lúc trước, hai tật xấu kia đều dễ dàng bị anh quên đi, đó là vì cuồng sạch sẽ cũng được, cuồng ngọt cũng được, vậy cũng không ngại bị ai thấy, nói cách khác, mặc kệ là người tắm chết trong nhà tắm, hay dùng kẹo ngọt làm chết mình cũng được, đều là từ bản thân người.

Nhưng về phần rình trộm ...

Nếu tội danh này bị phát hiện, nhẹ thì bị cho là lưu manh, bị đánh một trận, nặng thì là phạm pháp, phạm tội!

Nhưng Tô Mộc có thể vỗ ngực bảo đảm trước mặt mọi người, anh tuyệt đối là thanh niên chính trực, mặc dù đôi khi anh nói chuyện hơi ác độc một chút, thích sạch sẽ một chút, tự cho là thanh cao một chút

Anh thở dài một tiếng, lắc đầu, tự nhiên đi về phía thư phòng.

Tiếng loảng xoảng truyền đến, chứng tỏ chủ nhân rõ ràng đang về muộn, khó khi Thuận Tường không về cùng anh, có lẽ vì gần đây được lão Vương chỉ dạy, đôi khi còn bị giữ lại để chỉ một chút bí quyết. Tô Mộc dĩ nhiên không hao tâm đến nỗi ở lại chờ cô.

Cho nên tối nay, hai người đều không dính dáng đến nhau.

Tô Mộc dường như rất quan tâm đến chuyện ở nhà bên, quả thật là vậy, bởi vì thứ anh rình coi chính là Thuận Tường ...

Nói đến đây, xin để Tô Mộc làm rõ lần thứ một trăm ba mươi mốt, anh tuyệt đối không mơ ước đến sắc đẹp của Thuận Tường mà làm ra chuyện xấu xa như vậy, mà là ...

Rất muốn rất muốn nhìn một cái, muốn xem bộ dạng cô lại một lần nữa phá hủy nhà bếp của chính mình.

Tô Mộc buông tay, ngồi trên ghế trong phòng sách, nghiêng mặt nhìn cái lỗ nhỏ kia.

Từ khi phát hiện được lỗ hồng này, trừ khi ở phòng khám có thể len lén quan sát Thuận Tường, ở nhà thỉnh thoảng cũng có thể “thưởng thức” mấy màn “trình diễn độc quyền” của cô. Huống chi từ sau khi Thuận Tường chuyển từ “đằng trước” ra “đằng sau”, Tô Mộc cũng ít khi thấy được cô, đưa đồ ăn cũng không còn là công việc của cô nữa. Mất không thấy tâm không phiền, nhưng cũng thúc đẩy ý nghĩ muốn nhìn Thuận Tường ở nhà của anh.

Dĩ nhiên! Đây chỉ là một việc vui đùa. Được rồi, Tô Mộc thừa nhận, cho dù quan sát cô hơi thú vị một chút, nhưng anh thật sự rất tò mò, sao cô gái này lại có thể ... khác biệt với người khác như thế ? !

Ít nhất là trong mắt anh.

Nghề nghiệp của Thuận Tường là đầu bếp, thích nhất là nấu cơm, nên thời gian ở trong phòng bếp chiếm đa số. Dĩ nhiên, thời gian Tô Mộc “quan sát” cô cũng càng nhiều hơn.

Đúng lúc đúng giờ, Thuận Tường xuất hiện trước phòng bếp, hôm nay nha đầu này mặc một chiếc tạp dề màu xanh, có đường ren trắng tinh tế, hoa văn nhỏ dịu dàng. Tô Mộc cười, phát hiện ngoài những trang phục đơn giản, Thuận Tường ít khi mặc những quần áo rực rỡ như thế, ít nhất là khi làm việc trong tiệm ăn. Nhưng ở trong phòng bếp, mỗi ngày cô đều mặc một chiếc tạp dề khác nhau, chiếc tạp dề này thì Tô Mộc chưa từng nhìn thấy.

Sao lại thấy không được tự nhiên vậy chứ ? !

Tô Mộc liếc mắt nhìn cô gái cột tóc cao, mặc chiếc tạp dề vô cùng dễ thương đang đánh trứng ...

Đánh không ngừng, đánh liên tiếp, không hề có dấu hiệu dừng lại, Tô Mộc hiểu rõ, xem ra hôm nay Thuận Tường lại làm điểm tâm ngọt rồi.

Tô Mộc bĩu môi, đứng dậy từ trên ghế, chuyển đến ghế sofa chờ.

Từ sau lần lấy anh ra làm con chuột thí nghiệm đó, Thuận Tường trở nên rất cẩn thận, vì đồ ngọt rất “dùng được” với anh nên lần nào có “sản phẩm mới”, cũng đều lấy anh ra “thử độc”, còn nói cho oai là “tra ân”, hừ !

Hôm nay, Thuận Tường lại đứng trước cửa tiệm ăn, đợi Tô Mộc xong việc.

Được rồi, cô thừa nhận, cô đi nhờ xe nhiều quá thành nghiện rồi, nhưng cô thật sự không phải con người keo kiệt, thật thế mà. Nên biết bây giờ là thời buổi nào rồi, tiết kiệm được một giọt nước, tiết kiệm được một ít điện cũng là tiết kiệm được nha .

Cho nên, Thuận Tường tin chắc, mình làm vậy chỉ là để tiết kiệm thôi, cũng là số xăng đó nhưng lại được đi nhờ xe, không biết giảm được bao nhiêu tiền, hơn nữa còn rất tiện đường nữa.

Dĩ nhiên, người cho cô đi nhờ xe không phải không được lợi gì, mỗi lần cô làm bánh ngọt đều đưa cho Tô đại thiếu gia ăn đầu tiên mà, hơn nữa đó là độc nhất vô nhị, người ta muốn ăn còn được nha~

Nhưng thật ra có đôi khi, Thuận Tường cũng muốn mình làm một số món ăn đem đưa cho Tô Mộc, dù sao cả ngày nàng đứng là không ngừng tổ thái, tổ thái, về phần làm có ăn được hay không là một chuyện, rồi ăn hết hay không lại là chuyện khác , cho nên căn cứ không thể lãng phí nguyên tắc, tốt nhất vẫn nên tìm người cùng nhau ăn hết.

Nhưng nghĩ lại thì tính khí kỳ quái của tên kia không phải là cô chưa từng thấy, có thể đưa bánh ngọt cô làm vào miệng Tô Mộc đã là kỳ tích rồi, đừng hỏi là biết anh ta thích ăn cái gì.

“Thuần Tường!”

Cô còn đang suy nghĩ miên man, phía sau lập tức truyền đến giọng nói quen thuộc, cô mạnh mẽ quay mặt lại, trong phút chốc, điện giật sấm chớp ùng ùng, kinh ngạc vạn phần

Tóm lại, mấy từ ngữ hình dung này cứ loạn hết lên trong đầu cô ...

So với cách làm việc nhanh chóng nhạy bén của não bộ, miệng cô phải mất một lúc lâu mới nở nụ cười cứng ngắc : “Tô... Tô Viễn ... Thật, thật là trùng hợp ...”

Rồi sao nữa ? Tiếp theo nên nói gì đây ? Quả thật đầu óc Thuần Tường lúc này rất loạn, loạn vô cùng. Mấy câu nói đã chuẩn bị sẵn trong đầu bỗng biến mất hết.

“Đúng vậy, khéo quá.” Tô Viễn vẫn dịu dàng như cũ, cô nhìn không được ngẩng đầu lên nhìn anh, bây giờ anh đã đổi sang kính sát tròng, không còn vẻ thư sinh khi đeo gọng kính như ngày xưa nữa.

Thật ra cô rất muốn nói, thật sự, Tô Viễn, anh mang kiếng thì dễ nhìn hơn.

Hơi mỉm môi, Thuần Tường lại không nói gì được.

“Đang làm gì vậy ? Đợi ... bạn trai sao ?” Thấy cô không tránh mình nữa, anh tiếp tục hỏi.

“Bạn trai, bạn trai ...” Thuần Tường nghĩ nghĩ, dùng sức gạt đầu cười với anh : “Đúng vậy, đang chờ anh ấy.”

“Để bạn gái chờ lâu như vậy, người đàn ông như vậy thật không tốt.” Tô Viễn nửa đùa nói: “Nếu như là anh, anh sẽ không để bạn gái mình chờ như vậy”

“Không phải.” Thuần Tường lắc đầu nói: “Là em tan việc sớm, anh ấy rất bận, đàn ông mà, nên lấy sự nghiệp làm trọng, em hiểu mà ... Cũng là... Tuy tiện nói xấu bạn trai của người ta, người đàn ông như vậy mới là không tốt đó ...”

Tô Viễn nghe thấy Thuần Tường nói vậy, không khỏi sùng sốt, đưa tay sờ sờ đầu Thuần Tường: “Tiểu nha đầu, nhanh mồm nhanh miệng từ lúc nào vậy, bạn trai em thật sự dạy dỗ em rất tốt nha, không tệ, vậy anh cũng yên lòng.”

“Anh yên tâm cái gì chứ...” Thuần Tường bấu môi, thuận tay đẩy móng vuốt của Tô Viễn ra.

Không khí nhất thời lâm vào khó xử, Thuần Tường nghĩ là Tô Viễn sẽ rời khỏi, ai mà biết hồi lâu sau anh vẫn không đi, cô liếc mắt nhìn Tô Viễn đang đứng song song với mình, phần nộ mở miệng hỏi: “Này, anh cũng đợi người ta mà phải không ? Sao anh lại đến đây ? Theo em biết, khu người giàu là ở bên kia mà”

“Người giàu người nghèo cái gì chứ.” Tô Viễn khẽ nhún mày, lảng sang chuyện khác: “Đúng vậy, anh cũng đang đợi người ta ăn cơm chung, em ...” Vẫn định yêu cầu xem lại bị một tiếng chuông ngắt lời.

“Này... Chường Nư ca, Chường Nư ca... Điện thoại tới.” Là một tiếng chuông nghe rất kỳ quái, chân mày Tô Viễn đang nhíu chặt bỗng buông lỏng, nha đầu này, vẫn thích tiếng chuông này sao ?

Thuần Tường lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn thoáng qua người gọi đến rồi quay lưng đi nói chuyện điện thoại : “Này ? Sao đến trễ vậy ?”

Mặc dù Thuần Tường cố ý xoay người nhưng dù sao khoảng cách của hai người cũng đang gần nhau, Tô Viễn vẫn nghe được lời của Thuần Tường, trong lòng dĩ nhiên biết rõ đó là ai.

“A, thì ra là có tiệc nữa, thôi, cũng may là anh đã gọi cho tôi, nếu không tôi còn đứng mãi chỗ này như cái hòn vọng phu mất ...” Lời còn chưa dứt, Thuần Tường đột nhiên đỏ mặt, thay đổi về bình thần vừa nãy, nói qua loa rồi cúp máy.

“Cái đó, hôm nay anh ấy không tới, em về trước vậy!” Cú điện thoại này của Tô Mặc như giải cứu cô vậy, cô thật sự không muốn ở cùng Tô Viễn một giây một phút nào nữa, không khí quả thật còn bết bát hơn những gì cô nghĩ, cô thật sự thấy không thoải mái !

“A, đi đường cẩn thận.” Tô Viễn gạt đầu, nhìn bóng lưng Thuần Tường đang chạy đi bỗng mở miệng : “Thuần Tường!”

Tô Viễn kêu tên của cô, cước bộ của Thuần Tường dừng lại, xoay lưng nhìn anh, trong mắt đầy khó hiểu.

“Ừm ... Có thể cho anh số điện thoại không ? Để sau này ... Còn liên lạc ...”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nếu như hai người bọn họ

“Tôi nói thật mà ! Nói thật, thật đấy ! Hôm qua rõ ràng tôi thấy Thuần Tường đứng tán gẫu cùng cậu ba mà!” Tần Phong Thành vừa vào phòng khám bệnh liền lú lú tin tức “sốc” mà ngày hôm qua anh chớp được.

Trương Gia liếc Tần Phong Thành một cái, khó khi cô không cùng cậu ta nhiều chuyện, chỉ bĩu môi kêu anh ta đi qua nhìn Tô Mộc đang ngồi xem lịch.

“Lão đại, lời của tôi anh có nghe được không vậy ?” Tần Phong Thành không sợ chết hỏi một câu, bởi vì anh căn bản không tìm được chút xiu phản ứng nào trên mặt Tô Mộc, không phải là mặt than thì ít nhất cũng phải tỏ ra nhiệt tình một chút với Thuần Tường chứ . Ít nhất, nghe thấy em mình có quan hệ với Thuần Tường thì cũng đừng tỏ ra thờ ơ như thế.

“Có lẽ là hỏi đường thôi.” Tô Mộc rũ lông mi xuống, nhìn cuốn lịch, không để ý nói.

“Làm sao được ...” Hỏi đường... Khoé môi Tần Phong Thành co quắp, thật sự bội phục trí tưởng tượng mạnh mẽ của Tô Mộc, một lý do như vậy mà cũng suy nghĩ được, “Rõ ràng tôi thấy bọn họ hàn huyên một lúc lâu, hơn nữa còn cười nói vui vẻ, chắc chắn không phải hỏi đường !” Hỏi đường có cần hưng phấn vui vẻ vậy không, Tần Phong Thành anh không tin !

Tô Mộc vẫn không nhìn anh, khoé môi khẽ vung lên một vòng cung, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ hỏi đường mà làm như hung thần ác sát sao ? Hơn nữa... Không cần nói nhiều nữa, sắc tâm của nha đầu này tôi biết rõ. Dựa vào bề ngoài của Tô Viễn, nói một hai câu cũng là chuyện bình thường...”

“Nhưng mà...” Lúc ấy anh nhìn thấy rất rõ ràng, Tô Viễn thì vui vẻ vô cùng, Thuần Tường lại ngược lại, tuy vẫn âm hiểm như cũ nhưng dường như đang sợ hãi.

Tô Mộc khép quyển lịch “ba” lại một tiếng

Tần Phong Thành hơi lui ra, nháy mắt mấy cái, không khỏi âm thầm bội phục. Nhìn kỹ đi, khí thế kia không hổ là lão đại. Chuyện lớn như vậy mà vẫn còn ngồi xem lịch rung đùi lòng không loạn!

Tô Mộc hừ lạnh một tiếng, xoay người trở về phòng làm việc.

Trương Gia thấy bộ dáng này của Tô Mộc, thấy anh đi ra rồi nhìn không được “phở” cười, đi tới bên cạnh Tần Phong Thành

“Này này này ... Cười cái gì vậy, chú ý hình tượng thực nữ một chút đi.” Tần Phong Thành kéo cái ghế Tô Mộc vừa ngồi xuống qua, ngồi thẳng lên ghế, giương hai mắt nhìn Trương Gia cười.

“Cười thì mắc mớ gì đến anh.” Trương Gia ngấm lại, đưa tay với lấy cuốn lịch vừa rồi Tô Mộc xem.

Trương Gia đột nhiên sùng sốt.

Tần Phong Thành tò mò hỏi: “Sao vậy sao vậy ?”

Trương Gia co rúm miệng, cầm lấy cuốn lịch kia đưa đến trước mặt Tần Phong Thành : “Bác sĩ Tô chăm chỉ của chúng ta vừa rồi nghiên cứu cuốn lịch này đã không chớp mắt suốt hai canh giờ...”

“Cô y tá! Cô y tá...” Bệnh nhân trong phòng kêu to.

Trương Gia lúc này mới ý thức được mình đã rời khỏi cương vị hơi lâu, le lưỡi vội vàng chạy vào trong: “A, tới rồi!”

Tần Phong Thành nhìn lại Trương Gia thần kinh, thuận tay lật cuốn lịch ra, trong nháy mắt -> cứng đờ -> hoá đá -> vỡ vụn ...

Trên cuốn lịch này rất sạch sẽ, chỉ viết ba chữ — thứ Hai.

Tô Mộc ngồi trong phòng làm việc, một tay xoa cằm, một tay xoa động mặt bàn.

Không sai, hôm qua anh cũng đã thấy Tô Viễn và Thuần Tường đứng nói chuyện cùng nhau.

Vốn là hôm qua tan việc, anh không ngờ Tô Viễn đến tìm anh, vốn định lái xe ra, thuận đường rước Thuần Tường về nhà chung, nhưng nửa đường thì nhận được điện thoại của Tô Viễn, hỏi hôm nay có rảnh không, ăn cùng nhau một bữa cơm.

Tô Mộc mặc dù không còn quan hệ gì với người nhà nữa, nhưng quan hệ với đứa em này tuy không gọi là thân mật, nhưng thỉnh thoảng cũng còn liên lạc.

Khi đó Tô Viễn đã đến trước cửa phòng khám, Tô Mộc không đành từ chối, đành để Thuần Tường tự đi xe về, vốn đó là điều hiển nhiên.

Kết quả, khi anh vừa đi xuống thì liền nhìn thấy màn tình cảm đó.

Hiển nhiên, hai người vừa nói vừa cười, con lợn mới nghĩ hai người là người xa lạ. Dĩ nhiên, Tô Mộc không ngu, cũng không phải là heo, cho nên anh nhanh chóng đoán được hai người họ có chuyện gì đó.

Nhưng bọn họ có gì thì liên quan gì đến anh chứ ?

Anh ngẫm lại, cũng không đúng. Tô Viễn chắc là coi trọng Thuần Tường lắm? Nhưng anh làm sao mà cho phép em nhà mình yêu một cô gái ngực không lớn, đầu không nào như cô ta chứ?

Lại nhìn nữa, Tô Viễn đang cười rất to, rất vui vẻ, dường như hoàn toàn mất đi bóng ma thất tình lần trước ..

Tô Mộc bắt đầu thấy suy đoán của mình không chính xác lắm, Nhưng bạn gái trước của Tô Mộc, anh thấy không nhiều, nhưng vì số lượng chạm mặt ít nên cũng để lại cho anh ấn tượng phần nào.

Một cô gái rất xinh đẹp, nhưng không tục khí, dong chi tục phấn, người đẹp thì anh đã thấy nhiều, nhưng chưa ai để lại ấn tượng cho anh cả. Nhưng bạn gái trước của Tô Viễn khác hoàn toàn, nhẹ nhàng, đúng vậy, nên dùng từ “nhẹ nhàng” để hình dung, thoáng qua thì rất nhẹ nhưng lại làm người ta cảm nhận được sức sống mãnh liệt của nó.

Không biết vì sao Tô Viễn lại chia tay cùng cô gái đó nhưng hình như người đề cập chia tay trước là cô gái đó, Tô Mộc không có nghiên cứu nhiều, nếu Tô Viễn không muốn nhiều lời, vậy anh sẽ không hỏi. Nếu muốn nói, Tô Viễn chắc chắn sẽ tự nói.

Vừa mới gặp gỡ một cô gái văn đạm phong khinh, xinh đẹp tuyệt trần, hẳn là sẽ thấy Thuần Tường không hợp khẩu vị ...

Không đúng!

Tô Mộc đột nhiên giật mình.

Lỡ như Tô Viễn cam chịu, hạng phụ nữ nào cũng muốn ăn ... Vậy làm sao bây giờ ?

Làm sao bây giờ? Chán quá đi !

Tô Mộc không biết mình đang phiền não cái gì, Tô Viễn không phải đứa bé năm tuổi, anh đang lo lắng cái gì chứ ? !

Hơn nữa, tình yêu giữa người trẻ tuổi, có mấy ai coi nó như sự thật chứ ! Nếu Tô Viễn chịu, nhiều nhất chỉ là vui đùa một chút, còn nếu nói đến ... tự chủ, thậm chí là tâm trí thật tâm với Tô Viễn, chỉ anh ta mới biết thôi.

Chỉ là còn chưa tới phiên anh suy nghĩ!

Nhưng lần này Tô Viễn không giống những lần trước , có gì không giống ? Là Thuần Tường ...

“Hừ ...” Tô Mộc đập bàn một cước, không khỏi nhú mày, là Thuần Tường không giống chỗ nào, còn không phải loại phụ nữ thấy tiền mờ mắt, thấy sắc liền động sao .

Lỡ như Tô Viễn chỉ vui đùa thì sao ? Như vậy cô ta có phải sẽ hối hận không ? Có đau lòng khổ sở không ? Nghĩ đến đây, bỗng Tô Mộc liên tưởng đến vẻ mặt Thuần Tường khóc nức nở ...

Thật khó xem, thật bị kịch, thật đáng thương, thật... Làm người ta lo lắng...

Cái gì chứ ! Là do cô ta gây ra ! Chọn ai không chọn, hết lần này đến lần khác đều chọn Tô Viễn!

Chờ chút...

Vừa rồi chỉ là giả thiết của anh thì sao ?

Vậy nếu đổi sang giả thiết khác thì sao ? Giả thiết gì đây ?

Thật không biết nên nghĩ gì ...

Lỡ như Thuần Tường và Tô Viễn đều là thật tâm thì làm sao bây giờ >

Người hữu tình sẽ thành người thân thuộc ...

Vậy, bọn họ sẽ thành thân thuộc...

Tô Mộc đầu tiên là cau mày, sau đó càng cau mày, sau đó lại đột nhiên buông chân mày ra, trong lòng giật mình, vừa rồi anh đang suy nghĩ gì vậy ? Anh đang làm gì vậy ? Làm cái rắm đó, liên quan gì đến anh mà anh phải tốn công suy nghĩ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Từng thích một người như vậy

Thuần Tường nghiêng mặt đi, ắt xì ắt xì ắt xì, vừa lúc phục vụ sinh đi qua, ân cần hỏi hai câu. “Thuần Tường, bệnh cảm của em vẫn chưa hết à?”

Thuần Tường vầy vầy đầu: “Có lẽ là con heo kia đang chữa em”

Phục vụ sinh bật cười: “Ắt xì ba cái liên tiếp không phải mắng mà là muốn! Chao ôi, có người đang muốn em nha...”

Thuần Tường liếc trắng hăn: “Tại sao em hắt xì ba cái không nói là anh ta chữa em ba lần đi?”

“Cắt!” Phục vụ sinh phát phát tay rồi bỏ đi, vẻ mặt khó thông.

Cắt? ! Phải là cô cắt mới đúng, cô xoay người tiếp tục làm đồ ăn.

Tối hôm đó, Tô Mộc không đưa Thuần Tường về nhà, Thuần Tường cũng không nói gì, dù sao thì người ta không muốn, cô cũng không thể miễn cưỡng.

Huống chi, cô cũng hiểu, Tô Mộc chắc chắn là người xã giao nhiều.

Sau đó, Thuần Tường trở về nhà, nhìn lại tương ô mai đang cầm trong tay, đột nhiên cô nhớ tới đã lâu chưa làm bánh vị cam, bởi vì Tô Mộc không thích.

Bữa tối, cô bắt đầu công việc đánh trứng.

Đợi đến khi lò vi sóng “đỉnh” một tiếng, khi đồ ăn đã xong hết rồi, Thuần Tường cũng nghe được tiếng mở cửa và tiếng chìa khoá vang lên bên kia, xem ra họ Tô đã trở về.

Cô mang bánh bích quy ra, thổi thổi rồi ném thử một miếng, ngẫm lại, cô nghĩ cô nên mua một cái lò nướng rồi, mặc dù chất lượng lò vi sóng rất tốt nhưng cảm giác bánh từ trong lò vi sóng mang ra thiếu một chút vị.

Chờ một chút, bánh quy đã lạnh rồi, cô cắn thêm một miếng, bánh vẫn còn giòn, cô vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Cốc cốc cốc ...

Tiếng gõ cửa rất dồn dập, không cần suy nghĩ Tô Mộc cũng biết đó là ai.

Tô Mộc mở cửa, lập tức thấy nụ cười rực rỡ của cô, cô còn chưa kịp cời tạp dề ra, vội vàng nói: “Lại đây, ném thử vị ô mai xem thế nào...”

Thuần Tường tùy tiện cầm lấy một miếng bánh đưa đến miệng Tô Mộc, thật sự, Thuần Tường chẳng có tí xíu ý nghĩ nào khác, cô thật sự, thật sự không có ý gì với anh.

Tô Mộc hơi nhú mày, nét mặt có chút quái dị.

Thuần Tường giữ vững động tác kia, hồi lâu gặp Tô Mộc vẫn không có động tĩnh, rốt cuộc cũng cảm thấy mất tự nhiên, chậm rãi thu tay về, cũng quăng miếng bánh vào tọt trong miệng.

Tô Mộc nhìn Thuần Tường, trong lòng cảm giác thấy hơi kỳ lạ.

Đúng vậy! Hình thức ở chung này rất dị dạng! Không phải là đơn thuần, từ lúc mới bắt đầu đã chán, không phải là anh xem cô như đồ chơi, nhưng đây thật sự không giống như quan hệ bạn bè thuần túy, càng không giống quan hệ hàng xóm.

Hơn nữa... Nha đầu trước mắt này dường như không có ý định cắt đứt quan hệ cùng em của anh.

Nhưng bất luận trong lòng Tô Mộc nghĩ thế nào, buồn bực thế nào, suy nghĩ thế nào thì vẫn mời Thuần Tường vào cửa.

Thuần Tường đặt hộp bánh bích quy lên bàn trà, nhìn Tô Mộc một cái, chủ động ngồi xuống ghế sofa.

“Lại xem tôi như chuột thí nghiệm”

Tô Mộc ngồi xuống bên cạnh Thuần Tường, cầm lấy một miếng bánh bỏ vào miệng.

Thuần Tường mỉm cười.

Tô Mộc nhìn cô bé trước mắt, đôi mắt tròn căng to, con ngươi đen nhìn chăm chăm vào món bánh mà cô vừa làm xong, vẻ mặt dường như rất hạnh phúc.

Trong bất chợt, trái tim anh đột nhiên đập mạnh hơn một chút, không kìm được mở miệng hỏi : “Không phải cô thích nấu ăn sao ? Tại sao phải... Làm nhiều bánh ngọt như vậy ?”

“A... Cái này thì...” Thuần Tường ngẩn người, căn cứ môi không biết có nên nói tiếp hay không.

Có vấn đề, có vấn đề !

Tô Mộc nhìn Thuần Tường, muốn nói rồi lại thôi, sắc mặt có chút thay đổi. Rất nhiều chuyện thường là như vậy, người khác không nói, lòng hiếu kỳ của người nghe càng mạnh, càng muốn nghe tiếp là. Hơn nữa, Tô Mộc bây giờ không còn là một người bàng quan nữa, anh muốn càng biết nhiều càng tốt.

Thật ra Thuần Tường cũng thấy tâm trạng hôm nay của Tô Mộc khác mọi hôm, hơn nữa là từ khi mở cửa, cô đã thấy bất bình thường.

Bình thời vẻ mặt anh ôn hoà cũng được, lời nói ác độc cũng được, nhưng hôm nay cô thật sự không. Chỉ là... Hôm nay Tô Mộc, dường như có rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại ngại ngùng không nói được. Cảm giác như vậy thật không giống với Tô Mộc – người có tác phong trước sau như một.

“Không thể nói sao?” Tô Mộc mỉm cười một tiếng, tiếp tục thăm thính chuyện anh muốn biết.

Thuần Tường ngẩn người, không ngờ anh lại muốn hỏi tiếp, lắc đầu : “Không phải như vậy, chỉ là mọi chuyện đều đã qua. Tôi thấy đã không còn gì để nói nữa.”

Tô Mộc nghe cô nói vậy, đột nhiên thở ra một hơi, chờ lời tiếp theo của cô, dĩ nhiên hành động nhỏ này anh không thể để cho cô biết.

“Bởi vì...” Thuần Tường vẫn không thể nói ra rành mạch, mặt đã đỏ hơn một nửa, giọng nói dịu dàng tiếp tục nói: “Bởi vì... Trước kia tôi từng thích một người, anh ấy rất thích ăn đồ ngọt, hơn nữa... Có nhớ tôi đã từng nói với anh không ? Tôi nói, đồ ngọt sẽ mang đến niềm vui và hạnh phúc cho người ăn nó. Những lời này... Cũng là người đó đã nói với tôi.”

Tô Mộc nghe thấy những lời này của Thuần Tường, không khỏi sững sờ, bánh quy mới vừa cắn một miếng đột nhiên không còn mùi vị gì nữa, không ngọt, thậm chí còn có một chút chua xót.

Mùi vị rõ ràng này làm anh muốn xác định lại, Tô Mộc nuốt hết xuống miệng, vẫn thấy vị ngọt này không giống thường ngày nữa.

Đột nhiên tại sao tư vị này lại thay đổi, Tô Mộc không muốn biết.

Nếu anh nhớ không lầm, Tô Viễn và anh từ đầu tới đuôi đều không có gì giống nhau. Từ hình dạng đến tính cách (ít nhất là trong mắt anh, anh và Tô Viễn là hai người có phong cách hoàn toàn khác biệt, nhưng dù sao cũng là anh em, từ người ngoài nhìn vào, về bên ngoài, tính cách đều có điểm tương tự nhau. Đó cũng là lý do Thuần Tường thỉnh thoảng lại nhầm lẫn) đều không giống, có đôi khi anh suy nghĩ, mặc dù không cùng một mẹ nhưng dù sao cũng có một nửa là của lão già kia, sao lại khác biệt đến thế ?

A, nếu tính giống nhau...

Đều là loại đàn ông có tính xấu, đều thích ngọt...

Không sai, Tô Mộc cùng Tô Viễn, nói, trừ họ ra, sợ rằng điểm này cũng giống nhau.

Cho tới bây giờ, anh chưa từng cảm giác được Tô Viễn giống mình chỗ nào nhưng không biết vì sao nghe người mà Thuần Tường nói, anh đột nhiên thấy lo lắng.

Trong giây lát nhớ tới, khi mới quen Thuần Tường, cô ta còn mơ mơ màng màng nhìn lầm anh, nhất định là nghĩ anh là Tô Viễn, mà hôm nay, anh có thể ngồi ở đây, được Thuần Tường phong làm “chuột thí nghiệm” để “thử độc”, có lẽ cũng vì Tô Viễn.

Bởi vì người trong lòng thích ăn đồ ngọt, cho nên mình cũng bắt đầu thích làm, bởi vì một câu nói của người trong lòng, cũng thấy đồ ăn ngọt thật sự mang đến hạnh phúc. Quả là lãng mạn !

Thuần Tường không biết cách xem sắc mặt mà đoán tâm trạng, nhưng lúc này cũng biết tâm trạng của đồng chí Tô Mộc không tốt, vẻ mặt không tốt, ngồi yên lặng, không biết vừa rồi cô nói sai cái gì, cũng không hiểu sao Tô Mộc lại thay đổi như vậy, xoa xoa tay, cô bắt đầu thấy khó khăn.

Thuần Tường không phải con giun trong bụng Tô Mộc, nhưng lúc này sợ là giun đũa cũng không biết Tô đại thiếu gia của chúng ta đang nghĩ cái gì, vậy nên mới nói, bằng trí thông minh của Thuần Tường cô nương đây, biết được tâm trạng của Tô đại thiếu không tốt đã là kỳ tích rồi.

Tô Mộc khẽ cắn chặt răng, nửa ngày sau mới đã mở miệng: “Vì người trong lòng thấy rất vui về sao?”

Tô Mộc đang cười...

Thuần Tường nhìn Tô Mộc, mặc dù biết anh đang cười nhưng không biết tại sao, cô cảm thấy sống lưng lạnh cả lên, trán lấm tấm mồ hôi hột, muốn phủ nhận cũng không nói nên lời, cô cười gượng hai tiếng, chuẩn bị kết thúc đề tài này.

Tô Mộc là ai chứ, không cần nói thông minh bao nhiêu, chỉ cần đoạt được vai nam chính trong truyện là có thể thành thiên tài. Không chút do dự, Tô Mộc lập tức xác định được, người trong lòng Thuần Tường chính là tên kia...

Tô Mộc thờ dài một tiếng, lắc đầu, cũng mất đi hăng hái nói chuyện với Thuần Tường nữa.

“Thế nào thế nào? Mùi vị...” Thuần Tường đi đến gần, muốn hỏi xem ý kiến của Tô Mộc với bánh quy, không ngờ lại bị anh nhảy vào miệng:

“Vây nếu bây giờ là người trong lòng cùng ăn với cô, có lẽ sẽ ngon hơn nhiều” Khi Tô Mộc nói lời này, tuy mới nghe qua thì vẫn khinh phong đạm nhưng trên thực tế, lộ ra vị chua nồng đậm: “Tài nấu nướng của cô không có vấn đề gì, còn nói là đồ ngọt mang đến hạnh phúc cho người ăn... Xi... Tôi thấy nên mang đi nhấm nháp cùng người kia mới đúng...”

“Cái gì chứ?” Thuần Tường mở to hai mắt, thật sự không hiểu Tô Mộc đang nói cái gì.

“Ý của tôi là, mấy món này sau này đừng mang đến cho tôi thử nữa”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Phụ nữ? Quan hệ với anh ta là thế nào?

Thuần Tường đứng ở cửa, cau mày, khó chịu, vô cùng khó chịu.

Người này, rốt cuộc có ý gì vậy! Cô đâu có khiêu khích gì anh ta!

Không ăn thì không ăn, khôn kiếp, giỏi lắm sao chứ?!

Thuần Tường dậm chân, tức giận đi về.

Tô Mộc cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại.

Đĩ nhiên, cho dù là tự ái hay là chủ nghĩa đại nam tử, hay là, đồng đạo lý gì đó đó, cũng không cho phép anh tỉnh lại — làm những chuyện không có đạo lý với Thuần Tường như vậy.

Cho nên nội dung mà Tô đại thiếu gia suy nghĩ là — sao lại làm những chuyện như vậy!!!

Hình như cũng không có gì khác nhau, cơ bản là không có gì khác nhau, nhưng Tô đại thiếu gia lại một mực cho rằng, trong đề mục phân tích này, không có hai chữ “Thuần Tường” thì tốt hơn, ít ra suy nghĩ của anh cũng không hỗn loạn như bây giờ.

Nghĩ cái gì chứ, tạm thời không nghĩ nữa.

Gần đây, anh thật sự rất quái lạ, đáng lẽ ra anh phải chán ghét Thuần Tường mới đúng chứ, nhưng anh lại không hiểu, sao mỗi ngày đều muốn cô bé kia đi làm chung, thậm chí là một cô gái rất rất đáng ghét (ít nhất là trong ấn tượng của anh), sao bây giờ lại có thể làm bạn bè?

Tô đại thiếu gia của chúng ta chưa bao giờ theo đuổi phụ nữ, dĩ nhiên, anh không cần làm như thế.

Tiền không thiếu, dĩ nhiên là tốt, chỉ cần là công tử nhà giàu, muốn loại phụ nữ nào mà không có. Nhưng phúc lợi này thì ba vị công tử của chúng ta không có hưởng nhiều lắm, chỉ riêng Tô Viễn thôi, tuy không gọi là Play Boy nhưng cũng thường xuyên quan hệ với phụ nữ. Nhị thiếu gia thì lạnh lùng (ít nhất mặt ngoài như thế), làm gì cũng không nhanh không chậm, sau này lại thừa kế sự nghiệp của gia đình cho nên cũng không có thời gian quản lý nhiều thứ này.

Về phần đại thiếu gia... Cũng chính là Tô Mộc của chúng ta, tính tình kỳ lạ, thích sạch sẽ, lời nói ác độc, lại làm nghề bác sĩ, khó tránh sẽ liên quan đến những thứ kỳ lạ, chỉ nhìn mà không được ăn, tuy vậy, Tô Mộc cũng không nhàm chán đến nỗi phải đi tìm phụ nữ.

Hiển nhiên, cho dù đã đến tuổi kết hôn nhưng Tô Mộc cũng chưa từng phiền não vì những chuyện như vậy, một mặt, anh không có ý thức tự giác, một mặt, anh thấy thật đáng xấu hổ khi tin vào những chuyện như duyên phận gì đó.

Cho nên, nói hồi lâu, rốt cuộc là đang nói cái gì vậy? Được rồi, mặc dù không biết đang nói về cái gì nhưng động cơ của anh là sự thật, mặc dù anh hiểu, nhưng chỉ là không muốn thừa nhận thôi (xí xí một chút, anh này đang suy nghĩ cái gì thế này, đúng là BT mà)

Cho nên suy tư hồi lâu, Tô Mộc vẫn không biết mình đang suy nghĩ cái gì?

Chỉ là vừa nghĩ đến Tô Viễn thì khẽ nhú mày, anh thật sự không hiểu, em trai đầy mị lực của anh rốt cuộc có thật sự động tâm với ai chưa ? Nhưng ... Vì một đoá hoa mà buông tha cho cả khu rừng, anh ta làm được sao ?

Khó có thể tưởng tượng...

Tô Mộc đang suy nghĩ miên man, bỗng nhiên điện thoại bên cạnh bàn reo lên.

Anh nhìn người gọi đến trên điện thoại, không khỏi sùng sờ, đang không biết có nên nhận hay không thì tiếng chuông mất kiên nhẫn vang lên lần thứ sáu, anh đành miễn cưỡng mở máy.

“A ... Là Tô Mộc phải không ?” Đầu bên kia điện thoại là một giọng nữ trong trẻo.

Thuần Tường ngủ một cái, khi tỉnh dậy đã là giữa trưa.

Không đi làm, dĩ nhiên không phải vì thái độ hôm qua của Tô Mộc đã kích, cô đã sớm quen với tâm trạng bất định của anh ta rồi.

Đúng vậy, nguyên nhân hôm nay Thuần Tường không đi làm chỉ có một, hôm nay là ngày cô được nghỉ.

Vì nơi làm mới là tiệm ăn nên thời gian nghỉ ngơi không phải sáng chín chiều năm như bình thường nữa, càng là những ngày mà mọi người rảnh rỗi, cô càng bận bịu, bận đến nỗi không cách nào nghỉ ngơi.

Nhưng cũng không sao, Thuần Tường sống một thân một mình, hoàn toàn không cần phải “cả nhà đầy đủ” hay “họp mặt gia đình” gì cả, huống chi mấy thứ đó trong cô đã sớm chết thành trứng nước, đến nay cô cũng không có hứng thú gì khác, cũng không muốn thứ gì làm phiền đến cuộc sống của mình, cho nên ... Ngày nghỉ thì nằm ở nhà, làm đồ ăn, xem tivi, lên mạng một chút, đó chính là cuộc sống lý tưởng của cô.

Mở máy tính ra, Thuần Tường bật loa ở mức cao nhất.

“Cả người ngổn ngang, ngồi không trông hướng nằm trên ghế sa lon ...

Ai đã dùng kem đánh răng của tôi ...

Ai đã mang giày và giặt quần áo của tôi ...

Là ai đã tắm rửa trong nhà tôi ...

Trước gương, chỉ có thân xác tôi ...

Ai đang di chuyển vào đầu óc tôi ...

Ai đang trói tay chân tôi lại ...

Là DNA tương phản với tôi

Hay là do tôi không dám nắm lấy vận mệnh của mình ...”

(DNA — Ngũ Nguyệt Thiên)

Thuần Tường lấy một ly kem lớn từ trong tủ lạnh ra, vừa ca hát vừa nằm lên ghế sofa uống, đồ ngọt nha, tốt nhất là đồ ngọt, lúc nào cũng giúp tâm trạng của cô thoải mái hơn một ít, huống chi là đồ uống lạnh, dĩ nhiên là có thể đập tắt lửa giận trong lòng cô.

Bất quá, về chuyện cô đang giận cái gì ...

Dĩ nhiên không cần nói cũng biết, bình thường cô ít khi nghe nhạc, nhất là mấy bài hát này, cho dù là gì thì DJ cũng có thể chuyển giai điệu, đúng nhàm chán cực độ, không chỉ làm mất đi giai điệu vốn có của bài hát, ngược lại còn làm ra mấy giai điệu nhứt nhếch tai, khó nghe muốn chết.

Nhưng trong đó dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, đó là Ngũ Nguyệt Thiên, một nhóm nhạc trữ tình kiêm rock and roll, thỉnh thoảng cũng có mấy bài hát hợp với khẩu vị của cô.

“Muốn gọi thế nào thì gọi ...

Vừa nghĩ mà vừa nhảy lên ..

Nhảy càng cao, trái tim càng đập mạnh ...

Có muốn người khác giúp bạn quyết định không ...

Có thể đoạt lại trái tim của mình không ...

...”

Khu này vốn là nhà trọ cũ kỹ, cách âm rất kém, huống chi, phòng của Tô Mộc và Thuần Tường vốn là từ một căn tách ra, hai bên nói chuyện lớn tiếng một chút thì bên kia đã nghe thấy, huống chi là Thuần Tường âm ỉ như vậy.

Bên cạnh truyền đến tiếng nhạc rầm rừ, cùng với ... tiếng gào khóc thảm thiết của Thuần Tường...

Tô Mộc đang bung trà cho người phụ nữ đang ngồi trên sofa run run một cái, khước môi co quắp lại, nhưng vẻ mặt nhanh chóng trở về vẻ nghiêm nghị vốn có.

Người phụ nữ nhận lấy chén trà từ Tô Mộc, hóp một ít rồi cười hỏi: “Bên cạnh cũng là một người trẻ tuổi sao?”

Đúng là người không có đầu óc ! Tô Mộc bữu môi khinh thường, vốn định trả lời như vậy, nhưng lại không muốn nói nhiều, rầu rĩ hừ hừ hai tiếng.

“Nghe giọng thì hình như là con gái, rất có ý tứ.” Người phụ nữ ưu nhã đặt chén trà xuống bàn.

Tô Mộc lắc đầu, không nói gì, chỉ ngồi trên sofa, hai chân để thẳng, hai tay tạo thành chữ thập, chuyển đổi đề tài: “Tô Thần Hoà ... Bọn họ có khỏe không?”

Người phụ nữ cười: “Nếu có việc gì lớn thì Tô Viễn đã nhanh chóng báo cho con biết rồi, yên tâm, ba con và Tô Thần rất tốt. Công ty, trong nhà cũng không có chuyện gì, chỉ là con ...”

“Vậy là ai nói đúng là có đủ suy tiêu

Vậy là ai chỉ cầu xin chỉ biết tát pháo

Vậy là ai bị truy nã rồi lại chạy trốn

Mím cười vì tội đang bắt cóc

Ai đang di chuyển vào đầu óc của tôi ...

Ai đang trói chặt tay chân của tôi ...

Là DNA tương phản cùng tôi

Hay do tôi không dám nắm lấy cuộc đời mình ...”

Giọng hát cao vút của Thuần Tường lại vang lên lần nữa, Tô Mộc cùng người phụ nữ liếc mắt nhìn nhau, không khỏi sững sờ

“Tên ngu ngốc này!” Tô Mộc đứng dậy, quay đầu nói với người phụ nữ: “Dì Lãng, để con ra giải quyết một chút ...”

“Thôi, Tô Mộc à...” Lãng Diêu bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu, đưa tay kéo anh lại: “Đừng đi, dì thấy cũng đâu phải không tốt, đừng buồn bực quá, đều là người trẻ tuổi như nhau mà ...”

“Con thấy cô ta hoạt bát hơi quá rồi.” Tô Mộc bị Lãng Diêu kéo tay ngừng lại, ngẫm lại cũng không muốn gặp mặt Thuần Tường nên thôi.

“Tô Mộc, Dì nghĩ Mục đích lần này dì đến, con cũng biết.” Lãng Diêu rũ mắt nhìn ngón tay mình đan vào nhau, lại ngẩng đầu lên thì nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Tô Mộc, trong lòng không khỏi bồn chồn, dù sao cũng không phải con mình, cảm thấy mở miệng nói chuyện thật khó khăn, rồi lại không thể không nói, nếu lúc này là Tô Viễn thì sợ rằng bà đã thoải mái hơn nhiều, nhưng ... Nếu thật sự là Tô Viễn thì nó cũng không tha cho bà ...

Tô Mộc nấp máy môi, bên tai lại truyền đến tiếng gào khóc khủng khiếp từ bên cạnh, tâm trạng đột nhiên không an tĩnh, không còn tâm tình để nói chuyện nữa.

“Dì Lãng, bên cạnh ồn quá, không bằng chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Tô Mộc nhìn thời gian: “Chúng ta đi ra ngoài uống nước một chút, đợi đến tối rồi hẹn Tô Viễn ra ăn bữa cơm, được không?”

Lãng Diêu hơi sững sờ, trên mặt kinh ngạc nhưng vui mừng, khó khi Tô Mộc chủ động như vậy, chắc chắn bà sẽ không khước từ.

Thuần Tường ở bên cạnh vừa lúc thay quần áo xong, định làm đồ ăn thì phát hiện hết muối, thật sự rất lười ra cửa, nhưng nhớ lại hôm qua sư phụ đích thân dạy cô một món ăn, cô lại thấy ngứa tay, không còn cách nào, đành đi mua thôi !

Thuần Tường vừa mở cửa ra, lập tức nhìn thấy Tô Mộc đang đi xuống dưới lầu, lòng thầm giật mình. Gì vậy ? Người phụ nữ bên cạnh người này là ai vậy ?

Có chút ngạc nhiên nghiêng đầu qua nhìn, nhưng chỉ thấy được bóng lưng của họ, không thể thấy được gương mặt người kia. Thuần Tường thấy rất kỳ quái, khó khi nhìn thấy Tô Mộc đi cùng người khác, còn là phụ nữ, chẳng lẽ là bạn gái à ?

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bao dưỡng! Giả sao?

Âm nhạc trong máy tính từ kích động ‘DNA’ xong biến thành ‘Hai tuyến ánh sáng’, Thuần Tường rút lại hai chân trên ghế sofa, uống một chút sữa tươi, trong miệng có chút khô sở, trong lòng thì lương vô hạn.

Phi, cô thì lương cái cộng lòng đầu ấy.

Sắc mặt Thuần Tường hơi chìm xuống một chút, kéo lấy cái áo ôm vào ngực, bắt đầu chà đạp.

Nói thật, cô không biết có phải bản thân tiếp xúc nhiều cùng tên bác sĩ biến thái kia, cảm giác mình cũng thay đổi không, lúc này, cô cảm giác như mình không chỗ nương tựa, cảm giác bị vứt bỏ.

Lại phi nữa, phi phi phi cái lòng đầu này.

Cô đi ra khỏi nhà, hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại, bị người nào đó vứt bỏ hay người ta có bạn gái cũng không liên quan đến cô.

Nên nói là cô nên vỗ tay khen hay mới đúng, Tô đại ma đầu rất cuộc cũng có người trị được anh ta rồi. Có bạn trai như vậy, Thuần Tường thấy bắt đầu đồng tình với cô gái kia, chắc là cảm thấy rất khó ở chung, tính cách kỳ quái, luôn làm người ta bất ngờ, cộng thêm lời nói ác độc, phiền toái.

Ặc, sao nghĩ thế nào cũng là khuyết điểm thế này...

Nhưng...

Đó là vì chưa từng ở cùng với anh ta, nghĩ tới đây, Thuần Tường không khỏi lại thấy nhục chí, không, có lẽ anh ta đối với ai cũng như vậy. Chỉ riêng với cô gái mình thích là khác.

Ôi, từ trước đến giờ, nghe người ta nói những người đang yêu rất mù quáng, không chừng bọn họ cũng như thế, bạn trai nên đối với bạn gái cái gì đây?

Ôn nhu dịu dàng, muốn gì được đó, Thuần Tường vẽ lên cảnh tượng trong đầu, về mặt ân cần của Tô Mộc, nghĩ vậy mà da gà cứ nổi lên trên người cô, sờ sờ cánh tay, cô rút vai xuống. Biết điều chút đi, về mặt đó thật sự không thích hợp với Tô Mộc.

Không phải là khó coi nhưng người thử nghĩ đi, bình thường luôn ăn nói tùy tiện, thỉnh thoảng lại còn chêm thêm hai ba câu làm người ta ghen chết, một tên như vậy đột nhiên trở nên ân cần, tốt đẹp, chắc chắn là đầu hàng với người rồi.

Giả vờ nôn mửa, Thuần Tường cũng hiểu, họ Tô làm vậy nhất định chỉ dùng hai chữ để hình dung – cáo già. Được rồi, có lẽ anh ta không già, nhưng nhất định rất gian xảo.

Nếu có một ngày, Tô Mộc ôn nhu lại hoà ái đến trước mặt cô nói: “Hàng xóm dễ thương của tôi...”

Balabala....., cô nhất định sẽ không chút do dự nghĩ rằng hôm nay anh ta uống nhầm thuốc chứ không phải thật lòng thích cô.

Đương nhiên, cô cũng không cần anh ta thích cô, Thuần Tường hiểu, tên Tô Mộc kia từng có thời gian đi đi về về cùng cô, nhưng rất hiển nhiên, tâm trạng chán ghét từ lúc ban đầu cũng không giảm đi phần nào.

Cô thật sự rất khó chịu, Thuần Tường tự nhận mình đã cố gắng lắm rồi, nhưng anh ta vẫn không thể nào mà không ghét cô nữa sao?

Đúng vậy, vốn còn nghĩ sẽ tiếp tục phát triển, ít nhất quan hệ của hai người không còn như lúc trước, nhưng ngày hôm qua kỳ lạ...

Này! Rốt cuộc đó là cái thái độ gì chứ!

Không ăn thì không ăn, chết tiệt, anh ta nghĩ cô đang nịnh bợ anh ta sao?

Thuần Tường mất hứng đá cái đệm bên cạnh một cước, “phanh” một tiếng, vừa lúc trúng ngay ly sữa trên bàn...

“A a a...” Thuần Tường luống cuống tay chân dọn dẹp, rồi lộ cảm thán, quả là tên xui xẻo, vừa nghĩ đến là không có chuyện hay.

Cô chống nạnh, nhìn dấu vết còn giữ lại trên ghế sofa, âm thầm than thở.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã không còn sớm, đến lúc ăn cơm tối rồi.

Kết quả...

Trải qua sự quan sát của Thuần Tường, suốt thời gian cơm tối Tô đại thiếu gia cũng không về nhà, nhất định là vì có giai nhân.

Cô thờ dài một tiếng, lại theo thói quen nhìn đồng hồ, kim chỉ giờ cùng kim chỉ phút vừa lúc thành góc 90 độ, chứng tỏ nó đang nói cho cô biết, lúc này – giờ Bắc kinh, là chín giờ ba mươi.

Thuần Tường hưng phấn làm đồ ăn, rồi buồn bực rầu rĩ ăn cơm, ngay cả cô cũng không hiểu mình đang buồn bực cái gì, cô cảm giác cô cũng giống tên kia rồi, biến hoá rất nhanh chóng, từ hưng phấn sang rầu rĩ một cách tự nhiên.

Dù sao thì làm gì cũng mất hứng. Ăn cơm cũng không có vị gì, xem ti vi thì nhàm chán, cô lại không muốn lên mạng. Nói trắng ra là không muốn làm gì cả.

Rốt cục, ngoài cửa cũng truyền về tiếng bước chân.

Về rồi à?! Thuần Tường thật sự rất muốn phỉ nhổ mình, cô đang chờ cái gì cơ chứ?

Lặng lẽ mở cửa ra, Thuần Tường căng tròn hai mắt, len lén nhìn ra ngoài, quả bất kỳ nhiên, ngoài cửa xuất hiện hai bóng dáng...

Tại sao lại có hai người!!!!

Tay Thuần Tường đang giữ chốt cửa run lên, trong lòng âm thầm nhắc, Tô Mộc à Tô Mộc, đúng là làm người không thể nhìn bề ngoài, bình thường mi không lên tiếng ai cũng nghĩ mi là chính nhân quân tử... Nhất định một lúc nào đó, ta sẽ vạch trần mi ra...

Cái gì? Không phải muốn đi vào chứ?

Tìm Thuần Tường đột nhiên nhảy lên, gương mặt ửng đỏ, hai gò má nóng ran, cô nín hơi nhìn lên vào bên trong.

Thật ra chỉ có cô là nghĩ mình làm chuyện này thần không biết quỷ không hay thôi, từ khi mới đi lên, Tô Mộc đã sớm nhìn thấy cánh cửa khép hờ cùng ánh mắt tò mò soi mói của cô rồi.

Tên ngu ngốc kia đang làm gì vậy? Tô Mộc chột nhứ mày, nhưng không nói gì, tiếp tục quay đầu nói chuyện với người trước mặt.

“Bây giờ con ở bên ngoài một mình... Mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút, có chuyện gì không nên hay thì trở về tìm mọi người, dù sao con cũng là họ Tô...” Lãng Diêu thờ dài một tiếng, chậm rãi nói.

“Được rồi, di không cần nói nữa, những điều di muốn nói con đều hiểu cả, nếu trong nhà có chuyện gì xảy ra thì cũng đừng gạt con.” Tô Mộc nhàn nhạt cười.

“Nói cho cùng, con vẫn không muốn trở về nhà?” Lãng Diêu không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi.

“Di Lãng, sao di cứ nhất quyết ép con về chứ? Trong nhà có Tô Thần và Tô Viễn là được rồi. Đừng phiền toái thì hơn. Dù sao con cũng đã trưởng thành, đừng nói là con, một đứa bé mười tám tuổi rời khỏi nhà sống một mình cũng là chuyện rất bình thường mà. Không phải con vẫn sống rất tốt sao? Mọi người đừng quá lo lắng.” Tô Mộc vẫn từ chối.

Lãng Diêu hỏi nữa: “Tại sao con lại không chịu tha thứ cho cha con chứ? Hai cha con làm gì có chuyện thù dai nhau... Hay là con với di...”

“Không thể nào mà, di Lãng, xin di đừng suy nghĩ lung tung.” Tô Mộc nghiêm chỉnh tiếp tục nói: “Thứ nhất, chuyện giữa con và cha, không phải là thù hận gì mà là tính cách không hợp, tính tình con kỳ quái, ba cũng như vậy. Con không về nhà cũng là tránh đề xung đột với ông ấy, còn nữa, di Lãng... con đã quen gọi di là di rồi, không thể thay đổi, dù sao cũng đã hai mươi năm, không phải con đã sớm xem di như mẹ con rồi sao? ...Những chuyện đó di đừng suy nghĩ nhiều thì tốt hơn.”

Lãng Diêu gật đầu, biết rõ tính tình của cậu bé này kỳ quái, dù sao cũng là anh cả trong nhà, người một nhà thì làm sao mà thù dai được. “Vậy khi nào rảnh rồi thì di sẽ trở về thăm con.”

“Được rồi, di mau đi đi, Tô Viễn còn đứng ở dưới đợi di đó.”

Có làm lẫn không?!

Thuần Tường tròn to mắt nhìn người phụ nữ đang “khanh khanh ta ta” (ý nói cách gọi thân thiết) với Tô Mộc, từ khi nhìn thấy người phụ nữ này, cô liền thấy không bình thường.

Không đúng không đúng, người phụ nữ này, khí chất thì rất tốt, bề ngoài cũng dễ nhìn, nhưng mà... Dù nhìn thế nào đi nữa, người này cũng khoảng trong

tầm bốn mươi tuổi trở lên, Thuần Tường cau mày, chẳng lẽ Tô Mộc thích “phi công trẻ lái máy bay bà già sao?”

Nhìn vẻ mặt tràn đầy tình thương của bà ta, hoàn toàn là xem Tô Mộc như con trai. (rõ ràng là con trai người ta mà!)

Không thể nào!

Thuần Tường bỗng nhớ lại một câu nói đùa lúc trước của mình, một người xa hoa như Tô Mộc làm sao lại ở trong nhà trọ cũ kỹ này được, tám phần là bị bao dưỡng...

Rất khó... Hay là sự thật? Không thể nào, loại người như Tô Mộc, làm sao có thể... Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, tính cách Tô Mộc kỳ quặc, khó đảm bảo anh ta sẽ không làm những chuyện ngoài ý muốn. Vậy người phụ nữ là... chủ của anh, sau đó thì sao? Nguyên nhân không ở chung cùng Tô Mộc là vì – đã kết hôn?! Thật nguy hiểm! Cho nên, Tô Mộc không chỉ là tiểu bạch kiểm, mà còn là... Tiểu Tammmmmmmmm!!!!

Thuần Tường còn đang kết luận, tưởng tượng ra hình ảnh Tô Mộc đang quỳ xuống, rửa chân mát xa cho người đàn bà kia, thỉnh thoảng nước mắt lại tuôn rơi ào ào... Mắt thấy người đàn bà kia đã rời khỏi, không biết từ đâu, một quyết định dâng lên trong lòng Thuần Tường...

Mạnh mẽ mở cửa nhảy ra ngoài...

“Tô Mộc!”

Tô Mộc hơi giật mình, anh biết nha đầu này đang rình trộm nhưng không ngờ cô đột nhiên chạy đến, còn... muốn giả làm anh hùng, anh có nhìn sai không vậy?

Tô Mộc không nhanh không chậm, nhàn nhạt liếc nhìn cô: “Có gì sao?”

“Không, không, tôi... tôi chỉ là...” Thuần Tường đột nhiên lo lắng, giống như tiếng la “Tô Mộc” ban nãy đang vọng lại trong cổ họng cô vậy.

Thuần Tường cúi đầu, thất ngón tay: “Người vừa rồi... người vừa rồi...”

“A? Người vừa rồi?” Tô Mộc nghiêng mặt, nghi vấn hỏi.

“Thật ra, anh nói đi... Cái đó, tôi đã nói với anh, người như anh không cần bao dưỡng cũng có thể sống được mà... Anh nghĩ đi, anh đâu nhất thiết phải dùng khuôn mặt để chạy Mercedes-Benz, Rolls-Royce gì đó... Thật ra Cherry QQ (là một dòng xe hơi) cũng là một phương tiện giao thông, anh cũng có thể coi nó như chiếc xe, thật đấy, Mercedes-Benz, QQ đều có thể chạy xe trên đường, nó cũng tốt mà.”

Tô Mộc mặc dù không hiểu cô đang nói gì, nhưng trực giác làm gân xanh trên mặt anh nổi cả lên: “Cô đang nói cái quái gì vậy? Tôi cười xe đạp hay đi xe BMW thì liên quan gì đến cô?”

“Không phải là, ý của tôi là...” Thuần Tường hắng giọng, châm chọc dùng từ: “Anh đó, đừng làm những chuyện đó nữa, dù sao thì cũng rất mờ ám.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Dĩ nhiên, đây... Không phải sự thật sao?

Tô Mộc đứng thẳng tại nguyên chỗ, hồi lâu cũng không phản ứng được nha đầu này đang nói gì, dĩ nhiên, từng câu từng chữ Thuần Tường đều hiểu mình đang nói gì, chỉ là...

Tại sao cùng là một câu nói, cô hiểu mà anh ta không hiểu chứ?

Có ai có thể nói cho anh biết, rốt cuộc anh đã làm chuyện mờ ám gì mà đến nỗi tên ngốc này cũng giả anh hùng đến đây chất vấn anh?

“Nhưng tôi thấy không có gì cả.” Trong lúc bất chợt, Tô Mộc giật mình, đột nhiên ý thức được anh đã lâu chưa đùa giỡn với nha đầu này. Mặc dù không biết cô đang nói cái gì, nhưng anh vẫn muốn bôn cọt cô.

Xem lời của Thuần Tường thật đen tối, thuận tiện chọc ghẹo nha đầu này, dường như rất vui. Kết quả, những trò đùa biến thái của Tô đại thiếu gia nhà ta lại sắp bắt đầu.

Dĩ nhiên, lúc này anh ta thật sự không đoán được một tí xúi ý nghĩa gì trong lời nói của nữ chính, Thuần Tường Đại tiểu thư lại hiểu nhầm ý của anh ta, còn nghĩ anh ta đang dương dương tự đắc lên mặt, ứng đối cùng cô.

Sợ rằng nếu anh ta biết cô nghĩ anh ta là cái gì thì không biết cái mặt kia sẽ đen thế nào, nhưng cũng thú vị, bắt quá, Tô đại thiếu gia của chúng ta lại không cho rằng nó là thú vị.

“Không có gì? Sao anh lại thấy không có gì được chứ?” Thuần Tường nhíu mày càng chặt hơn, trong lòng mơ hồ cảm thấy kỳ quái, nhìn bộ dạng của Tô Mộc, rõ ràng là theo chủ nghĩa đàn ông, nhưng tại sao lại dễ dàng chấp nhận những chuyện như vậy?

Chẳng lẽ được một người đàn bà bao dưỡng, được một chút phồn vinh, phù hoa đã làm anh tỏ mặt như thế? Nhìn vẻ mặt anh ta thì quả là không sao cả, trong nháy mắt, hình tượng tốt đẹp của anh chàng họ Tô đã hoàn toàn bị phá hủy trong đầu cô.

Nhưng người thần kinh đang đứng trước mặt Thuần Tường kia dĩ nhiên không biết tự giác chút nào, dù bạn vẫn ung dung nhìn cô, đến chết chắc cũng không biết trong đầu Thuần Tường đang nghĩ đến điều gì.

“Vậy cô thấy thế nào? Tôi nên làm thế nào mới đúng đây?” Rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt, Tô Mộc và Thuần Tường không hề biết đối phương đang suy nghĩ cái gì, người tới ta đi, quả thật làm cho người ta cảm thấy bội phục, nhưng đoán chừng cũng chỉ có hai người mới làm chuyện rảnh hơi như vậy.

“Anh... Thật lòng sao?” Thuần Tường nguyên tin tưởng, anh thật sự yêu mến người đàn bà kia, mặc dù chuyện “tỷ đệ luyện” làm người ta khó mà chấp nhận nhưng chuyện này cũng không gọi là mới mẻ nữa, so với làm tiểu tam, bị nuôi dưỡng, làm tiểu bạch kiểm còn tốt hơn nhiều.

Nghe ra được đầu mối, nét mặt Tô Mộc dần dần xuất hiện nụ cười mà chính anh cũng không phát hiện: “Cô biết tôi thật lòng với ai, hay ai thật lòng với tôi sao? Cô trông nom nhiều như vậy làm gì?”

Thuần Tường hơi sững sờ, giống như bị lời nói của Tô Mộc gõ vào đầu, đúng vậy, cô cần gì phải trông nom nhiều như vậy, người này, anh ta coi cô là hàng sao chứ!!! Hay là anh ta bảo cô nhiều chuyện quá? Tại sao cô phải thần kinh chạy đến đây nói chuyện với anh ta chứ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

“Mặc kệ anh, dù sao chuyện này truyền ra ngoài người chịu thiệt mất mặt cũng là anh, không biết xấu hổ...” Thuần Tường lẩm bẩm, sau đó trở về phòng.

“Này, rốt cuộc cô đang nói gì vậy?” Tô Mộc rốt cuộc nhìn không được, đành phải hỏi Thuần Tường trực tiếp.

Thuần Tường há mồm, muốn nói gì đó nhưng phát hiện chuyện này rất khó mở lại, hắng giọng một cái: “Hum... Cái đó, tôi nói gì không phải anh biết rõ lắm sao? Vừa rồi còn đối đáp trôi chảy... Anh lại bảo không biết tôi đang nói gì?”

Người này đang nói đùa cái gì vậy, rõ ràng hiểu rõ, cố ý đùa bỡn cô, muốn chế nhạo cô sao? Vừa rồi còn trả lời như vậy, vậy mà sao còn hỏi cô?

Tô Mộc nhìn nét mặt không ngừng biến hoá của Thuần Tường, thật sự thấy thú vị vô cùng, nhưng vẫn chưa hiểu cô đang nói cái gì.

Thuần Tường bên này dĩ nhiên cũng không biết Tô Mộc đang suy nghĩ cái gì, tuy rõ ràng đang nói chuyện rất nhẹ nhàng với nhau nhưng trên thực tế, đều là “ông nói gà, bà nói vịt”.

Thuần Tường hít sâu một hơi, uyển chuyển hỏi: “Người vừa rồi tôi thấy... có phải là... bạn gái anh không?”

Tô Mộc nhíu mày, vẻ mặt có chút phức tạp: “Người hỏi cái này để làm gì?”

“Tôi biết, anh lại muốn nói tôi “trông nom nhiều như vậy làm gì?” đúng không? Vậy coi như tôi chưa nói gì đi, tôi chỉ là xuất phát từ lòng hảo tâm, cứu vớt những người vì tình yêu mà nhất thời lạc đường như anh, hi vọng anh đi lạc có thể biết đường mà quay lại!”

Thanh niên lạc đường?! Rốt cuộc đang nói cái gì vậy chứ? Tô Mộc cười nhạo một tiếng nói: “Rốt cuộc ai mới là ‘thanh niên lạc đường’ đây! Cô lẩm rồi, tôi thấy... Có lẽ cô còn ‘lạc đường’ nghiêm trọng hơn tôi mới đúng!” Ít nhất theo ý anh là vậy.

“Anh có ý gì đó?” Biết Tô Mộc đang bắt đầu phát huy công lực đả kích người khác bằng lời nói của mình, Thuần Tường vẫn không nhìn được cái lại: “Này này, tôi thật không hiểu, sao anh cứ bắt ép tôi phải nói rõ ra chứ? Người đàn bà kia mặc dù dễ nhìn nhưng hai người kém nhau nhiều tuổi như vậy... Anh có cần phải quen với bà ta không?”

Tuy chưa nói thẳng ra nhưng thông minh như Tô Mộc dĩ nhiên lĩnh hội được tinh túy trong câu nói này của cô.

Sắc mặt Tô Mộc chìm xuống, có chút, hay nên gọi là vô cùng mất tự nhiên. Đã bảo là Thuần Tường không biết quan sát sắc mặt, nhưng cũng rõ ràng lúc này tâm trạng Tô Mộc không tốt.

Nhưng cô không nghĩ là mình đã nói sai, rõ ràng là tên Tô Mộc này ép cô nói thẳng ra.

Cần gì phải tự trách mình chứ! Thuần Tường xưa nay đã vậy, kết quả cô vẫn mở miệng, vẫn là như cũ, lại nhìn thấy vẻ mặt này của Tô Mộc, nhìn không được thêm dầu vào lửa: “Tiểu bạch kiểm, ăn cơm nào vui lắm sao? Mercedes-Benz (BMW) tuy chạy nhanh, Calvin Klein mặc rất đẹp, nhưng có ích lợi gì chứ? Đều là nhờ vào tiền của người khác thôi...”

Sắc mặt Tô Mộc càng ngày càng đen, định mở miệng nói gì đó thì lại bị cô ngăn lại: “Thật đấy, Tô Mộc, anh biết không, tôi thấy anh là một bác sĩ tốt, đối với bệnh nhân đều rất tốt.” Thuần Tường vừa nói, vừa nhăn mặt, vẻ mặt như rất chân thành: “Mặc dù tôi không biết anh như thế nào, nhưng với tính tình của anh, thậm chí ngay cả bạn bè cũng không có nhiều, nhưng mà... Tô Mộc, anh... Sẽ không thích bà ta thật chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Nín thở! Hậu quả Thuần Tường tức giận...

Về mặt Tô Mộc bị cô đánh bại, thật sự anh không biết hình dung nào bộ của nha đầu này là thế nào: “Cô nghĩ tôi là cái gì? Tiểu bạch kiểm? Ăn com nhão? Thật không biết có nên cảm ơn cô không, đã cho tôi tư cách này... Cần phải đánh cô một trận thật tốt để cái đầu óc này thông suốt một chút!”

“Tôi... Tôi nói sai chỗ nào chứ! Anh mới là người cần thông suốt, tôi cần gì phải thông suốt chứ! Không phải tôi nói đạo lý với anh, chỉ là muốn cho anh biết, trên đời này có rất nhiều loại phụ nữ, không cần phải lựa chọn làm tiêu tam như thế...”

“Câm mồm!” Tô Mộc trầm giọng, trợn mắt nhìn Thuần Tường.

Thuần Tường mím môi, nhìn sắc mặt anh như vậy, cô biết mình đã nói sai rồi, lập tức im miệng lại.

“Thật muốn lấy dao bỏ đầu cô ra xem bên trong là cái gì!” Tô Mộc thở dài một hơi, nói tiếp: “Cô nghĩ chúng ta đang làm gì? Đóng phim hay là viết tiểu thuyết? Tiểu bạch kiểm, ăn com nhão, cô đang suy nghĩ cái gì vậy. Người phụ nữ kia là... đi của tôi.” Suy nghĩ một chút, Tô Mộc cân nhắc cách dùng từ, cuối cùng cũng định ra được một từ dùng để chỉ vị trí của người đàn bà kia.

Đi?! Thuần Tường chớp chớp mắt đôi mắt to, nhìn về mặt ung dung của Tô Mộc, không khỏi sửng sốt, trong giây lát, gương mặt trắng nõn đỏ dần lên.

Trời ạ, cô đang suy nghĩ gì thế này! Ủ ờn, nếu là người bình thường thì phải nghĩ đến khả năng đó chứ, rốt cuộc trong đầu cô chưa cái gì vậy!!!

Thuần Tường chỉnh lại sắc mặt, mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng bên ngoài, cô sẽ không thể hiện là người bị bại.

“Anh đúng là, sao lại nói chuyện ác độc như vậy, có cần phải bỏ đầu tôi ra không!” Cô nhẹ nhún mồm, lơ đãng lui về sau, lùi về trong phòng của mình, có chút lúng túng nói: “Tôi nay không chơi với anh nữa.”

Tô Mộc đột nhiên rất muốn cười, nhớ tới vẻ mặt bầy sắc cầu vồng, không ngừng chuyển màu của cô, đột nhiên lại bật cười, không biết vì sao, ngay cả anh còn chưa kịp phản ứng thì đã thốt ra: “Ngày mai tôi đưa cô đi làm, nhớ chờ tôi.”

Bây giờ Thuần Tường không còn nghĩ việc đi nhờ xe là phúc lợi nữa, đúng, chính xác là như vậy, trong lòng cô rất rõ ràng, họ Tô kia sở dĩ đi đến gần cô là vì muốn bêu xấu cô mà!!! Vừa rồi còn làm cô mất mặt như vậy, không biết anh ta còn chê cười cô thế nào.

Thất bại là chuyện nhỏ, mất mặt lâu dài mới là chuyện lớn! Thuần Tường quyết định, bắt đầu từ bây giờ, nhất định, tránh được thì nên tránh. Ở trong mắt cô, mỗi một câu nói của họ Tô đều mang theo một chút tổn thương.

“Phanh” một tiếng, nhìn bóng lưng Thuần Tường biến mất trước cửa nhà mình, hai mắt Tô Mộc khẽ hẹp lại, trong đó bao hàm thêm tâm trạng phức tạp, có lẽ chỉ lúc này anh mới biết, không, ngay cả bản thân anh còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt đó, bỗng xuất hiện tâm trạng không thể diễn tả thành lời.

Rạng sáng thứ hai hôm sau, Thuần Tường đã rời giường rất sớm, ôm túi xách chạy ra ngoài, vừa đến trước cửa, trong giây lát, phát hiện chiếc xe luôn chờ cô đi làm cùng không còn đứng đó nữa.

Thuần Tường dừng lại, trong lòng có mùi vị không nói nên lời, hình như là rất mong đợi, sau đó lại thất vọng không thôi. Rõ ràng trong lòng cô biết, tâm trạng cô không nên như vậy, cô đang tránh né họ Tô kia mà!

Chậm rãi ngồi thẳng lên, Thuần Tường vỗ vỗ hai gò má, hít sâu một hơi, nhắm mắt nhắm mũi, biết rõ hôm qua Tô Mộc trêu chọc cô, sao cô lại tưởng thật chứ. Hơn nữa bây giờ cô càng không muốn gặp lại Tô Mộc, mất mặt như vậy, làm cô xấu hổ biết bao nhiêu.

Đi dạo, tản bộ đến một khu dân cư nhỏ, cô thoáng nhìn thấy chiếc xe kia đang dừng lại xa xa, dừng bước lại, cô cau mày, ngẫm lại, chẳng lẽ tên kia thật đang đợi cô sao!

Không biết nên bày tỏ tâm trạng như thế nào, Thuần Tường kiên trì đi về phía trước, đúng, không chừng họ Tô chỉ là vừa lúc đậu xe ở đây thôi, cô căn bản không cần để ý, nếu chú ý quá nhất định lại càng mất mặt thêm.

“Lên xe!”

Khi đi ngang qua chiếc xe, hai tai cô đột nhiên truyền đến một câu “ra lệnh”, nói ra lệnh thì không quá đáng tí nào, Tô Mộc không lộ đầu ra, cũng không mở cửa xe, lại càng không xuống xe. Nhưng Thuần Tường chỉ dùng đầu ngón chân thôi cũng biết rõ về mặt của người kia như thế nào.

Nhất định là mặt không chút thay đổi, về mặt thì “đương nhiên là vậy”.

Lúc này cô nên làm thế nào đây?

Hờ hững, co cẳng chạy, hay là huyết sát chuẩn mắt, tóm lại là cho dù thế nào cũng không thể nghe lệnh của anh ta, dựa vào cái gì mà phải lên xe anh ta chứ? Xem Thuần Tường cô là ai vậy?

“Nhanh lên xe đi! Sắp trễ giờ rồi, cô muốn trễ giờ lắm sao.” Vẫn là mấy câu nói lạnh lùng.

Kết quả là, bạn Thuần nhà ta rất không có cốt khí, phải miễn cưỡng lên xe bạn Tô. Thuần Tường nắm chặt túi xách của mình, cắn môi dưới ngồi cạnh ghế tài xế, mặt ngó ra ngoài, không chút phản ứng nào với “đồng chí tài xế”.

“Này, cô đang làm cái gì vậy? Nét mặt thật là kỳ quái a! Có phải không biết bên cạnh cô đang có một “tiểu bạch kiểm thích ăn cơm nhão” đang buồn bực muốn chết không vậy?” Tô Mộc lái xe, vẫn theo thói quen, khi dừng đèn đỏ thì quay qua nhìn đối phương, sau đó lại nghiêng đầu tiếp tục lái xe về phía trước

Thuần Tường, nhẫn nhịn, phải nhẫn nhịn, biết rõ người này không làm cô tức chết thì không sống được, nhưng ngấm lại, quả là đầu óc cô có vấn đề, vẫn sinh động nghị luận cùng bạn Tô lâu như vậy.

Rõ ràng cô có lòng tốt mà còn bị chê, lòng tốt lại coi là lừa đảo, hix! Còn bị họ Tô này chê cười, khẩu khí này phải nhẫn nhịn, nhưng thật sự ghen nặng quá!!!

Thuần Tường tức giận, quai hàm ghen càng lúc càng cao, rõ ràng rất đáng ghét nhưng không biết vì sao, cô cứ ngồi lên “chiến hạm” của “kẻ thù” vậy? Rốt cuộc “hoà bình” cùng “kẻ thù” khi đang “chiến đấu” là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tù binh? Vẫn bị tù binh?

Có thể sống hoà bình cùng kẻ thù chỉ có hai đáp án, đúng vậy, một, bị kẻ thù xem như tù binh, hai, kẻ thù là tù binh của mình.

Vậy Thuần Tường thuộc loại nào đây? Cô không biết, dĩ nhiên Tô Mộc cũng không biết, hai người đều hồ hồ như nhau, nhưng nguyên hồ hồ mãi như thế để sống.

Queo vào, đậu xe.

Cuối cùng cũng đến, Tô Mộc đưa cô đến trước cửa tiệm ăn, dọc theo đường đi hai người cũng yên lặng không nói. Thình thoảng Tô Mộc mở miệng nói hai ba câu, nhưng không khí sau đó vẫn là lạnh nhạt.

Tô Mộc hiểu rõ Thuần Tường đang nghĩ gì, cô định lao ra xe, Tô Mộc đã mở miệng trước một giây đó: “Này, tan việc thì chờ tôi một chút.”

Thuần Tường hơi sững sờ, không phải chứ, ngay cả tan việc cũng không muốn buông tha cho cô sao?

Cô cứng ngắc nghiêng đầu lại, khô khốc cười một tiếng: “Cái đó... bác sĩ Tô, không cần làm phiền anh, tôi tự về được mà.”

“Khách sáo cái gì, tiện đường thôi.” Tô Mộc cười cười nói, khó khi lòng tốt nổi lên, làm sao mà nhẫn tâm để cô từ chối được chứ.

Thuần Tường lăm lăm mồ hôi trên trán, thật không hiểu, người này lúc trước thì hận không thể cách cô cả đại dương, bây giờ sao lại nhiệt tình vậy chứ. Tục ngữ nói đúng, “không có chuyện gì mà ân cần, không phải là kẻ gian thì cũng là đạo chích”.

Vậy còn Tô Mộc? Rốt cuộc anh ta có mục đích gì?

Thuần Tường không thông minh, đoán thế nào cũng không đoán được suy nghĩ kỳ quái của Tô Mộc, nhưng cũng có thể phát hiện anh hơi khác thường, ít nhất là thái độ với cô đã thoải mái đi nhiều

“Vậy thì...” Thuần Tường hơi há mồm, định nói gì đó thì bị chặn lại.

“Thuần Tường, cô tới rồi à!” Là Viên Hiểu Phong

Lòng Thuần Tường nhảy lên “lộp bộp”, vội vàng lui về phía sau, lập tức bị Viên Hiểu Phong vây đến.

“Bác sĩ Tô, xin chào, đưa Thuần Tường đi làm sao?” Viên Hiểu Phong nghiêng đầu, cười cười nhìn Tô Mộc, nụ cười trên mặt không hề giảm.

Không biết vì sao, tuy Viên Hiểu Phong đang cười nhưng cô cảm giác như có một thứ gì đó kỳ quái đang lan ra.

“Chúng ta cùng đi làm đi!” Viên Hiểu Phong kéo tay Thuần Tường vào trong tiệm ăn.

Thuần Tường thờ dãi một hồi, ít ra cũng không cần ở cạnh họ Tô nữa, nhưng sao hôm nay nhìn ai cũng thấy kỳ quái, tính tình Tô Mộc kỳ quặc thì cô không nói, nhưng Viên Hiểu Phong hôm nay khác thường, thật sự rất rất rất kỳ lạ a!

“Thuần Tường...” Viên Hiểu Phong thân bí lồi cô qua, ánh mắt có chút kỳ quái.

“Cái gì vậy?” Thuần Tường ngăn người, hơi nhú mày, có chút chột dạ đáp một tiếng.

“Chuyện đó... Cô và bác sĩ Tô...” Viên Hiểu Phong nói hơi ấp a ấp úng nhưng Thuần Tường hiểu, đúng, không cần nghi ngờ, chắc chắn cô ta đang hoài nghi cô và Tô Mộc có quan hệ gì đó.

“Không có gì, không phải đã nói rồi sao, Tô Mộc chỉ là hàng xóm thôi, chỉ là vừa lúc thuận đường nên đi đến, tôi biết cô muốn hỏi tôi cái gì, yên tâm yên tâm, tuyệt đối không giống như cô nghĩ!” Thuần Tường vừa nói vừa cười, hiểu rõ suy nghĩ của Viên Hiểu Phong.

“Cái gì chứ, chỉ là để người ta yên tâm thôi mà.” Viên Hiểu Phong tức giận đẩy Thuần Tường ra, xoay người sang chỗ khác: “Được rồi, tôi đi thay quần áo, cô cũng nhanh lên một chút đi...”

Thuần Tường bĩu môi, thật sự không biết nên tỏ nét mặt như thế nào cho phải, thật không biết họ Tô này trừ gương mặt để nhìn một chút thì có chỗ nào hấp dẫn đến như vậy, chỉ có tính cách kỳ quặc thôi cô đã chịu không nổi rồi, thật không biết bọn họ nghĩ như thế nào.

Len lén nhìn phía Viên Hiểu Phong bỏ đi, tâm trạng của Thuần Tường đột nhiên trở nên kỳ lạ, không biết phải hình dung như thế nào, chỉ hy vọng không phức tạp như cô nghĩ là được rồi.

Buổi tối, vì ở lại làm thêm nên Thuần Tường thuận lợi không cần chạm mặt với Tô Mộc nữa.

Cô khẽ thở dài, có lẽ chọn cách không đối mặt với họ Tô kỳ quặc kia thì lại thoải mái hơn.

“Dì, dì...”

Thuần Tường đang thông thả lác lư về nhà, đang đi đường, đột nhiên cảm thấy ống quần bị thứ gì kéo lại, sau đó là một giọng nói yếu ớt truyền vào tai.

“Dì...”

Đó là một giọng trẻ con non nớt, Thuần Tường theo giọng nói cúi đầu nhìn xuống, là một đứa bé trai gầy tong teo, mặc quần áo màu trắng, cổ áo, ống tay áo đều bẩn hết, song hai tay gặt gao đan chung một chỗ, thứ trong ngực nó co rúm lại, là một chú chó lông xù.

“Không phải là dì! Là chị.” Thuần Tường có chút so đo, bĩu môi sửa lại.

“Vâng... chị, chị, chị giữ cái này được không?” Cậu bé đưa chú chó đến trước mặt Thuần Tường.

“Hửm?!” Thuần Tường nhú mi, cảnh giác lui về sau một bước, đưa tay sờ sờ đầu đứa bé kia: “Bạn nhỏ, có phải không tìm được đường về nhà không? Chị dẫn em đến đồn cảnh sát nha?”

“Không phải, em muốn tìm người giữ nó.” Cậu bé vừa nghe vậy lập tức lắc đầu, đính chính lại lời nói của mình.

“Vậy không bằng chị cho em tiền, lấy tiền đi mua thức ăn cho nó đi.” Thuần Tường suy nghĩ một chút, móc tờ năm ngàn đưa ra trước mặt đứa bé: “Đi mua cái chân giò hun khói cho nó ăn đi.”

Đứa bé vẫn cố chấp lắc đầu: “Em không lấy tiền, chỉ cần chị nhận nuôi nó là được rồi.”

Thuần Tường nhún vai, bắt đầu nhìn đứa bé, có làm không? Rốt cuộc cô bị ai ép bừa vậy? Sao ngay cả đứa bé này cũng làm phiền cô chứ?

Nhấc chân, cô định rời khỏi thì đứa bé kia lại chồm lên kéo tay áo cô: “Chị, chị, đừng đi, xin chị đấy... nó nhỏ như vậy... chị hãy chăm sóc nó đi!”

“Tại sao nhất định phải là chị? Chị không biết em, tại sao phải nuôi chó giúp em? Bạn nhỏ, đừng như vậy được không? Không được tìm rắc rối cho người lớn...” Thuần Tường nhú mày, thẩm thấu nói.

“Chị cũng thấy nó phiền toái sao?” Về mặt đứa bé đột nhiên ảm đạm, đôi mắt bỏ câu mất đi thần thái vốn có, lông mi rũ xuống. “Em còn nghĩ... chị là một người tốt...”

Thuần Tường sừng sốt một chút, câu cuối cùng của cậu bé làm cô thấy không đành lòng.

“Giúp em nuôi nó đi, em van chị mà.” Cậu bé cắn môi, cố gắng cầu xin cô: “Thật mà, nó rất biết điều, rất nghe lời, lại ăn ít, rất hiểu tính người, rất biết trật tự...”

Nhà bên cạnh có người thích sạch sẽ, cô làm sao mà nuôi chó, huống chi... Chỉ sợ chị họ cho cô thuê nhà cũng không đồng ý. Trong thoáng chốc, Thuần Tường bỏ quên một chi tiết nhỏ nhỏ, đó là không biết từ lúc nào, cô đã chú trọng đến suy nghĩ của Tô Mộc.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ban tên ư? Một Đồng Tiền đi!

Ôm chú chó màu trắng trong tay, Thuần Tường bắt đầu dĩ than thở, không biết có phải dạo này đầu óc cô không bình thường không, tự nhiên lại rước phiền toái này về.

Đứng trước cửa nhà mình, lúc này Thuần Tường hiển nhiên không còn lựa chọn nữa, nhưng cô vẫn có một chút do dự.

Do dự không biết có nên ôm vật nhỏ này vào trong không, rõ ràng, vật nhỏ cô đang ôm trong tay là một thứ rất phiền phức, đại phiền phức.

Cô vốn không phải loại người nhàn hạ thoải mái, nuôi con chó con mèo chơi chơi, huống chi Thuần Tường tự nhận cô vẫn đang trong giai đoạn xây dựng sự nghiệp, làm gì mà có thời gian trông nom nó.

Vừa rồi thật sự là không đỡ được ánh mắt vô tội đáng thương của cậu bé kia mà...

Thuần Tường bắt đầu dĩ lắc đầu, không biết có phải dạo này cô hay đồng cảm với người ta hay không, hay là nhất thời vọng động, dù sao thì bây giờ cũng đã ôm về rồi, không thể mặc kệ vật nhỏ này được, hay là quay lại tìm cậu bé kia? Chỉ sợ đã không còn tìm hơi nữa rồi.

Đang phiền não do dự nên phía sau có tiếng động, Thuần Tường vẫn không chút quan tâm để ý đến.

Tô Mộc đến gần Thuần Tường thấy cô đứng trước nhà mãi mà không vào, rõ ràng biết cô đang ngại người nhưng lại không hiểu cô đang suy nghĩ điều gì.

“Này, làm gì vậy?” Tô Mộc đưa tay vỗ vào vai cô.

“À “ Thuần Tường kinh hãi kêu một tiếng.

Thật ra rất dễ hiểu, thói quen của con người vốn là như vậy, khi một người đang suy nghĩ chú tâm, đột nhiên gặp một tiếp xúc chắc chắn sẽ kinh hãi, gan lớn thì còn tỉnh hồn lại được, nhất gan đoán chừng sẽ bị sợ chết, nhưng Tô đại thiếu gia của chúng ta hoàn toàn không có tự giác ở phương diện này, chỉ cảm thấy Thuần Tường kỳ lạ.

“Kêu kêu cái gì, gặp ma à?” Tô Mộc khẽ nhún mày, càng nhìn càng thấy Thuần Tường đang làm việc trái với lương tâm nên mới như vậy, Thuần Tường cũng thấy hơi chột dạ một chút.

Trong lòng cô hiểu rõ, người này thích sạch sẽ, nhất định sẽ không chấp nhận những thứ như mèo chó này, cô đứng quay lưng về phía anh, ôm thật chặt vật nhỏ vào trong tay, không biết là do cảm giác hay thật sự, Thuần Tường cảm thấy chú chó cũng đang run rẩy trong tay mình.

“Này, cô đang làm gì thế? Gặp ma thật sao?” Tô Mộc thấy cô mãi không lên tiếng, đành hỏi lại.

Hừ, gặp ma cũng không đáng sợ bằng gặp anh, Thuần Tường thầm nói trong lòng, mặc dù âm thầm sợ hãi trong lòng như chúng ta thấy thật sự, vô cùng rất không có đạo lý, nhưng bạn Thuần Tường của chúng ta chính là như vậy, chỉ biết sợ hãi mà không dám phản kháng.

Cô hít sâu một hơi, hắng giọng, xoay người lại: “Không có ma quỷ gì cả, như vậy cũng bị anh hù chết rồi. Ôi thôi, chết tôi rồi!”

Tô Mộc nghe Thuần Tường oán hận, cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới, phát hiện lớp lông trắng trắng trong lòng cô, cười hỏi: “Là con chó hay con mèo?”

Thuần Tường ngẩn người, rụt người lại: “À, là con chó!”

Không nhìn thấy nét mặt chán ghét đến nỗi muốn xé nát con chó như trong tưởng tượng, Thuần Tường vừa định buông lỏng một hơi, một giây sau, lời nói

của Tô Mộc lại làm cô không rét mà run.

“Cô nuôi chó, chỉ cần chủ nhà không phản đối thì tôi cũng không nói gì nhưng nhớ kỹ, giữ chó của cô cho kỹ... Nếu không, tôi không chắc ngày mai sẽ còn gặp lại nó... Hay là ngày mai nó có còn nhìn thấy ánh mặt trời hay không...”

Quả là súc sinh, quá tàn nhẫn! Anh ta thậm chí còn có thể nói ra những lời như vậy sao...

Thuần Tường ôm chú chó run run trong ngực, không khỏi nhớ đến nghề nghiệp của tên kia – bác sĩ, bác sĩ nha! Mà theo bản năng nghề nghiệp, bác sĩ dường như luôn là nhân vật đại biểu cho phức tạp và biến thái, không cần nói nhiều, chắc chắn chỉ có thể dùng từ siêu biến thái để liên hệ.

Thuần Tường chỉ là người bình thường thôi, cho nên với cô mà nói, có được suy nghĩ như vậy chắc hẳn cũng rất bình thường, được rồi, ít nhất với cô, đây là chuyện bình thường.

Huống chi, Tô đại thiếu gia vốn không phải người đang hoang, mặc dù những lời vừa rồi thoát nghe qua thì giống như uy hiếp thôi nhưng ai có thể đảm bảo, anh ta sẽ không thực hiện chứ?!

Nhìn không được rùng mình một cái, Thuần Tường vừa vào nhà liền lập tức vút chú chó xuống sàn nhà, muốn đi chuẩn bị đồ ăn cho nó nhưng lại sợ nó đi vệ sinh bậy, đành vừa tìm đồ ăn, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn chú chó kia.

“Cánh cáo mày đó, tiểu tiện đại tiện cũng nên thực nữ một chút! Nhưng mà...” Hình như cô chưa nghiên cứu xem nó là nam hay nữ thì phải.

Lò vi sóng “đỉnh” một tiếng, Thuần Tường cẩn thận lấy sữa tươi vừa được đun nóng ra, đi đến trước mặt chú chó rồi ngồi xuống ghế sofa.

“Muốn ăn không?” Thuần Tường nhú mày, nhìn đôi mắt to ngây thơ kia, ôm nó vào lòng nhưng đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cô xách nách nó lên đặt trước mặt.

“Wow, thì ra là một cậu bé nhỏ nha!” Thuần Tường có chút kinh ngạc nhìn vật nhỏ lắc qua lắc lại trước mặt, mỉm cười tà ác.

“Vây... để chị đây tìm cho mày cái tên đi!” Thuần Tường nói xong câu này, thoáng nhìn qua lần nữa, đột nhiên liên tưởng đến nòi thịt chó.

“Một đồng tiền... Mày là nam phải không, chị đây nói cho mày biết, có người bảo, đàn ông như một khối tiền xu, và đằng sau đàn ông chính là một đóa hoa cúc.” Thuần Tường vừa nói, vừa quay mặt “Một đồng tiền” về phía mình, làm nó không khỏi ngượng ngùng, vắn vắn vẹo vẹo thân thể.

“Này, ‘1’ mày cũng có, lỗ đít nhỏ cũng có, một đồng tiền, đã bảo là một đồng tiền mà.” Thuần Tường rất đắc ý, cái tên này thật sự quá cá tính, độc nhất vô nhị thì cô không dám nhận, nhưng đó chắc chắn không thể đụng hàng. Thuần Tường luôn nghĩ như vậy, đã sống thì phải sống cho tốt, không thể đánh mất đi cá tính của mình.

Cô nhớ có một câu nói như vậy: mỗi người sinh ra đều là một sự khởi đầu mới của một cuốn sách nhưng không biết vì sao, có rất nhiều người lại muốn trở thành sách lậu.

Nhưng cô cũng hiểu rõ, trong xã hội ngày nay, muốn trở thành một quyển sách trắng thật sự thì rất khó, rất rất khó.

Đặt chén sữa tươi nóng đến gần môi mình, Thuần Tường ném thử một miếng, nhiệt độ vừa đủ rồi!

“Uống được rồi đây.” Thuần Tường đặt xuống mặt đất, trước mặt Một Đồng Tiền, đẩy đến phía nó.

Một đồng tiền phần nộ nhìn chén sữa, dường như không có hứng lắm, không ngừng xoay cái chén vòng vòng. Thuần Tường có chút buồn bực, không hiểu nó muốn làm gì, nhưng nhìn nó cứ vờn cái chén mãi, đuôi thì cong lên, dường như đang cố nhịn...

Thuần Tường tỉnh ngộ!

Thì ra là nó muốn làm “đại sự”!

Làm sao mà để nó “làm xằng làm bậy” trong phòng khách được chứ! Dưới tình thế cấp bách, Thuần Tường đẩy Một Đồng Tiền đi về phía trước, Một Đồng Tiền mất thế cũng nghiêng ngả theo.

Vội vàng đến cạnh cửa mở cửa ra, bỗng nhiên, vật nhỏ kia như bị điện vậy, lao thẳng ra ngoài...

“A! Này, Một Đồng Tiền!” Thuần Tường kinh hãi kêu một tiếng, vội vàng đuổi theo

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thương nhân! Thương nhân cáo già!

“Một Đồng Tiền!”

Mặc dù vật nhỏ chạy rất nhanh nhưng dù sao nó vẫn còn nhỏ, nhờ vậy nên Thuần Tường mới có thể chạy theo nó được đến giờ.

“Két...” Một tiếng thắng xe dồn dập truyền đến

“Hú...” Nơi khúc quanh, Một Đồng Tiền quẹo ngoặt, Thuần Tường chạy theo phía sau chỉ nghe thấy tiếng nó kêu đau, sau đó không nghe được tiếng gì khác nữa.

Thuần Tường thật sự rất sợ, muốn đi xem xem sao vật nhỏ lại phát ra tiếng kêu rùng rợn như vậy, nhưng rồi lại sợ sẽ nhìn thấy cảnh vật nhỏ nằm trên đồng máu đỏ tươi, thật sự đáng sợ!

Thuần Tường cúi đầu lưỡng lự, định đi lên xem sao, nhưng lại bị sợ hãi kéo về, nghĩ đến thảm trạng gần chết của Một Đồng Tiền, trong đầu suy nghĩ miên man lan man dài dòng, nhưng thật ra cũng chỉ là suy nghĩ của Thuần Tường thôi, thực tế thì sau tiếng “hú” kia, không còn việc gì xảy ra nữa.

“Đây là chó nhà cô?” Bất chợt, trên đỉnh đầu cô bỗng xuất hiện một “bóng ma”.

Thuần Tường ngẩng đầu, người đàn ông trước mắt cao lớn, thoát nhìn... Dường như... Hơi quen mắt...

“Đây là chó nhà cô?” Người đàn ông kia thoát nhìn chỉ mới ba mươi, tướng mạo tuy không “yêu nham hoặc chúng” như Tô Mộc, nhưng mặt mũi cũng tuấn lãng, làm người ta cảm thấy thoải mái, giọng nói thì trầm thấp, khi nói chuyện cũng rất ôn hòa.

“Đứng đứng đứng, đây là chó của tôi!” Thuần Tường liên tục gật đầu, nhìn Một Đồng Tiền đang cúi gằm mặt trên tay anh ta, cả người dính đầy mồ, bản đến nỗi không nhìn ra chó nhà ai nữa, cô không khỏi thở dài một tiếng.

Nhận lấy Một Đồng Tiền, Thuần Tường vội vàng kiểm tra tỉ mỉ vật nhỏ từ trên xuống dưới, không phát hiện vết thương gì nghiêm trọng, lúc này mới yên lòng thả lỏng một hơi.

“Nó đó, chui vào dưới bánh xe của tôi, trên người còn bị dính chút xăng, vậy mà không bị đá thương gì, thật là lợi hại!” Người đàn ông nhàn nhạt cười, thấy Thuần Tường không có ý định mở miệng nói chuyện, anh ta mới mất hứng mở lời trước.

Thuần Tường rốt cuộc cũng định hồn lại, lúc này mới nhớ ra là mình nên nói điều gì: “Hại anh gặp phiền toái, thật xin lỗi... Dù sao anh cũng là người tốt mà, việc kia...”

“Cô không nhớ tôi sao?” Người đàn ông nhú mày, cắt đứt lời của Thuần Tường.

“A!!” Thuần Tường lộ vẻ khó xử, người ta đã nói như vậy, có nghĩa hai người đã từng gặp mặt, huống chi vừa rồi Thuần Tường cũng cảm thấy, cảm giác người này đem đến rất quen thuộc.

Chỉ là... Rốt cuộc đã gặp ở đâu chứ?

Cô thật sự không nhớ ra, Thuần Tường càng lúc càng thấy khó khăn, nếu nói một người đã từng gặp mặt, mà không nhớ rõ tên đối phương thì quả thật là hơi thất lễ, nhưng bây giờ Thuần Tường thật sự không nhớ được người này là ai.

“Được rồi, không cần suy nghĩ nữa.” Người đàn ông bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu: “Xem ra... Tầm danh thiếp tôi đưa cho cô không có tác dụng gì cả.”

Danh thiếp...

Thuần Tường khẽ nheo đôi mắt to lại, lúc lắc đầu: “A – Anh là Triệu Cảnh Hàng!”

“Đã bao lâu không gặp rồi? Tôi mờ nhạt đến nỗi cô không thể nhớ được sao?” Triệu Cảnh Hàng trêu ghẹo Thuần Tường.

Thuần Tường vội vàng khoát tay, cười cười nói: “Không phải không phải. Tôi làm sao mà không nhận ra được giám đốc Triệu đây! Chỉ là... Một nhân vật lớn như anh, sao lại xuất hiện trong khu phố rách nát này thế?”

Triệu Cảnh Hàng đưa tay vỗ vỗ đầu cô, nhìn cô ân cần cười, không khỏi cảm thán, nha đầu này, quả đúng là không chỉ đàn một chút.

“Thật sao? Thì ra tôi là một nhân vật lớn sao? Sao tôi còn không biết nhỉ?” Triệu Cảnh Hàng vừa nói, vừa chỉ chỉ chú chó trong lòng Thuần Tường: “Có muốn đưa nó đến bệnh viện khám không?”

“A? Há... Cái gì? Nó à...” Thuần Tường cười phá lên, bứt lấy một móng tay của Một Đồng Tiền, làm nó không rét mà run. “Không có gì không có gì, không cần đến bệnh viện uống phí như vậy, nó tốt lắm mà!”

“Có vẻ cô rất thích nó, tôi thấy... Hay là đi đi, lên ngồi xe tôi đi, về phần viện phí cô lo lắng thì cứ để tôi trả. Mặc dù cậu nhỏ này chạy đến nhưng dù sao cũng là tôi đụng.”

“Không cần không cần, anh khách sáo quá rồi. Căn nhà tôi có một bác sĩ mà, không cần sợ!” Thuận Tường vội vàng từ chối ý tốt của anh ta, đành tạm thời dùng Tô Mộc làm bia đỡ đạn.

“Hửm? Trùng hợp vậy sao?” Thấy Thuận Tường cứ từ chối mãi, Triệu Cảnh Hàng mặc dầu thấy không vui nhưng cũng không để trong lòng, chỉ là càng lúc càng thấy nghi ngờ thôi.

Như vậy có tính là nói láo không... Tô Mộc vốn là bác sĩ mà, Thuận Tường cười thản nhiên rồi gật đầu.

“Bác sỹ thú y à? Có thể trị được không?” Triệu Cảnh Hàng không từ bỏ ý định, lại hỏi tiếp một câu.

Nụ cười lúc này của Thuận Tường cứng đờ, không ngờ anh ta lại hỏi như vậy, đành phải thuận thế tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy!”

Cô vẫn thản nhiên như cũ, dĩ nhiên là trong lòng không lấy làm thản nhiên là mấy, đành để ai kia chịu thiệt một chút, tuy hơi biến đổi chuyên môn của ai kia nhưng cô lại không cảm giác được mình đang nói dối, có người đã từng nói mà, người cao cấp thì cũng đều là động vật thôi. Tên kia chữa bệnh cho người, vậy cứ coi như một nửa là trị cho động vật, về phần anh ta có thể chữa bệnh cho con chó này không thì... Cô cũng không rõ lắm, bác sĩ mà, bác sĩ cũng có bằng cao cấp chứ!

“A, trùng hợp như vậy cũng tốt.” Triệu Cảnh Hàng đáp một tiếng.

Nói xong, hai người đứng yên tại chỗ, đột nhiên không còn đề tài gì để nói. Đứng một hồi lâu, Thuận Tường mới phát hiện bây giờ trông cô cực kỳ mất hình tượng!!!

Quần ngủ rộng thùng thình mặc ở nhà, dép lê màu xanh lam hình khối vuông, tóc thì rối bời, buộc lung tung, tóm lại là vô cùng xấu xí.

“Chuyện đó... Nếu không có gì thì tôi đi trước đây...” Thuận Tường lấy tay lay lay hai cái bím tóc rối tinh của mình.

“Đợi chút, tôi muốn tiếp tục hàn huyên với cô.” Triệu Cảnh Hàng thấy Thuận Tường định bỏ đi, vội vàng mở miệng trước, định chuẩn bị nói tiếp thì lại bị một người khác cắt ngang.

“Ồ đây làm gì thế? Thế nào? Hai người quen biết nhau? Sao không vào nhà mà hàn huyên đi? Đứng ở ngoài này hóng gió sao?” Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng lực sát thương lại mạnh mẽ đến ghê gớm truyền đến, Triệu Cảnh Hàng và Thuận Tường đều ngây ngẩn cả người.

Giọng nói này, con bà nó! Thuận Tường không cần quay đầu cũng biết người nọ là ai, chỉ là... Sao anh ta lại đi ra đây chứ? Còn nói những lời này, vừa rồi cô không muốn tiếp tục nói chuyện với Triệu Cảnh Hàng nên mới kiếm cớ vào trong, không ngờ tên kia lại... Đúng là thích làm cô khó xử mà.

Dĩ nhiên, không muốn nói gì nhiều, cũng không phải do Thuận Tường thấy Triệu Cảnh Hàng là người xấu hay không thích đến gần gì, đứng ra mà nói thì quen được người có quyền thế thì ở phương diện nào cũng đều tốt nhưng... Không biết vì sao, Thuận Tường lại rất sợ, sợ thương nhân như Triệu Cảnh Hàng đã mà mồm lộn lộn trên thương trường nhiều năm, đã tôi luyện thành một thương nhân cáo già.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hay là đã có người khác?

“Ồ, đây không phải là Tô Đại thiếu gia sao, hạnh ngộ hạnh ngộ!” Triệu Cảnh Hàng nương theo giọng nói xoay đầu lại, thấy Tô Mộc, đầu tiên hơi sững sốt, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, nở nụ cười công thức hoá, chạy đến chào hỏi cùng Tô Mộc chào hỏi.

Thuận Tường ngơ ngác nhìn hai người kia, chắc là quen nhau đây! Lúc này xoay mặt lại nhìn Tô Mộc, đúng, người này quả là giống Triệu Cảnh Hàng, ngay cả nụ cười hiện giờ cũng giống nhau như đúc.

“Giám đốc Triệu, người bạn rợn như anh sao lại rảnh rỗi đến đây chứ?” Tô Mộc hừ hừ cười, đi đến bên cạnh Thuận Tường, đưa tay khoác lên vai cô, hành động tự nhiên đến không ngờ.

Tôi và anh quen thuộc lắm sao? Thuận Tường bủn môi, nhún vai, thôi thì cứ giữ lại chút mặt mũi ít đến đáng thương của anh ta đi.

“A... Anh quen với cô Thuận Tường à?” Triệu Cảnh Hàng nhìn Tô Mộc, rồi ánh mắt lại ý vị lướt qua đôi tay đang khoác lên đôi vai kia.

Anh ta làm sao mà biết tên cô chứ? Thuần Tường đột nhiên nhớ lại, hình như cô chưa từng đề cập đến, Triệu Cảnh Hàng hình như cũng chưa từng hỏi, vậy làm sao mà anh ta biết được?

“Bình thường, chỉ là hàng xóm mà thôi.” Tô Mộc buông tay đáp trả, tiếp tục nói: “Anh cũng quen với Thuần Tường mà, dù sao cô ấy làm việc ở chỗ ông ngoại anh, không muốn quen cũng khó.”

“Sặc!! Cái gì?” Thuần Tường kinh ngạc mở to hai mắt, hỏi Tô Mộc: “Anh vừa nói cái gì vậy? Chuyện đó...”

Cái gì gọi là “Cô ấy làm ở chỗ ông ngoại anh, không muốn quen cũng khó chứ?” Ai là ông ngoại anh ta chứ? Vương sư phụ, Lão Vương sao? Triệu Cảnh Hàng này thật là! Đứng là quá mức giáo hoạt! Vì sao không nói với cô chứ? Triệu Cảnh Hàng biết tên họ của cô... nhất định là do Lão Vương nói đây.

Vậy mà còn làm như không quan hệ đến mình, có gì để giấu diếm cơ chứ? Thuần Tường không hiểu rốt cuộc người này đang suy nghĩ điều gì, cũng cảm thấy cảm kích Tô Mộc, tại sao Tô Mộc lại cố ý nói ra thân phận của Triệu Cảnh Hàng chứ? Chắc là sợ cô không biết rồi lại mắc bẫy đây mà!

“A, thì ra là hàng xóm... Lúc này Thuần Tường có nói đến bác sĩ thú y, chẳng lẽ...” Vội vàng chuyển đề tài, Triệu Cảnh Hàng quả là khôn khéo, nhẹ nhàng chuyển đề tài trở về Tô Mộc.

“Bác sĩ thú y?!” Tô Mộc thu lại nụ cười, nhãn mày liếc nhìn tiểu nha đầu đang cúi gằm mặt kể bên.

Thuần Tường làm bộ như không nghe thấy, vội vàng nói: “Nếu hai vị đã quen nhau thì chi bằng cứ tiếp tục nói chuyện đi, vừa lúc tôi phải về nhà chăm sóc cho cún cưng, không làm phiền hai người nữa.”

Thuần Tường vừa nhấc chân đã bị Tô Mộc kéo cổ áo trở về.

“Nè, anh làm gì vậy? Đang ngăn cản quyền tự do của con người sao? Đây là phạm pháp nha!” Về mặt Thuần Tường cầu xin giãy dụa.

“Tôi không có ngăn cản quyền tự do của cô, tôi chỉ muốn hỏi cô một chút điều thôi.” Tô Mộc ngẩng lại, giương mắt nhìn Triệu Cảnh Hàng: “Triệu Cảnh Hàng, hôm nay không còn sớm nữa, hôm nào rảnh thì sang ăn bữa cơm, hôm nay tôi phải đưa người này về nhà trước rồi.”

Triệu Cảnh Hàng lễ phép cười một tiếng, khẽ gật đầu, nhìn hai người ồn ào rời khỏi, chân mày càng lúc càng nhíu sâu.

“Này này này! Buông ra!!!” Thật sự không nể mặt cô! Sao lại đối xử với cô trước mặt người ngoài như vậy? Thuần Tường phản kháng la lên.

Nha đầu này, lại còn xù lông nhím nữa! Tô Mộc bĩu môi, không phản ứng gì, chỉ rút tay về, dĩ nhiên, lời cả thêm con chó của cô nữa... Vào nhà cô...

“Này này này, nhà tôi anh vào làm chi vậy?” Thuần Tường đứng thẳng người, chỉ vào Tô Mộc hô to nói.

“Cô gái bé bỏng, đừng ầm ĩ nữa, hờn nữa... Tôi hỏi cô, ai tên “này này này” thế? Nếu cô đang nói chuyện với tôi thì tôi cho cô biết, tôi cũng có tên! Tên tôi lại càng không phải “này này này”. Tô Mộc quét mắt nhìn Thuần Tường, ngượng ngừng nói.

“Được rồi, anh đến nhà tôi hẳn là không phải nói về chuyện này!” Thuần Tường vỗ vỗ lưng Một Đồng Tiền phía sau lưng, để nó ngồi xuống đất, có lẽ do quá kinh sợ nên vật nhỏ xám xịt gục trên mặt đất, cúi gằm đầu.” Có chuyện gì thì mời nói nhanh, tôi còn phải chăm sóc cho cún cưng của tôi.”

“Cún cưng?! Được, ôm chó của cô lại đây để tôi xem xem” Tô Mộc hást cảm, chỉ chỉ vật nhỏ trong tay Thuần Tường.

“Tôi thấ... Hình như khỏi đi thì hơn.” Thuần Tường gương gương cười hai tiếng, biết Tô Mộc thích sạch sẽ như vậy, đừng nói là bản thân mình, chỉ sợ một ngày tắm nước sát trùng một trăm lần, Tô Mộc vẫn khinh thường những cún cưng này như cũ, khó đảm bảo cô đưa Một Đồng Tiền đến trước mặt anh ta, anh ta sẽ trở mặt!

“Không là sao chứ? Không phải cô nói tôi là bác sĩ thú y sao! Sao cô không mau chóng giao cún cưng cho tôi khám bệnh đi?” Tô Mộc nói.

Thuần Tường cười càng lúc càng mất tự nhiên, người này quả nhiên vẫn còn ghi hận, lòng dạ đúng là hẹp hòi: “Không cần làm phiền anh, không cần không cần, ô... A không, hải quy sinh viên đại học a, thạc sĩ hay là bác sĩ? Hay là cái gì gì đó? Làm sao mà để anh khám bệnh cho cún cưng được...”

Thuần Tường cứng ngắt cười, mở miệng là muốn tiễn khách, Tô Mộc nhân lúc Thuần Tường nói, kéo chặt cổ tay Thuần Tường lại.

Trái tim Thuần Tường bỗng lồi mất hai nhịp, cô ngẩng đầu, đôi mắt nhìn sâu chăm chú vào ánh mắt loé lên về giáo hoạt của Tô Mộc, anh ta chậm chậm mỉm cười: “Chó và mèo...”

“Không phải tôi chưa từng xem” Khi nói đến đây, Tô Mộc dường như cố ý, ngồi dịch vào gần Thuần Tường, đôi môi để sát vào vành tai cô, thấp giọng nói nhỏ.

Khoảng cách quá gần làm cô không tự nhiên đỏ mặt, vội vàng hást con người này ra, Thuần Tường lắp bắp: “Tôi, tôi... Aizz, thì cũng chỉ là chuyện chó và mèo thôi mà! Anh, anh nói lạ đi... Rồi mau chóng trở về nhà nữa.”

“Gần đây không có chuyện gì làm... Mời tôi thử độc được không?” Tô Mộc chau chau mày, chuyển sang đề tài một cách tự nhiên.

Có làm hay không? Anh ta có ý gì chứ? Nói không muốn ăn nữa cũng là anh ta, hôm nay thì tốt rồi, đột nhiên lại bị bệnh thần kinh gì nữa đây? Không biết có phải bệnh nhân cách phân liệt nghiêm trọng không? Thuận Tường bĩu môi không trả lời.

“Hay là đã có người khác thử độc giúp rồi?” Tô Mộc nhăn nhó mặt, nhưng nói ra lại rất nhẹ nhàng: “Là người cô nói đã từng thích? Hay là... Người vừa gặp lúc này, Tổng giám đốc Triệu?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thử độc! Anh có muốn không?

“Anh... Có ý gì?” Thuận Tường dùng ngón tay xoa xoa mũi, rụt vai về tạo khoảng cách vừa đủ với Tô Mộc.” Anh nghĩ là... Anh nghĩ là...”

Thuận Tường không biết sao cô không nói ra lời được, cứ nghĩ là nghĩ là mãi, về mặt cũng bối rối không kém.

Tô Mộc thú vị nhìn cô, đợi cô nói tiếp, cô cứ nghĩ là nghĩ là, không biết nên nói về câu sau như thế nào sao? Tô Mộc cảm thấy với trí thông minh của mình, tối thiểu là trí thông minh của người bình thường, đều có thể lý giải những điều mà Thuận Tường đang suy nghĩ.

“Anh, anh nghĩ là... Tôi là loại người mà ai cũng được sao? Người bình thường muốn ăn thì ăn sao? ...Nên nhìn xem có giá trị hay không mới đúng. Lòng tốt mà bị người như anh xem như lừa đảo, thật là hiếm thấy!” Thuận Tường bĩu môi, nói hết những gì mình suy nghĩ trong lòng ra.

Dừng một chút, khi Tô Mộc nghe nói như thế, đúng là có chút sững sốt, không ngờ cô sẽ nói ra những lời này, thật sự, không ngờ kết quả đoán tới đoán lui lại như thế này.

‘Anh, anh nghĩ tôi là người mà ai cũng ăn được? Người bình thường muốn ăn thì có sao’ những lời này có ý gì? Được lắm, mặc dù IQ của Tô Mộc không cao, nhưng cũng có thể đoán được ý nghĩa đằng sau lời nói này, hơn nữa, miễn cưỡng lắm thì anh cũng xem như thông minh hơn cô một chút.

Đó là “đãi ngộ khác nhau” mà thôi, những lời của cô bạn Thuận Tường chính là có ý nghĩa như vậy.

“Hử? Thật vậy sao?” Tô Mộc cười: “Vậy tôi không phải người bình thường?”

“A, ha ha...” Cô bạn Thuận Tường giật giật môi, không cách nào đáp lại được

“Hử?!” Hiện nhiên, Tô Mộc không hề chuẩn bị được cô sẽ trả lời bằng hai tiếng “ha ha”, lại định hỏi tiếp thì

“Đừng nói nữa, tôi phải đi tắm cho Một Đồng Tiền đây” Thuận Tường ôm lấy vật nhỏ trên mặt đất, đi về phía phòng tắm, lẩm bầm lầu bầu: “Nhiều dầu máy như vậy, không biết có sạch không đây.”

“Một Đồng Tiền?” Tô Mộc hiện nhiên vẫn chưa muốn nhích mông đi, không biết sao “đãi ngộ đặc thù” này lại làm tâm trạng anh thấy thoải mái vui sướng vô cùng, đôi chân dài cũng tự giác đi theo cô vào phòng tắm.

Người này còn chưa chịu đi sao? Thuận Tường khẽ nhíu mày, trong lòng thầm nói nhưng không thể bắt lịch sự đến nỗi mở miệng trực tiếp đuổi về được, đành giải thích: “Đúng vậy đúng vậy, anh không có lên mạng sao? Có một câu nói rất hay – đàn ông chính là một đồng tiền xu!”

“Chính diện là một, phía sau... Là hoa cúc.” Nụ cười Tô Mộc cứng đờ, khoé môi co giật hai cái, bổ sung giúp Thuận Tường xong mới phát hiện, suy nghĩ của nha đầu Thuận Tường này tuyệt đối không giống người bình thường!

Một cô gái đặt tên cho cún cưng của mình có thể đặt ra cái tên như vậy sao? Chẳng lẽ không thể là Tiểu Bất Điểm, Tiểu Khả Ái, Bạch Bạch hay Tiểu Thỏ sao? Tại sao lại là một cái tên kỳ cục như vậy?

“Thời đại cá tính mà!” Dường như hiểu được nghi vấn của Tô Mộc, Thuận Tường không quay đầu lại đáp.

Ặc...

Nhưng hình như là cá tính quá đáng rồi! Nhưng nghe mãi cũng không khó nghe lắm, Tô Mộc bắt đầu dĩ, đành tự an ủi mình, ít ra đây vinh hạnh của cuộc đời anh, có thể gặp được con chó có cái tên độc đáo như vậy... Cũng xem như có sáng tạo...

“Tô Mộc.” Thuận Tường đột nhiên mở miệng, gọi người đang mất hồn trở về trần gian.

“A?!”

“Tô Mộc, vừa rồi tôi cũng hơi thắc mắc... Sao anh lại xuất hiện đúng lúc vậy? Rốt cuộc, đêm hôm khuya khoắt anh đi ra ngoài làm gì?” Thuần Tường nhăn nhó quay mặt nhìn anh.

Ra cửa làm gì ư? Tô Mộc lạnh lùng hừ cười một tiếng, anh đương nhiên không nói, anh vội vã đi ra ngoài như vậy là vì lúc này nhân lúc rảnh rỗi, chuẩn bị quan sát cô bạn hàng xóm này có đang nghiên cứu công thức nấu món nào mới không, nhưng không ngờ lại nghe thấy một tiếng hét vô cùng, rất rất chói tai, cho nên...

Đầu tiên, khi nghe tiếng la hét của Thuần Tường, Tô Mộc chỉ nghĩ là lỗi tai mình sắp hỏng rồi, nha đầu này đâu có đến mức cùng cực như vậy? Chỉ vì Một Đồng Tiền thôi, có cần kinh hãi đến mức đó không?

Nhưng sau đó, không nghe thấy động tĩnh gì từ nhà bên cạnh nữa, trái lo phải nghĩ, Tô Mộc thậm chí còn có phần không an lòng, lại nghe thấy tiếng đóng cửa dồn dập, anh nghĩ có lẽ nha đầu kia ra ngoài, thử sang nhà bên cạnh gõ cửa, quả nhiên Thuần Tường không có ở nhà.

Cho nên, bây giờ Tô Mộc đứng ở nơi này, cũng hiểu được vì sao nha đầu lại khản trương đến như thế.

Dĩ nhiên, đây chỉ là nguyên nhân hậu quả, tự anh hiểu tự anh biết là được rồi, không cần phải giải thích với tên gốc kia, Tô Mộc nghĩ như vậy nên tùy tiện tìm lý do nào đó, qua loa tắc trách là được rồi, cho nên anh trả lời “Đi xuống lầu mua nước thôi, chuyện đơn giản như vậy cần hỏi sao?”

“Cần gì phải xuống lầu để mua nước? Anh uống nước gì chứ? Vậy... Anh mua chưa?” Ánh mắt nghi ngờ rơi vào người Tô Mộc, Thuần Tường cô đâu có dằn dặt đến thế.

“Cô hỏi nhiều như vậy làm gì?” Tô Mộc không nhìn được trả lời, đánh chết anh cũng không nói là do không yên lòng nên mới chạy xuống.

“Vậy bây giờ anh còn ở nhà tôi làm gì?” Thuần Tường cau mày, xoa xoa xà phòng lên cho Một Đồng Tiền.

Dòng nước ấm áp xả xuống, có vài giọt bắn lên người Thuần Tường, thấm ướt quần áo cô, trên mặt cô còn sót lại vài giọt nước tinh mịn, cô vừa đưa tay lau mặt, vừa xả nước cho Một Đồng Tiền.

Tô Mộc nhìn Thuần Tường, không những xuất thần mà còn không đáp lại vấn đề của cô.

“Sao vậy?” Không nghe thấy câu trả lời của Tô Mộc, Thuần Tường nghiêng đầu lại nhìn, phát hiện ánh mắt Tô Mộc đang nhìn mình chăm chăm, cô hơi sùng sốt, nhất thời không biết vì sao mặt lại nóng bừng lên.

Tô Mộc bị Thuần Tường hỏi như vậy, dĩ nhiên phục hồi tinh thần lại, lắc đầu: “Không có gì nữa, tôi về trước đây.”

Thấy anh xoay người rời đi, Thuần Tường đột nhiên mở miệng: “Chờ chút...”

Anh thật sự đứng lại, chờ câu tiếp theo mà cô nói, Thuần Tường cũng hơi ngây ngốc, không hiểu vì sao cô lại kêu Tô Mộc lại, cũng không biết nên nói gì cho tốt.

“Cái gì?” Rốt cuộc không chờ được nữa, Tô Mộc mới bực mình hỏi.

“À... Anh... Nếu rảnh rỗi thì... Tôi muốn nói, gần đây mới nghiên cứu ra món mới, anh có hứng... Thử độc không?”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hàng xóm! Cho nên chỉ là...

Không biết nên hẹn như thế nào nên hai người cứ thế mà ước định, nói là buổi tối sau khi tan việc, khi Thuần Tường chế biến ra món ăn mới thì Tô Mộc sẽ thưởng thức “thử”.

Mặc dù không biết hai người vì sao mà thay đổi, nhưng tâm trạng hôm nay của Thuần Tường thoát nhìn không tệ, cô thấy, có lẽ quan hệ giữa cô và Tô Mộc đã trở về như trước kia.

Viên Hiểu Phong cũng thấy hôm nay Thuần Tường có vẻ kỳ lạ, trong lòng cũng lăm lăm, ngầm suy đoán xem tâm trạng này của Thuần Tường có liên quan đến Tô Mộc hay không, dĩ nhiên, chỉ là suy đoán thôi nhưng đã sớm làm nội tâm cô ta thấy bất an, Viên Hiểu Phong không nhịn được hỏi: “Thuần Tường, hôm nay hình như tâm trạng vui vẻ lắm?”

Hiển nhiên, người bị hỏi cứng người lại, sau đó từ từ xoay người, khi anh ta xoay người, Thuận Tường mới phát hiện mình nhận nhầm người, người này hiển nhiên không phải người “ngang đầu không thấy cui đầu thì thấy” – Tô đại thiếu gia, nhưng người này lại có phần tương tự như Tô Mộc, ánh đèn tối tăm làm cô không nhìn rõ, như vậy thì không sao, chỉ là...

“Thuần Tường?!” Người đứng trước cửa mặc dù gặp người không ngờ đến, nhưng hiển nhiên quen biết cô, hơn nữa... Hình như còn rất quen thuộc...

“Tô... Viễn?” Người sững sờ lúc này lại là Thuần Tường, cô chau mày lại, hơi nghiêng đầu, vừa rồi khi Tô Viễn gọi tên cô cũng có vẻ bất ngờ, có nghĩa người Tô Viễn đợi không phải cô, mà là...

“Anh đến tìm Tô Mộc?” Thuần Tường bình tĩnh, Thuần Tường thật bình tĩnh, ngay cả chính cô cũng thấy kinh ngạc, có thể nói chuyện với Tô Viễn một cách bình thường đến không thể bình thường hơn nữa sao? Thật là ghê gớm...

“Tô Mộc?! Hai người quen nhau? Hay là...” Tô Viễn lâm bầm trong lòng, không biết vì sao, Thuần Tường nhắc đến Tô Mộc anh cũng thấy kỳ lạ, nói được một lúc anh lại không biết nên trả lời vấn đề của cô như thế nào...

“Nhà bên cạnh, là hàng xóm của tôi.” Thuần Tường chỉ chỉ cánh cửa bên cạnh, gật đầu nói.

“Thì ra chỉ là hàng xóm thôi sao?!” Tô Viễn cười, nghe giọng điệu của cô cứ nghĩ hai người thân lắm. Cho nên... Chỉ là hàng xóm thôi, huống chi, tính cách của Tô Mộc anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai, đối với Thuần Tường, có lẽ còn chưa đến trình độ “bà con xa, láng giềng gần” nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Tình địch? Hàng xóm! Huynh đệ!

Thì ra chỉ là hàng xóm mà thôi...

Một câu nói của Tô Viễn thôi đã làm Thuần Tường sợ đến nỗi sững sờ, là hàng xóm, mà “thôi” là sao? Anh ta nghĩ ngoài quan hệ hàng xóm ra, cô và Tô Mộc còn là cái gì của nhau chứ?

Thuần Tường bĩu môi, hất cằm sang cửa nhà Tô Mộc: “Cứ tiếp tục chờ đi, tôi nghĩ tên kia chắc sẽ trở về nhanh thôi.”

Tô Viễn nghe Thuần Tường nói vậy, hai tay khoanh trước ngực, khoe môi khê vung lên, nở nụ cười tươi tắn nói: “Em thật nhẫn tâm, nỗ nào để anh đứng chờ ngoài này mà không mời vào nhà một lúc là sao hả?”

“Anh không muốn chờ thì muốn làm gì?” Nhìn thái độ của anh ta, Thuần Tường bắt đầu dĩ mím môi trả lời.

“Hừ... Thuần Tường à... em thật sự vô tình vậy sao!” Tô Viễn đuổi theo mấy bước, nét mặt vờ như rất âm ỉm.

“Rốt cuộc là tôi vô tình... hay là anh vô tình đây?” Câu nói của Thuần Tường mang theo một hàm ý khác, Tô Viễn hiểu rõ, hai người mặt đối mặt với nhau đều cảm thấy khó xử.

Thuần Tường đột nhiên thấy không còn ý nghĩa gì, cũng không muốn nói thêm gì nữa, lập tức xoay người quay đi.

“Thuần Tường, đợi chút đã!” Tô Viễn thấy cô sắp đi liền vội vàng chạy lên nắm lấy tay cô, kéo Thuần Tường về.

Tô Viễn dùng sức khá lớn, làm Thuần Tường cau mày bực bội hất tay ra: “Không phải anh đến chờ Tô Mộc sao... Sao lại đứng đây làm gì?”

“Thuần Tường, có phải em... Vẫn còn trách anh?” Tô Viễn thấy bây giờ là dịp thích hợp để nói cho rõ ràng, anh biết, nếu cứ để Thuần Tường bỏ đi như vậy, chắc chắn có rất nhiều chuyện anh sẽ để lỡ mất.

Thuần Tường xoay mặt qua, vờ như không hiểu nhìn Tô Viễn, bật cười: “Tô Viễn... Học trưởng, rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?”

Tô Viễn khê mỉm cười: “Anh còn tưởng em vĩnh viễn cũng không gọi anh như vậy nữa.”

“Tôi chỉ mong học trưởng nhớ tới thân phận của mình, tôn trọng một chút!” Thuần Tường lạnh nhạt, không còn cười nữa, nhưng vẻ mặt cũng không gọi là oán trách được.

“Trước kia em rất đáng yêu... Thuần Tường, đừng như vậy...” Tô Viễn định nói thêm nhưng lại bị một giọng đàn ông khác cắt đứt.

“Nha đầu ngu xuẩn này! Sao lần này nhìn thấy cô cũng thấy ở cạnh một đám đàn ông vậy hả?”

“Tô Mộc!!” Thuần Tường la lên, dùng sức hất tay Tô Viễn ra, bước nhanh đến trước mặt Tô Mộc, nổi giận dưng dưng la: “Anh lau miệng cho khô cho tôi! Nói gì cũng không nghe lọt lỗ tai.”

“Tôi nói đúng sự thật mà, tên họ Triệu kia, cùng với người này, không phải đàn ông sao?”

“Đúng” Gật đầu.

“Có phải lần nào cũng thấy trước cửa không?”

“Đúng.” Gật đầu gật đầu.

“Vậy những điều tôi nói có phải sự thật không?”

“... Đúng.” Gật đầu...

“Không, không phải!” Vội vàng lúc lắc đầu, Thuần Tường bây giờ cũng không rõ mình đang nói gì nữa: “Sao, sao lần này miệng anh nói ra cũng không phải chuyện tốt vậy?”

Tô Mộc ha ha cười, vẻ mặt giải thích: “Tôi không có ý gì đặc biệt cả, trừ phi...”

Tô Mộc ngừng lại, liếc mắt nhìn Tô Viễn, lại xoay mặt nhìn Thuần Tường, nhàn nhạt nói: “Trừ phi là trong lòng của chính cô đang có điều gì đó.”

“Tô Mộc...” Tô Viễn thờ dãi lắc đầu, chỉ nghĩ là Tô Mộc không để ý đến cô gái này nên thấy rất vui.

“Hai người cứ tiếp tục đi, đừng để bị tôi quấy rầy.” Tô Mộc khoát khoát tay, đi ngang qua trước mặt hai người đến trước cửa nhà mình, trong nháy mắt, sắc mặt bỗng trở về như bình thường, nhưng đó chỉ là mặt ngoài, còn trong lòng thì rầm rứt không thôi, ngay cả lấy chìa khóa ra, anh cũng phải dùng sức lắm mới thực hiện được, sau đó lại hung hăng nhét vào chốt cửa, mở cửa đi vào nhà.

Phanh!

Một tiếng vang thật lớn làm Thuần Tường lập tức phản ứng lại, nhanh chóng bước đến trước cửa nhà Tô Mộc, vội vã nói: “Tô đại thiếu gia, đừng hiểu lầm, tôi...”

Dường như ngửi được một hơi thở đặc biệt gì đó, Tô Viễn đứng một bên lại không ngóc, sững sờ nhìn Thuần Tường và Tô Mộc.

“Em giải thích với anh ta làm gì?” Tô Viễn trầm mặt hỏi.

“Để người ta hiểu lầm thì không tốt.” Thuần Tường nói như đinh đóng cột.

“Là để người ta hiểu lầm không tốt, hay là không muốn để anh ấy hiểu lầm?” Tô Viễn không buông tha cho Thuần Tường, hỏi han liên tục.

“Để ai hiểu lầm cũng không tốt!” Thuần Tường nhấn mạnh, dường như có chút mệt mỏi với sự dây dưa của Tô Viễn.

“Đúng, để người ta hiểu lầm thì không tốt, nhưng anh ấy hiểu lầm thì đã sao? Quan hệ của chúng ta vốn dĩ là không bình thường mà!” Tô Viễn không e dè, lớn tiếng nói.

“Anh, anh đừng có vô si quá! Tôi không cho phép anh ăn nói lung tung! Hai chúng ta, một chút xíu quan hệ cũng không có, một chút xíu cũng không, anh đã nghe chưa? Hay là anh cảm thấy, những điều anh làm với tôi vẫn chưa đủ?”

“Đủ rồi, đừng ồn ào nữa!” Cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra, gương mặt Tô Mộc đen như than, một tay nắm cửa, mắt nhìn hai người đang càn rỡ trước cửa nhà mình, không nhịn được nói.

Thuần Tường ầm ứ giương mắt nhìn Tô Mộc, anh ta đã thay đồ ở nhà, quần áo màu lam nhạt, tóc đen, không có vẻ mô-đen như ngày thường, ướt sũng mềm xuống đến tận tai, Tô Mộc như vậy, quả thật so với bình thường nhu hòa hơn nhiều.

“Được rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau” Tô Mộc đưa tay kéo cổ tay Thuần Tường, đẩy cô vào phòng: “Hôm nay cô phải làm đúng ước hẹn, Tô Viễn, nếu em tìm cô ấy có việc nói thì để ngày mai hay ngày kia đi... Tùy em, chỉ cần không phải tối nay.”

Thuần Tường hoàn toàn không ngờ trong từ điển của Tô Mộc cũng có hai chữ “giải vây”, một mặt kinh ngạc, mặt khác cũng có ý cảm ơn, còn Tô Mộc, mặc dù không hiểu sao lại nổi hứng muốn làm người tốt nhưng gương mặt vẫn đen như cũ, không giảm chút nào.

Tô Mộc nói xong, thuận tay đóng cửa lại.

Tô Viễn nhìn Tô Mộc hành xử như vậy, có mùi vị khiêu khích, khóe miệng anh ta vẽ ra đường cong cong, mặc dù thấy rất kinh ngạc với cảm giác của mình nhưng anh không thể thừa nhận được.

Là Tô Mộc thì sao chứ, không ai hiểu Thuần Tường hơn anh, huống chi là tính cách khó hòa hợp như Tô Mộc, nếu đối thủ là Tô Mộc, ngược lại làm anh thấy dễ dàng vô cùng, bởi vì hai người đó anh hiểu họ vô cùng.

Tô Mộc như thế nào, Thuần Tường như thế nào, hai người phát triển như thế nào, Tô Viễn cảm giác như mình hoàn toàn có thể biết trước. Trừ cảm giác dễ đối phó mặt ngoài ra, anh thật sự rất tò mò, đối với một người đàn ông như Tô Mộc, một cô gái như Thuần Tường rốt cuộc có lực hấp dẫn như thế

nào đây?

Thuần Tường có nhiều điểm tốt, có nhiều điểm đáng yêu, lại có vài phần đần độn, vài phần ngu ngốc, tất cả Tô Viễn đều có thể thấy, nhưng Tô Mộc có thể hiểu cô bao nhiêu?

Tô Viễn tò mò, đây thật sự rất đáng để tò mò, từ lúc bắt đầu, anh chưa bao giờ có ý định buông tha cho Thuần Tường, mà bây giờ, càng không có lý do để buông tay.

Thuần Tường đứng trước mặt, tay chân có chút luống cuống, được rồi, cô thừa nhận, không chỉ là “có chút luống cuống” thôi mà phải nói là ‘khoa tay múa chân’.

“Tôi và anh ta không có gì...” Theo bản năng kéo lấy ống tay áo của Tô Mộc, Thuần Tường thốt ra.

Tô Mộc nhú mày, ánh mắt nhìn Thuần Tường có hơi quái dị, sững sờ nửa ngày, anh mới chậm rãi mở miệng: “Cô có làm lẫn không? Cô và nó có chuyện gì thì liên quan gì đến tôi?”

Lòng Thuần Tường nhảy lộp bộp, gương mặt đang đỏ ửng đột nhiên trở nên trắng bệch, cô cũng không hiểu sao mình lại gấp gáp muốn giải thích như vậy, nhưng cô muốn giải thích, người ta phải nghe mới được chứ.

“A, ha ha... Không phải vậy...” Nét mặt cô lúc này cứng ngắc, miễn cưỡng nở nụ cười không đẹp cho lắm: “Tôi... Ý tôi là... Tôi thấy anh và Tô Viễn hình như quen nhau, tôi sợ anh hiểu lầm thôi.”

Rốt cuộc cũng nói đến Tô Viễn, đến tốt cùng cũng là liên quan đến Tô Viễn thôi! Tô Mộc lại càng không vui, làn môi mỏng mím chặt lại, đôi mắt khê héch lên.

Bị anh nhìn như vậy, Thuần Tường cảm thấy rất mất tự nhiên, đành chủ động chuyển chủ đề: “À, Tô Viễn là gì của anh? Anh à?”

“Không phải, nó không phải anh tôi.” Tô Mộc không có tâm trạng gì trả lời.

Hồ...

Thở dài nhẹ nhõm, Thuần Tường âm thầm cười bản thân mình, xem nhiều phim kịch quá rồi, cho nên cứ thích suy nghĩ đến mấy tình tiết tầm thường này, sao lại trùng hợp như vậy chứ, cô và người nhà họ Tô sao có thể...

“Tôi là anh nó.” Tô Mộc nhìn gương mặt Thuần Tường lại thoát biến thoát hóa, thay đổi như bảng pha màu, bổ sung một câu.

Thuần Tường sắc nước miếng, gặm gặm ho khan.

Hữu duyên, thật sự là quá hữu duyên!!

Thuần Tường khóc không ra nước mắt, liên tục gật đầu nói: “Có mắt không trông, Tô Mộc đồng chí, không ngờ anh lại là đại thúc?”

Tô Viễn là đàn anh của Thuần Tường, học trên ĐH ba năm lẻ mấy tháng, năm nay vừa tròn hai mươi sáu, nếu Tô Mộc là anh của Tô Viễn, vậy ít nhất cũng hai mươi tám, hai mươi chín rồi.

“Tôi chỉ lớn hơn đứa con nít như cô vài tuổi thôi, chưa đến mức như cô nói đâu” Tô Mộc khinh khỉnh nhìn Thuần Tường.

Thuần Tường khóc không ra nước mắt, khó trách khó trách, người ta nói ba mươi là một đạo rãnh, cô và Tô Mộc tối thiểu cũng phải có hai đạo rãnh rồi.

Cô nói: “Tô Mộc à Tô Mộc, anh đúng là yêu quái, thoát nhìn anh đâu có già như vậy.”

Khóe miệng Tô Mộc co giật hai cái: “Rốt cuộc tôi già lắm sao?”

“Trời ạ...” Thuần Tường thở dài một tiếng nói: “Chú bác sĩ à, tôi không kỳ thị tuổi tác đâu.”

Tô Mộc nói: “Mẹ kiếp.”

Thuần Tường lại càng tròn to hai mắt nhìn chăm chăm Tô Mộc.

“Con người sắp rớt rồi kia.” Tô Mộc nhắc nhở cô một câu.

Thuần Tường lúc này mới lắc đầu: “Thì ra... Chú Tô Mộc, chú cũng thích nói vậy!”

Tô Mộc tổn hơi thừa lời: “Cô còn dám gọi tôi một tiếng ‘chú’ nữa, thì không chỉ là nói vậy thôi đâu.”

“Anh dám đánh người...” Hai mắt to của Thuận Tường nước mắt lưng tròng, hai tay nắm lấy trước ngực.

Tô Mộc tiếp tục tổn hơi thừa lời: “Tôi không có đánh người, tôi chỉ trực tiếp dùng dao phẫu thuật cho cô, sau đó bỏ vào tủ lạnh ướp thôi.”

Toàn thân Thuận Tường run lên, cảm thấy bác sĩ quả là một nghề nghiệp cực kỳ biến thái.

Tô Mộc lắc đầu, không tiếp tục nói chuyện phiếm cùng cô nữa, đứng đắn nói: “Tôi và Tô Viễn sinh cùng năm, không có nghiêm trọng như cô nghĩ đâu, hừ... Nhưng tôi nhớ rõ, sau này sẽ nói với tên kia là nó trông còn già hơn tôi, cô nói đúng không!”

Thuận Tường le lưỡi, cảm thấy có chút khác thường, vừa rồi Tô Mộc nói mình là anh của Tô Viễn mà, sao lại có thể cùng năm được chứ?

Nhìn vẻ mơ mơ hồ hồ của Thuận Tường, Tô Mộc cũng không lấy gì làm kỳ lạ, chỉ cười cười giúp Thuận Tường giải thích nghi vấn: “Bởi vì tôi và Tô Viễn không phải cùng một mẹ sinh nên mới ra cùng một năm... Như vậy đủ hiểu chưa? Nếu không thì sau này tôi sẽ giải thích thêm cho cô hiểu.”

Thuận Tường há miệng, chỉ cảm thấy mọi chuyện thật phức tạp, muốn hỏi thêm nhưng lại thấy đó là chuyện nhà của người ta, cô không tư cách cũng không lập trường gì để hỏi cả.

“Thế nào? Còn... quan hệ giữa cô và Tô Viễn... là thế nào vậy?” Không đợi Thuận Tường hiểu rõ mọi chuyện, Tô Mộc lại xoay sang hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cho nên vẫn còn thích anh ta sao?

“Cái gì vậy? Sao đột nhiên lại hỏi tôi?” Chột nhút mảy, Thuận Tường thật không biết nên trả lời như thế nào trước câu hỏi của Tô Mộc.

“Tôi đã nói hết rồi, sao cô lại không nói?” Tô Mộc bĩu môi, xem thường.

“Tôi đâu có nói muốn trao đổi với anh, là anh đồng ý nói chuyện của anh thôi, tôi không muốn nói là chuyện của tôi.” Khó khi Thuận Tường gian xảo được một lần, lại còn trước mắt Tô Mộc nữa chứ!

“À, thì ra quan hệ đã đến mức không thể chia sẻ rồi.” Tô Mộc hiểu rõ gât đầu, giống như điều gì cũng đã khám phá được vậy.

Thuận Tường lúc này mới hốt hoảng, cô không biết Tô Mộc biết được chuyện gì giữa cô và Tô Viễn, dù sao cũng là anh của Tô Viễn, không thể không biết được, dù chỉ một tí xú, nhưng... Bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ, quan hệ xem chừng không tốt đến nỗi có thể chia sẻ mọi chuyện cho nhau!

Suy nghĩ lung tung, suy nghĩ lung tung, Thuận Tường vỗ vỗ trán của mình, đột nhiên phát hiện mình thật ngu xuẩn, tránh trái tránh phải như vậy, chẳng phải càng làm người ta thấy nghi ngờ hơn sao?

“Là đàn anh đại học mà thôi, tôi và Tô Viễn đều tốt nghiệp ở đại học A. Anh ta trên tôi ba năm nên... Cũng không thường gặp nhau lắm.” Thuận Tường mơ hồ giải thích quan hệ giữa cô và Tô Viễn, chỉ là bỏ đi những phần không quan trọng mà thôi.

Thật sự là không quan trọng, rất không quan trọng mà. Thuận Tường đỡ lại ánh mắt không tin của Tô Mộc, trong mắt giải thích như vậy.

“À, thì ra là đàn anh.” Tô Mộc ồ một tiếng.

“Đúng đúng, tất nhiên, Tô Viễn học trường rất bình dị gần gũi, cho nên quan hệ cùng đàn em cấp dưới rất tốt.” Thuận Tường tùy tiện cười ha ha, nói đến Tô Viễn dường như đang nói đến một người không quen vậy.

Tô Mộc dĩ nhiên tin cô đang nói thật, bởi vì anh cũng hiểu, mấy câu Thuận Tường nói tất cả đều là thật, chẳng qua là bỏ hết mấy chỗ “không quan trọng” mà thôi.

Có phải nên tiếp tục hỏi không?

Tô Mộc tiến thoái lưỡng nan, đi thẳng vào vấn đề nhất định là lựa chọn thối nát nhất, cho nên anh sử dụng chiến thuật quanh co.

“Tiểu tử này có hoa tâm lắm không? Lúc học đại học, có quen nhiều bạn gái không? Khi nó học đại học thì tôi đang ở nước ngoài, thật sự không có thời gian trao đổi cùng nó, tôi thấy có lẽ cô rõ hơn tôi về chuyện này.” Bằng cái cớ muốn hiểu rõ cuộc sống đại học của em trai, bằng giọng điệu vui đùa để nói, Tô Mộc cảm thấy phương pháp như vậy tuyệt không có gì sơ hở.

“Ha ha...” Bất đắc dĩ cười, không biết hôm nay Thuận Tường cô đã cười như vậy bao nhiêu lần.

“Tô Viễn học trường đẹp trai, thành tích lại tốt, bối cảnh gia đình miễn chê, mọi thứ đều tốt, giống như là bạch mã hoàng tử vậy. Dĩ nhiên có rất nhiều bạn gái.” Thuần Tường than nhẹ một tiếng, cứ tưởng là nhẹ nhàng lắm nhưng mọi thứ đều rơi vào tai Tô Mộc.

“Cho nên... Mặc dù như thế, vẫn thích nó sao?”

“Cho nên... Mặc dù như thế, vẫn thích nó sao?”

Thuần Tường giương mắt, ánh mắt nhìn Tô Mộc có vẻ kinh ngạc, có phần bối rối nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục trở về bình thường.

“Có lẽ tôi nói sai chỗ nào rồi! Mặc dù nói anh ta chỗ nào cũng tốt nhưng không có nghĩa cô gái nào cũng phải thích anh ta.” Thuần Tường nói đến đây nói, rõ ràng rất lo lắng.

Tô Mộc nghiêng người ngồi trên ghế sofa, lấy tay xoa tóc, mái tóc đã khô nhếch lên, trở về vẻ như ngày thường.

Tô Mộc bình thường thích tán chuyện, bây giờ lại ngồi lặng yên làm Thuần Tường nhất thời không biết nói gì cho phải, cắn cắn môi, cô kéo chắc vạt áo nói: “Haizzz... Tôi quấy rầy anh rồi, tôi về đây...”

“Thuần Tường, thật ra tôi không hiểu, tiểu tử thú vị Tô Viễn kia có điều gì tốt, các cô gái thật sự thích người như nó sao? Nhưng hôm nay tôi coi như biết rồi.” Tô Mộc khẽ cười một tiếng.

Thuần Tường vung tay, lớn tiếng nói: “Tôi không có! Con người ngu ngốc kia... Đúng là khốn kiếp...”

Thật vậy sao? Cho nên mới nói vậy, chứng minh Thuần Tường thật sự có quan hệ cùng anh ta, nhưng thật ra Tô Mộc đã sớm phát hiện rồi.

Chính là Tô Viễn... Người mà mình từng thích...

Tô Mộc hít sâu một hơi, khẽ thở ra, không nói những câu ác độc như ngày xưa nữa, toàn thân tản ra một hơi thở khác thường, Thuần Tường không hiểu đó là gì.

Tô Mộc nói: “Được rồi.”

“Cái gì?!” Thuần Tường sững sờ

Tô Mộc nói tiếp: “Không phải cô nói đang quấy rầy tôi sao?”

“A...” Thuần Tường gật đầu: “Tôi đi đây.”

“Không tiễn.” Tô Mộc nói ngắn gọn, vẫn ngồi trên sofa, giữ vững vẻ yên lặng.

Thuần Tường ngừng lại, muốn nói gì đó, nhưng vừa mở miệng ra liền quên mất mình muốn nói gì, đành xoay người rời khỏi.

Thuần Tường nhẹ nhàng đóng cửa lại, “bộp” một tiếng, Tô Mộc vẫn ngồi trên ghế sofa, bàn tay đặt lên gối ôm nắm lại thành quyền, có hơi phiền não, chân dùng sức đá cái bàn trà ra thật xa, “bộp” một tiếng.

Mắc mớ gì tới anh!

Tô Mộc thật sự hận mình, sao lại “gà mẹ” như thế, cho dù là tính toán chi li, nhưng vì sao anh lại thấy phiền não như thế? Đó là chuyện giữa Thuần Tường và Tô Viễn, một cái rắm cũng không liên quan đến anh!

Anh phiền não cái cọng lông, anh u buồn cái cọng lông, anh hoảng loạn cái cọng lông!

“Em thật không hiểu, em không có gì cả, không có vẻ ngoài xinh đẹp, học hành lại không giỏi, ba mẹ chỉ là những công nhân bình thường thôi.”

“Chỉ là của em thì anh đều thích. Anh thích chính vẻ ngoài của em, anh thích chính là thái độ chăm học của em, anh thích chính là thân thể bình thường của em, nhưng không phải vì những thứ này mà thích. Chỉ là vì thích em nên mới thích chúng thôi.”

“Anh thật biết hoa ngôn xảo ngữ, em không hiểu, có cô gái nào mà anh không thể có? Em thật không thể tin được.”

“Đúng vậy, anh cũng không thể tin được, sao lại là em cơ chứ?”

Người con trai cười, đưa tay cô bé đến trước ngực mình rồi đặt lên đó: “Tại sao lại là em chứ? Hỏi nó đi, chắc nó biết đấy!”

Phù phù, phù phù, phù phù...

Trái tim cô gái vững vàng nhảy lên, làm cô không khỏi đỏ mặt, mặc dù ngày thường thích nói cười cùng người con trai nhưng khi đối mặt với tình cảm của

mình, cô chẳng qua chỉ là một đứa bé mà thôi.

“Anh muốn đi đâu?”

“Này, anh đi đâu vậy?”

Bỗng nhiên, bàn tay nắm chặt cô kia như ẩn như hiện, dường như không còn bắt lấy được nữa, làm trái tim cô bồi hồi, rồi lại cực kỳ lo lắng.

“Em... Cho rằng, anh thật tâm...”

“Nhưng thật ra...”

“Chỉ là... Vui đùa...”

“... Lừa người...”

“Em hận anh đi...”

“...”

Thuần Tường mạnh mẽ ngồi dậy từ trên giường, lớp mồ hôi tinh mịn hiện đầy trên trán, dồn dập thở, khi hơi thở dần dần trở nên ôn hòa lại, cô lấy mu bàn tay lau trán.

Đúng là... Không phải giấc mơ đẹp...

Cô nhú mày thật chặt, bỗng nhớ lại nội dung trong mộng vừa rồi, trái tim không khỏi co rút đau đớn, mấy lời nói đứt quãng kia, như từng mũi dao, găm thẳng, găm thẳng vào chính lòng cô.

Thôi, còn nghĩ đến những chuyện đó làm gì.

Vậy vậy đầu, Thuần Tường đi ra ngoài phòng ngủ, liếc nhìn một bàn bánh ngọt làm trong con tức giận tối qua, bắt đắc dĩ than thở.

Vốn đang vui vẻ, có thể cải thiện mối quan hệ với Tô Mộc, kết quả...

Nhưng không biết tối qua Tô Viễn tìm anh ta có chuyện gì, cứ đuổi Tô Viễn về như vậy, không sợ bị trễ công việc sao?

“Gâu gâu gâu...” Một Đồng Tiền chà chà dưới chân Thuần Tường, đôi mắt to long lanh nhìn cô, cô mím môi cười, khom lưng sờ sờ đầu nó: “Đối bụng không, để chị pha cho mày ít sữa tươi vậy.”

Chuẩn bị xong xuôi, Thuần Tường vừa mở cửa lại đứng lúc chạm mặt với Tô Mộc.

“Đi làm à?” Dĩ nhiên là Tô Mộc mở miệng trước.

Thuần Tường cũng hơi giật mình, nhìn biểu hiện tối hôm qua, giống như anh ta ghét cô lắm vậy, nhưng tâm trạng tối hôm qua của Tô Mộc là như thế nào chứ?

Thuần Tường không hiểu, bởi vì ngay chính Tô Mộc cũng không nghĩ ra.

“A... Ừ, đi làm.” Thuần Tường thuận tay đóng cửa, gật gật đầu nói.

“Để tôi đưa cô đi.” Tô Mộc nói xong, đi trước một bước ở phía trước, dường như nhớ đến điều gì đó, quay đầu lại bổ sung một câu: “Chỉ là thuận đường thôi.”

Thật là miễn cưỡng, rõ ràng là cố tình làm vậy, Thuần Tường ồ một tiếng, nói: “Đã làm phiền anh rồi.”

Tô Mộc đi tới trước xe, nghe Thuần Tường nói vậy, tay cầm chìa khóa có vẻ chần chừ, sau đó cứng rắn nói: “Không cần khách sáo.”

Nói thế nào cũng cảm thấy không tự nhiên, quá khách sáo, hai người bọn họ khi nào thì khách sáo như vậy, thậm chí còn nói chuyện một cách hài hòa như thế?

Thuần Tường vẫn cho rằng “nói chuyện hòa bình” như vậy chính là kỳ vọng của cô, nhưng tại sao khi thật sự “hòa bình”, cô lại thấy bất an, thấy kỳ lạ, chẳng lẽ đã quen với việc cãi nhau cùng anh rồi sao?

“Ồ, cô dâu mới lại đi làm à?”

Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía sau, Thuần Tường và Tô Mộc đều xoay đầu lại, nhìn về phía phát ra giọng nói.

Là hai cụ già tóc đã lấm tấm bạc, hai bên cùng đỡ nhau, nở nụ cười nhẹ nhàng đến trước mặt bọn họ, rất gần gũi, rất hiền lành, làm như rất quen thuộc vậy, nhưng hiển nhiên, hai người trẻ tuổi không hề có ấn tượng gì với hai cụ già.

Cũng nở nụ cười thân thiết, Thuận Tường vội vàng giải thích: “Cháu, chúng cháu không phải...”

“Ồ! Không phải thì là cái gì chứ?!” Bà lão cười, kéo tay ông lão nói: “Thật là đẹp, người trẻ tuổi, khi còn trẻ chúng tôi còn không tốt như vậy, mỗi ngày đều đầu võ mồm với nhau”

“Bà à, chúng cháu thật sự không phải như bà nghĩ đâu!” Thuận Tường đỡ khóc đỡ cười, vẫn muốn tiếp tục giải thích.

“Cháu xem, quan hệ của hai cháu tốt lắm mà, nhất định phải sống tốt với nhau nghe chưa?! Tiểu tử, nhìn vợ của cháu đi, chắc lại làm chuyện gì chọc giận cô bé chứ gì. Đừng nghĩ là lão già như ta không biết, hai người nhất định vừa kết hôn không bao lâu!”

Cô thật không biết hai người trong miệng bà lão là ai, dù sao cũng không phải là cô và “ông xã” bên cạnh cô. Thuận Tường mở miệng muốn tiếp tục giải thích, nhưng lại không biết giải thích từ đâu, liếc mắt nhìn người kế bên lại thấy anh ta không chút đỏ mặt, lại âm hiểm cười, về mặt “xem kịch vui”.

Ông lão giật nhẹ ống tay áo của bà lão: “Bà nhà ta vốn như vậy, vừa mở miệng thì sẽ nói mãi, người trẻ tuổi còn phải đi làm, không quấy rầy hai cháu...”

“Vâng, ông lão, bà lão, hẹn gặp lại.” Thuận Tường nhếch miệng mỉm cười, chậm rãi đi đến chào hỏi với hai cụ già.

Tô Mộc vẫn mỉm cười, cười tà nhìn cô.

“Này! Sao vừa rồi anh không giải thích chứ?” Thuận Tường tức giận, phồng má nói.

Tô Mộc buông tay, nhún nhún vai, mở cửa xe, cười nhạo nói với cô: “Bà xã, đi làm thôi.”

“Anh! Muốn chiếm tiện nghi của tôi sao?” Thuận Tường giậm chân một cái, hừ lỗ mũi, nhưng không nhịn được cười, cảm giác không khí như vậy còn tốt đẹp hơn là khách sáo ban nãy.

“Đúng vậy, thịt heo một mực tăng giá, tôi đành phải chiếm thêm chút tiện nghi của cô thôi.”

“Này! Khốn kiếp, anh mới là heo đó!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tình địch? Lại gặp tình địch!

“Thuần Tường!” Một giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng lại ôn nhu, tuy không lớn nhưng từng tiếng lại cứng cáp có lực vô cùng.

Thuần Tường đưa lưng về phía cửa, phía sau có người gọi cô, cô nhất thời không phản ứng kịp, bởi vì cô còn đang phân cao thấp bằng trò chơi khắc hoa cùng mấy đầu bếp khác, hix... Làm đầu bếp cũng cần một số tế bào nghệ thuật, chỉ tiếc Thuận Tường lại không có nhiều tế bào nghệ thuật như vậy.

Viên Hiểu Phong vỗ vỗ vai cô: “Thuần Tường, có người gọi cô đấy!”

Thuần Tường lúc này mới tỉnh lại, a a hai tiếng, vội vã bỏ củ hành trên tay xuống, xoay người sang chỗ khác, thấy Triệu Cảnh Hàng đang mỉm cười rất chi là “thân thiện”.

“Hi, xin chào.” Thuận Tường bứt ra một nụ cười công thức hóa, hơi khom lưng: “Tối ăn cơm sao? Ra ngoài tìm một chỗ ngồi đi.”

Thuần Tường sớm đã không còn là phục vụ sinh mạng măm ôm chén cầm đũa chạy bên ngoài nữa, công việc ở bếp làm cô càng lúc càng thích, không cần nhìn sắc mặt của “thượng đế” nữa, cũng không cần xuất đầu lộ diện, chỉ cần chuyên tâm làm chuyện mình thích là được rồi. Mặc dù cô ghét khắc hoa nhưng so với bùng nổ ăn lên cho người, cô tình nguyện dồn sức để chiến đấu với củ cải còn sướng hơn.

Triệu Cảnh Hàng đến dùng cơm sao? Nghĩ cô ngốc lắm sao? Ai ăn cơm mà lại vào bếp trực tiếp thế chứ? Ít nhất cũng chứng minh anh ta không chỉ đơn thuần là dùng cơm, dù đúng là sự thực, nhưng không phải 100%.

“Được, tí nữa tôi đi. Ăn cơm là một phương diện, tôi không gấp lắm, thật ra hôm nay tôi đến là có chuyện khác.” Triệu Cảnh Hàng khẽ mỉm cười, mở miệng ra đúng là như những gì Thuận Tường suy nghĩ.

“A, vậy chắc là anh đến tìm Vương sư phụ rồi!” Thuận Tường gật đầu, làm như hiểu rõ lắm.

“Cô thấy thế nào?” Triệu Cảnh Hàng cười “thân thiện” lần nữa, không những không đi ra ngoài mà còn bước vào.

“À... Không biết.” Thuận Tường cầm lấy củ hành vừa để xuống, tiếp tục chiến đấu.

“Không biết?” Triệu Cảnh Hàng chau chau mày, nét mặt có chút kỳ quái, tới gần Thuận Tường.

Thuận Tường không ngẩng đầu lên nên không thấy vẻ mặt lúc này của Triệu Cảnh Hàng, chỉ tùy tiện “ừ” một tiếng. Thực ra thì cô cũng đang nói thật đấy thôi, Thuận Tường cảm giác mình không phải con giun trong bụng Triệu Cảnh Hàng, làm sao mà biết mục đích anh ta đến đây cơ chứ.

“Thuận Tường, cô... Hình như không thích tôi?” Triệu Cảnh Hàng không chút uyển chuyển, đi thẳng vào vấn đề.

Thuận Tường kinh ngạc ngẩng đầu lên, nháy mắt mấy cái mới lúng túng nói: “Không có, nhưng tại sao tôi phải ‘thích’ anh chứ?”

Triệu Cảnh Hàng mỉm cười, cười mà không nói.

Thuận Tường bổ sung thêm: “Ông Triệu, về ngoài ông nhìn được mắt, lại vừa có gia thế vừa có tiền, ai mà không thích ông được chứ.”

Có lẽ, tuyệt đối là nói cho có lẽ! Triệu Cảnh Hàng hiển nhiên không hài lòng với đáp án của Thuận Tường, cầm lấy con gà nhỏ trên bàn mà Thuận Tường vừa khắc xong, chanh chua nói.

“Con gà con này làm rất giống.” Triệu Cảnh Hàng vừa thưởng thức củ cải trắng trong tay, vừa nhìn Thuận Tường.

Thuận Tường liếc nhìn anh ta một cái, ánh mắt lại càng thêm phức tạp, đưa tay giật lấy ‘con gà con’ trong tay Triệu Cảnh Hàng ném thẳng vào thùng rác.

Triệu Cảnh Hàng hơi kinh hãi nhưng vẫn duy trì tư thế cũ, không động tới.

Ha, cô gái nhỏ này, xem ra cũng khá là nóng tính!

Đứng một bên nhìn Thuận Tường chiến đấu cùng củ hành, Triệu Cảnh Hàng cười cười, không hiểu sao mình lại thích trêu chọc nha đầu này đến thế.

“Tức rồi sao?” Triệu Cảnh Hàng có chút vô tội hỏi.

“Hả?! Cái gì?” Thuận Tường nháy mắt mấy cái, vẻ mặt còn vô tội hơn cả Triệu Cảnh Hàng.

“Cái đó đó...” Triệu Cảnh Hàng đưa tay chỉ lấy “con gà con” mà Thuận Tường vừa vứt vào thùng rác.

“À... Cái đó thì...” Thuận Tường khô khốc cười một tiếng, sờ sờ cổ: “Cái đó... Là con thỏ...” Nói xong câu đó, gương mặt Thuận Tường không khỏi ửng hồng.

Triệu Cảnh Hàng hơi sùng sốt, sau đó phá lên cười, có ý tứ, cô gái này thật là có ý tứ. Thì ra vừa rồi không phải bắt mẫn với anh mà là vì bắt mẫn với tác phẩm của mình.

Bất quá... Có thể khắc con thỏ thành con gà con, Thuận Tường quả là có tài năng thiên phú!!!

“Cười cái gì chứ!!!” Bị cười nhạo, Thuận Tường dĩ nhiên không vui, cau mày, quyết định phải dùng ánh mắt này giết chết người.

“Ha ha, thật, thật xin lỗi.” Triệu Cảnh Hàng háng giọng, buông tay nói: “Chỉ là thấy cô quá đáng yêu, không nhịn được mà thể hiện ra thôi.” Cần gì phải che giấu chứ, ít nhất trước mặt Thuận Tường thì không cần.

“Vậy anh cũng có thể... Á...”

Củ hành không cần thân rút xuống, cây dao hung hăng đâm vào da thịt làm Thuận Tường đau đến nổi nhú chặt chân mày, vội vàng nắm chặt ngón tay đang chảy máu.

“Không sao chứ?” Triệu Cảnh Hàng có chút khần trương, vội vàng kéo Thuận Tường đi ra ngoài.

“Hử? Đi đâu?” Thuận Tường vừa đau, vừa không muốn quan tâm người này đưa mình đi đâu.

“Đến phòng khám bên cạnh, chảy máu nhiều như vậy, làm sao mà dễ yên được chứ!” Vẻ mặt Triệu Cảnh Hàng nghiêm túc, có chút gấp gáp.

Mà lúc này, trong đầu Thuận Tường trừ chữ “đau” ra, mấy chữ “phòng khám bên cạnh” cứ luẩn quẩn trong đầu mãi...

“A... Nhẹ, nhẹ chút đi.” Về mặt Thuận Tường đau khổ, nhìn Tô Mộc tự mình xử lý vết thương, trong lòng thầm lẩm bẩm, rõ ràng vừa rồi người cô gặp là Trương Gia, sao bây giờ người ngồi trước mặt cô, xử lý vết thương cho cô lại là Tô Mộc chứ.

“Chưa từng thấy ai ngu xuẩn như vậy!” Tô Mộc cau mày, lại cau mày, không có ngẩng đầu, tiếp tục xử lý vết thương nhìn qua thì rất nghiêm trọng nhưng trên thực tế thì chả là gì cả.

“Cái gì chứ! Ít nói hai câu thì anh chết sao? Ta đâu có nhỏ nhen...” Thuận Tường không biết có phải do mất máu quá nhiều hay không, tính tình hơi nóng một chút, đưa tay đẩy đẩy bả vai Tô Mộc: “Không cần cần thận như vậy, quãng cho tôi hai cái băng dán cá nhân là được rồi.”

Tô Mộc vẫn không ngẩng đầu, thuận tay bắt lấy móng vuốt của cô trên vai mình: “Vết thương tuy không lớn nhưng rất sâu, không xử lý tốt thì sẽ để lại sẹo, đừng nói nhảm với tôi!”

Thuận Tường ngậm miệng, rút tay bị Tô Mộc bắt lấy về, tiếp tục nhìn Tô Mộc đến ngẩn người.

Từ đầu đến cuối, trong cuộc nói chuyện này của hai người không có một người nào, không có một nhân vật quan trọng xuất hiện, hay nói đúng hơn là đã quên mất một nhân vật.

Nhân vật này nhìn người bệnh trước mắt, lại nhìn vị bác sĩ trước mắt, mới phát hiện quyết định của mình sai lầm đến cỡ nào, nhưng vừa nãy nhìn ngón tay Thuận Tường chảy nhiều máu như vậy, anh cũng không cách nào bình tĩnh được.

Triệu Cảnh Hàng xử sự trầm ổn tinh táo, chỉ riêng lần này, anh lại hành động hệt như người bình thường, thậm chí là còn kinh hoàng hơn cả người bình thường, tuy vết thương của Thuận Tường chỉ là vết thương nhỏ nhưng anh cũng không cách nào tinh táo được.

Triệu Cảnh Hàng nhìn Thuận Tường, dần dần dời mắt về, rơi xuống người Tô Mộc trên người, không biết sao lại cảm giác Tô Mộc đang vô cùng đặc ý.

Người này...

Triệu Cảnh Hàng bĩu môi, thu tất cả vào mắt rồi bắt đầu phân tích, kết quả là... Rất nhiều chuyện, tự hiểu rõ trong lòng.

“Thuận Tường, không sao chứ?” Giọng nói Triệu Cảnh Hàng ôn nhu, hoàn toàn khác hẳn với khí thế mạnh mẽ của Tô Mộc.

“Ừm... Không có gì đâu... Thật ra đây cũng không phải lần đầu tiên, chỉ không hiểu sao nó lại sâu đến thế thôi.” Thuận Tường sờ sờ ngón tay vừa được Tô Mộc băng bó xong, lắc đầu như không có chuyện gì.

“Nhìn qua cũng đã biết không chỉ một lần rồi, làm người nên thông minh một chút, đừng để người khác gặp phiền phức vì mình.” Tô Mộc vẫn không từ bỏ cơ hội chọc ghẹo cô.

Nhưng Thuận Tường cũng đã quen rồi, chỉ làm mặt quỷ với Tô Mộc: “Xi, quý đáng chán!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đờng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Cũng như thế, cũng hấp dẫn lấy anh?

Tô Mộc quả thật rất đáng chán, Thuận Tường mím môi, nhìn ngón tay của mình bị anh băng bó đến ba lớp, trong lòng khó tránh khỏi oán hận, làm sao có thể như vậy, làm sao có thể như vậy!

Cô ai oán ngấm công việc trước mắt, xem ra hôm nay phải nghỉ việc rồi.

Lão Vương lại vừa lúc đến phòng bếp giám sát.

“Ông ngoại!” Triệu Cảnh Hàng thấy ông ngoại liền nở nụ cười lấy lòng.

“Hôm nay rảnh rồi sao, rốt cuộc cũng nhớ tới lão già này rồi sao hả ông chủ Triệu?!” Lão Vương chấp hai tay sau lưng, hừ hừ mũi, lời nói đầy ý châm chọc.

“Ôi ông ngoại ơi ông ngoại, sao ông ngoại có thể nói vậy chứ, con làm sao mà quên ông ngoại được!” Triệu Cảnh Hàng hùng hồn nói.

Lúc này Thuận Tường mới nhìn sang Triệu Cảnh Hàng, nhìn anh ta lấy lòng lão Vương không khỏi cảm thán, quả thực rất giống Một Đồng Tiền nhà cô khi bị đối lại ôm bắp đùi cô làm nũng.

Thử nghĩ xem, một người có thể thay đổi nhanh chóng như vậy sao?! Ở trước mặt cô là một vẻ, ở trước mặt Tô Mộc là một vẻ, bây giờ ở trước mặt lão Vương lại là một vẻ khác.

Rốt cuộc đâu mới thật sự là anh ta?

Thuần Tường càng nghĩ càng thấy khó khăn, một người mà ngay cả chính mình cũng không biết đâu mới là gương mặt thật, thử hỏi làm sao mà nói chuyện, gặp gỡ, thân thiết với người đó? Người như vậy cô không thể ứng phó, Thuần Tường tự hiểu tư chất mình còn thấp, gặp một con cáo già lão luyện như vậy làm sao mà đối phó nổi. Cho nên... Mặc dù Triệu Cảnh Hằng có hứng thú với Thuần Tường ra mặt, cũng vô cùng thân thiết, nhưng Thuần Tường nghĩ nên giữ khoảng cách với anh ta thì hơn.

Lại nói thêm, Thuần Tường cam lòng đối phó với một người luôn thể hiện chán ghét cô như Tô Mộc, mặc dù thoát nhìn luôn rất ác độc nhưng kỳ thực lại là người thật lòng. Không như Triệu Cảnh Hằng, lúc khoác da dê, lúc khoác da hổ, không thể phân biệt được.

So với Tô Mộc thích nói những lời ác độc, không ngày nào để cô được yên thì Triệu Cảnh Hằng thay đổi sắc mặt một cách nhanh chóng càng làm người ta không thể hiểu nổi, không thể đoán được anh ta đang nghĩ gì.

Ít nhất là trong cảm giác của Thuần Tường cảm giác, Tô Mộc là chân thành, còn hơn cả chân thành. Dĩ nhiên, không phải nói ông chủ Triệu của chúng ta không chân thành, chỉ là cảm giác trong lòng nha đầu này vốn là như vậy. Về phần có chính xác hay không thì còn phải xem đã.

Thuần Tường ngây người, suy nghĩ hết sức miên man, lão Vương cũng dời lực chú ý sang người cô.

Khẽ nhíu mày, thể hiện tâm trạng của lão Vương không tốt bao nhiêu, ông lấy cây quả trượng chọc chọc vào Thuần Tường: “Nha đầu này, sao vậy?”

“Vương, Vương sư phụ.” Thuần Tường bị đâm một cái, giật mình nhảy dựng lên từ trên ghế.

Ánh mắt của ông lão dời xuống một chút, nhìn ngón tay bị băng bó của Thuần Tường, mày càng nhíu chặt hơn: “Ngu dốt chỉ cực!”

Khi nói đến đây, ông đưa tay chỉ vào gương mặt nhỏ nhắn của Thuần Tường, tiếp tục nói: “Rõ là... Cầm một cây dao cũng không vững... Cô...”

“Ông ngoại, ông ngoại, ông đừng trách Thuần Tường. Không phải lỗi của cô ấy, là do con mà ra! Đầu là con nằng nặc nói chuyện cùng cô ấy khi cô ấy đang làm việc, ông biết đấy, cũng là do con làm người ta phân tâm thôi mà!” Triệu Cảnh Hằng vội vàng đỡ lời.

“Ồ, còn hát đệm nữa? Là người của con sao?” Lão Vương nói có chút cường điệu.

Thuần Tường cũng đã hiểu, huống chi là khôn khéo như Triệu Cảnh Hằng.

“Thật mà ông ngoại, con chỉ trần thuật sự thật thôi!” Triệu Cảnh Hằng ha hả cười một tiếng, cho ông lão và Thuần Tường một cái nhìn khó hiểu.

Lão Vương bắt đầu đi lắc đầu: “Nha đầu này, ta thấy hôm nay cháu cũng không làm gì được rồi, cho cháu nghỉ một ngày vậy.” Ông xoay mặt nhìn đứa cháu: “Không bằng đi cùng Cảnh Hằng, xem xét chút kinh nghiệm đi!”

“A?!” Thật không ngờ hai người lại ngời tung kẻ húng như vậy, Thuần Tường nhíu mày, không tình nguyện nhưng lại không thể phản bác.

Khi đi ra tiệm ăn, Triệu Cảnh Hằng nhìn trộm Thuần Tường một cái, nhẹ nhàng thờ dài một tiếng hỏi: “Thuần Tường? Thế nào? Không muốn đi với tôi? Để tôi đưa cô về vậy.”

Triệu Cảnh Hằng nói chuyện rất biết phải trái, cũng rất giao hoạt, biết rõ ràng vừa rồi lão Vương nói vậy cô sẽ không thể từ chối, lại bổ sung thêm một câu, biến anh ta trở thành người tốt.

“Không được, không được, nghỉ ngơi cái gì chứ, tôi đâu phải thật sự bị bệnh.” Thuần Tường ha hả cười, quay mặt lại thì liền than thở, lần này thật sự gặp người khó đối phó rồi!

Tô Mộc ngồi trong phòng làm việc ở phòng khám, lạnh lùng nhìn xuyên qua cửa sổ đến thế giới bên ngoài.

Tần Phong Thành vừa lúc đi vào, không lễ phép, cũng không nhớ mình cần phải gõ cửa: “Lão Đại, cái này...”

Tần Phong Thành nhìn lại lịch khám trong tay, khi ngẩng đầu lần nữa thì vừa lúc nhận được ánh mắt như dao găm của Tô đại thiếu gia, một đao kia, chém anh đến nỗi chấn thương sọ não, mất máu quá nhiều, bình thường nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ lại lắp bắp không nói nên lời.

“Cái này... Cái kia...”

“Để xuống đi.” Hai ngón tay Tô Mộc gõ gõ lên mặt bàn.

Tuân lệnh! Tần Phong Thành lập tức đặt đồ vật xuống, sau đó phi ra ngoài như tên bắn.

“Ồ ơ ơ, vội vội vàng vàng như vậy làm gì? Đang làm gì thế?” Trương Gia bữu môi, bắt đầu giáo huấn: “Anh xem anh đi, anh xem anh đi! Bình thường chỉ biết lỗ mãng như vậy, không có chút tinh táo trầm ổn nào cả.”

“Được, vậy sao cô không vào xem thử xem? Xem cô có thể trầm ổn được không?” Ánh mắt ai oán của Tần Phong Thành rơi xuống Trương Gia.

“Thế nào? Có biến?” Trương Gia nghe Tần Phong Thành nói như thế, lập tức khom người xuống, làm như đang “chú ý lắng nghe” lắm, nét mặt đầy tính nhiều chuyện, hoàn toàn lột xác khỏi vẻ mặt giáo huấn vừa rồi.

“Muốn biết sao?” Tần Phong Thành nhếch miệng cười cười.

“Trời ạ, bây giờ rốt cuộc anh có nói hay không?!” Mặt Trương Gia trầm xuống.

Tần Phong Thành lập tức nghiêm túc theo, vuốt cằm làm như “bác học” lắm: “Không khí! Không khí này có vấn đề rất lớn!”

“Có vấn đề? Tại sao?” Trương Gia tiếp tục hỏi.

“Cô nói đi!” Tần Phong Thành nhủ mầy, hất cằm ra ngoài, Trương Gia nhìn theo phương hướng mà Tần Phong Thành chỉ, vừa lúc nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc từ từ, chậm rãi bước vào chiếc xe BMW màu bạc.

“Biết điều đi, xe kia còn không bằng xe của Tô đại thiếu gia chúng ta!” Trương Gia bĩu môi, như có điều suy nghĩ nói: “Khó trách bây giờ anh ấy như vậy. . . Ha ha, gặp anh không chừng đã sớm hy sinh rồi.”

“Cái gì chứ?!” Tần Phong Thành bĩu môi, lắc đầu nói: “Tôi cảm thấy Thuần Tường không phải loại người này. . .”

“Người nào?” Trương Gia nghiêng đầu, ha hả cười một tiếng: “Tôi không nói Thuần Tường là người như vậy, nhưng biết nói thế nào đây? Bây giờ còn có loại người gặp tiền mà không sáng mắt sao? Nói cái gì tình yêu đích thực. . .”

“Trời ạ, ngay cả tôi nghe cũng thấy cô thật là già dặn. Bản thân cô già vẫn chưa già ra ngoài được thì có!” Tần Phong Thành ha hả cười, tiếp tục nói: “Tôi ở một bên xem kịch vui là được, cứ lặng yên xem bước tiếp theo đi!”

Tần Phong Thành nói hồi lâu thấy Trương Gia vẫn không đáp lại, quay đầu nhìn, “bụp bụp bốp”! Lúc này không chỉ còn là một cái ánh mắt dao găm nữa! Giẫm phải đuôi mèo rồi! Đúng là vạch áo cho người ta xem lưng! Đây chính là chuyện thương tâm nhất trong cuộc đời của đầu sĩ Trương Gia, hận gả hận gả a!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tô Mộc xoay người lại, không nhìn ra phía cửa sổ nữa, lại nghe thấy tiếng kêu rên rĩ ngoài phòng.

“AAAAA! Huhu. . . Trương Gia, chị Trương, chị Trương Gia ới ới, tiểu nhân đã sai, thật sự sai lầm rồi, em không bao giờ. . . nói chị là gái ế nữa. . . A a a a. . . Không, không phải, em hứa, em hứa nhất định sẽ sống đến ngày chị được gả ra ngoài! A a a a a a a a. . . Không, không phải, em hứa chị có thể gả ra ngoài trước khi em chết! Nếu chị không gả đi được thì em, em xin tình nguyện chịu trận, cưới chị trước khi chị chết. . .”

Dưới tiếng cười của các bệnh nhân, rốt cuộc Trương Gia và Tần Phong Thành cũng an tĩnh lại, Tô Mộc có chút xuất thần, nhìn chằm chằm điện thoại trên bàn.

Trong bụng có hơi phiền não, đột nhiên nhận thức được một chuyện, Thuần Tường có lẽ không phải như lời anh nói, không có người nào yêu mến, phải là ngược lại mới đúng.

Tính tình tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, tâm tính đơn thuần, so với vẻ trầm lặng bên ngoài càng làm người ta muốn trêu hoa ghẹo nguyệt hơn, hưởng chi. . . Nếu biết cách ăn mặc, Thuần Tường cũng có thể trở thành một cô gái xinh đẹp, có thể thấy, các cô gái xinh đẹp sau khi gỡ bỏ lớp trang điểm ra thì không thể so với dung nhan của cô.

Quả thật như thế, Thuần Tường có tính cách tốt, gặp gỡ nhiều bạn bè, Tô Mộc sờ sờ trán, cảm thấy nếu so sánh với Thuần Tường, nói không chừng anh lại thất bại thì hơn. Không, không thể nói là không chừng mà thật sự là như thế.

Mặt ngoài thì anh tỏ ra sạch sẽ, mở một phòng khám riêng, có xe hơi riêng. Kì thực không phải là như thế, người ngoài cứ nghĩ là với điều kiện của anh thì sẽ có rất nhiều bạn, có rất nhiều người theo đuổi. Nhưng thật ra căn bản không như vậy, người khác nghĩ anh có nhiều bạn thân, kỳ thực sau khi tính cách kỳ quái của anh, bọn họ đều tránh xa 10 m, người khác nghĩ là anh có nhiều người theo đuổi, thậm chí có ngay cả thử cũng không cần thử, liền xếp loại thành – không dễ tiếp xúc, không dễ gặp gỡ, nhất định đứng trong hàng ngũ không thể theo đuổi nổi.

Tô Mộc phát hiện mình thật thất bại, anh luôn biểu hiện ra anh là người có tất cả mọi thứ, nhưng thật ra anh không có gì, anh luôn biểu hiện ra mình không cần gì cả, nhưng thật ra anh cũng chỉ là một người bình thường mà thôi, anh luôn biểu hiện ra mình là một người lạnh lùng, nhưng thực tế đó chỉ là do anh không giỏi giao tiếp với người khác.

Mà Thuần Tường so với anh mà nói, có rất nhiều, có gia đình, có lý tưởng, và có cả. . . tình yêu.

Những thứ này Thuần Tường có, anh lại tương đối thiếu thốn, đôi khi vất vả lắm mới có được một ít, nhưng xét cho cùng thì cũng chỉ là một ít mà thôi.

Gia đình. . . Lý tưởng. . . Còn. . .

Anh không khỏi thờ dài, nghĩ đến Thuần Tường, nghĩ đến Tô Viễn, nghĩ đến Triệu Cảnh Hằng.

Hai người họ tuyệt đối là những người đàn ông cực phẩm, nhưng ai cũng đều có hứng thú với Thuận Tường. Tô Mộc hiểu, Thuận Tường hấp dẫn bọn họ bởi cái gì, đó chính là khí chất bên trong cô...

Cũng như thế, cũng hấp dẫn lấy anh...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bốn người, có được hay không?

Triệu Cảnh Hàng mang Thuận Tường đến nhà hàng của mình, Thuận Tường có chút câu nệ đi ở phía sau, nhưng dần dần bị nhà hàng này hấp dẫn.

“Thế nào?” Triệu Cảnh Hàng cùng Thuận Tường mặt đối mặt ngồi trong một căn phòng. Anh ngẩng đầu, có chút chờ đợi nhìn Thuận Tường đang nhắm nháp thức ăn một cách tinh tế.

Thuận Tường hơi mím môi, cười.

Nếu nói Thuận Tường không có khiếu quản lý hay trang hoàng thiết kế thì còn chấp nhận được, nhưng cô chắc chắn có tư cách đánh giá món ăn của nhà hàng.

“Cũng không tệ lắm.” Cô nghiêng đầu cho một đáp án lập lờ nước đôi.

“Chi không tệ thôi sao?” Triệu Cảnh Hàng có chút kinh ngạc nói: “Đây là món ăn do đầu bếp cao cấp nhất của nhà hàng tôi làm, cô nương à, khẩu vị của cô có kén quá không?”

Thuận Tường ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói: “Không phải do tôi kén ăn, cũng không phải tôi lấy tư cách một đầu bếp để đánh giá, tôi chỉ dùng thân phận như một người ăn bình thường để đánh giá thôi.”

Thuận Tường lại ăn thêm một ngụm nữa, kiên cố với đánh giá “không tệ lắm” của mình với đầu bếp này, không phải nói đầu bếp này làm không dễ ăn, chỉ là mọi người đến đây đều được đối xử như những người cao cấp nhất, mà đầu bếp cao cấp nay cũng quên đi một số điều cần bản khi nấu ăn, nghĩ rằng nấu ăn chỉ đơn giản là để bỏ đầy bụng thôi, thậm chí chỉ là tiêu khiển.

“Không tin thì anh ném thử đi.” Thuận Tường hất cằm, tiếp tục nói: “Đừng nghĩ rằng món này do đầu bếp cao cấp nhất, cứ xem như tôi làm, thưởng thức một cách khách quan đi nào!”

Triệu Cảnh Hàng nửa tin nửa ngờ, ném thử một miếng.

“Thế nào?” Thuận Tường nháy mắt mấy cái, cười: “Người có thể ăn ra tôi.”

Triệu Cảnh Hàng bĩu môi, khẽ mím cười, lau miệng: “Thiếu sót nhất là... Phụ bếp không nêm nêm mùi vị, mặc dù thoạt nhìn rất ngon, nguyên liệu cũng thuộc hàng đẳng cấp nhưng lại mất đi cái tinh tế của nó.”

“Bingo!” Thuận Tường cười vui mừng: “Quá giỏi, như vậy cũng có thể ném được, anh quả là nhân tài.”

Triệu Cảnh Hàng nhìn cô: “Cũng giống cô thôi.”

“Ha ha, không giống đâu.” Thuận Tường vừa nói, vừa khoát khoát tay: “Công việc của tôi là thế này, có thể nêm nêm được, dĩ nhiên chuyện này rất đơn giản, nhưng anh là người bận rộn mà vẫn bỏ công nghiên cứu như vậy, bái phục bái phục!”

Nhìn Thuận Tường từ từ gỡ bỏ phòng bị, Triệu Cảnh Hàng cười thâm, nói tiếp: “Ăn nhanh đi, tôi dẫn cô đi đến vài nhà hàng nữa.”

Thuận Tường nháy mắt mấy cái, thầm nghĩ: rõ ràng chỉ một cái như vậy thôi đã mắc rồi, không biết mấy cái còn lại như thế nào, haizzz!

Tô Mộc còn đang ngây người, điện thoại trên bàn bỗng rung rung lên.

“Alô.” Tô Mộc mở điện thoại, giọng nói lạnh nhạt, không có tâm trạng gì.

“Alô, Tô Mộc phải không?!” Giọng nói bên kia làm Tô Mộc sững sờ, thật đúng là... Vừa nghĩ đến ai, điện thoại của người đó đã đến rồi.

“Tô Mộc? Là em...” Đầu bên kia điện thoại thấy Tô Mộc không có phản ứng gì, la lên: “Anh cả?”

“Ừm, Tô Viễn. Gọi điện thoại... Có chuyện gì sao?” Tô Mộc đáp lại, chứng minh mình nghe thấy được.

“Anh, hôm nay em đến muốn nói chuyện với anh.” Tô Viễn giải thích.

Lúc này Tô Mộc mới nhớ ra được chuyện hôm qua, Tô Viễn đúng là có gọi điện, mặc dù sau đó không liên hệ nữa. “Có việc gì thì cứ nói.”

“Là chuyện trong nhà. Bây giờ nói trong điện thoại thì không tiện lắm, anh rảnh không, chúng ta hẹn gặp nhau đi.” Tô Viễn đề nghị.

Chuyện trong nhà...

Tô Mộc khẽ nhủ mày, từ sắc mặt có thể nhìn thấy, anh không muốn nghe lắm, chỉ tiếc là Tô Viễn không nhìn thấy được vẻ mặt anh lúc này.

“Anh, anh đừng như vậy nữa... Đừng mâu thuẫn với cha nữa được không? Đây là hai cha con, không nói được thì nói cho bằng được, dù sao đi nữa thì lần này anh nhất định phải trở về!” Tô Viễn ở bên kia có vẻ tức giận: “Dù sao ông ấy cũng là cha của anh mà! Anh không thể không quan tâm đến cái nhà này!”

“Ông ấy xảy ra chuyện gì?” Tô Mộc nhàn nhạt hỏi.

“Dù sao... Bây giờ tối nay, ở nhà hàng Nguyên Sắc, em chờ anh.” Tô Viễn nói xong câu này lập tức cúp điện thoại.

Nét mặt Tô Mộc có chút khó xử, càng lúc càng khó xử, anh không biết ở bên nhà đã xảy ra chuyện gì mà lớn như thế.

Từ nhỏ, Tô Mộc và cha anh đều châm chích nhau bằng những lời lẽ độc địa, huống chi, năm đó Tô ba ba lại có đứa con trai Tô Viễn, lại càng thêm lạnh nhạt với Tô Mộc.

Tô Mộc không thích cha, rất rõ ràng, anh không thích người cha độc tài, không thích người cha hoa tâm, không thích người cha lạnh nhạt, không thích tất cả những gì liên quan đến cha, không giống những đứa bé khác, vừa nhắc đến cha liền lộ ra nét mặt vui rạo rực, chỉ cần vừa nhắc tới cha mình, anh liền trở nên lạnh lùng, âm trầm vô cùng.

Dĩ nhiên, mặc kệ cha và Tô Mộc không hợp nhau thế nào, chán ghét nhau thế nào thì hai người cũng là cha con, hơn nữa địa vị trong lòng của đứa con trai lớn trong lòng Tô cha cũng không nhẹ.

Chỉ tiếc, Tô đại thiếu gia không rảnh để thực hiện nghĩa vụ, thậm chí còn chán ghét việc làm “Đứa con trai lớn”, mặc dù anh không thể không thừa nhận, bối cảnh gia đình tốt mang đến cho anh rất nhiều tốt, đó là cuộc sống trong nhung lụa và sự hâm mộ của bao người.

Không thể nghi ngờ, người thừa kế trong lòng Tô cha chính là Tô Mộc, không sai, cho dù Tô cha và Tô Mộc không hợp nhau thế nào, ông ta cũng hiểu rõ, Tô Mộc là người muốn đầu óc có đầu óc, muốn tâm kế có tâm kế, tính cách đủ chín chắn, trầm ổn. Huống chi hai đứa con khác của ông ta cũng không định tranh đoạt điều gì.

Tô cha cảm thấy đây là một việc mà trời cao đã an bài, nước chảy thành sông, căn bản chân thật đến đáng tin.

Chỉ là Tô Mộc lại cứ thích phản nghịch với ông ta!

Khi Tô cha biết Tô Mộc chọn đại học y được thay cho đại học kinh tế thì lúc đó, Tô Mộc đã vận dụng những gì mình có, ngồi trên máy bay bay sang Mỹ.

“Tô Mộc.” Tô Viễn đứng ngoài cửa vẫy vẫy tay.

Tô Mộc để hai tay trong túi quần, lắc lư lắc lư chậm rãi đi tới.

“À... Anh, sao anh càng ngày càng du côn vậy? Rõ ràng từ nhỏ anh đã được giáo dục kiểu quý tộc, nên ưu nhã mới đúng, anh có biết vừa nhìn thấy anh, em đã liên tưởng đến Lương Triều Vỹ trong phim Bác sĩ lưu manh không thể?” Tô Viễn ha hả cười nói.

“Được rồi, đùa bỡn gì chứ. Anh thấy em đó, nếu rảnh rồi quá thì nên đi quản lý công ty của ông ta đi.” Tô Mộc lắc đầu, cầm ly nước lạnh trên tay uống một hớp.

“Ôi, em nói mà, dù thế nào đi nữa thì anh cũng rất quan tâm đến cha. Nhưng bây giờ công ty đã có Tô Thần trông coi, lại còn quản lý rất tốt, em không muốn chần chừ đâu.”

“Anh nhìn thấy em thì đã nghĩ tới bộ phim ‘Người thầy bắt lương’, bây giờ anh thật sự nghi ngờ, người như em có thể dạy dỗ được học sinh sao.” Tô Mộc vô tình phản kích.

Tô Viễn chỉ giả bộ ngu: “Hả? Có phim đó sao? Sao em chưa xem nhỉ?”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa... hôm nay em gọi anh đến để nói chuyện gì?” Tô Mộc đi thẳng vào vấn đề, không muốn nói chuyện phiếm cùng Tô Viễn

nữa.

Nhắc tới cái này, Tô Viễn liền nghiêm chỉnh, nhú nhú mày.

“Có phải ông ta bị bệnh không?” Tô Mộc chau chau mày, hừ hừ một tiếng.

“Anh!” Mặc dù Tô Mộc nói như không quan tâm, nhưng Tô Viễn nghe thế nào cũng thấy không tự nhiên, cảm giác như anh mình đang ước cha mình bị bệnh vậy, dĩ nhiên, Tô Mộc không hề có ý nghĩ như vậy, chỉ là giọng nói khinh khinh đôi khi lại làm người ta hiểu lầm mà thôi.

“Không phải là cha, nếu là cha thì em sẽ lập tức báo cho anh, đâu có lẽ mẽ như vậy...” Tô Viễn ngừng lại, quan sát nét mặt Tô Mộc, tiếp tục: “Thật ra là mẹ em!”

“Sao? Di sao rồi?” Vừa nghe Tô Viễn nói, Tô Mộc khản trương hỏi, còn hơn cả khi nghe chuyện về cha mình.

“Trời ạ!!” Tô Viễn há hốc mồm, định nói gì đó nhưng ánh mắt bay ra phía sau lưng Tô Mộc, bỗng nhìn thấy hai bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Tô Mộc nhìn về mặt Tô Viễn có vẻ quái dị, cũng nghiêng đầu lại, ngấm nhìn theo hướng Tô Viễn chỉ.

“Triệu... Triệu Cảnh Hàng?” Tô Viễn nhú mày vô cùng chặt, ánh mắt nhìn đi nhìn lại: “Anh? Chuyện gì vậy? Thuần Tường... Sao lại ở cùng Triệu Cảnh Hàng?”

Tô Mộc cười nhẹ, hừ một tiếng: “Thuần Tường ở với ai, em không biết sao anh biết?”

Tô Viễn bị một câu của Tô Mộc làm cho ngậm miệng, nhìn thấy Triệu Cảnh Hàng và Thuần Tường cực kỳ thân thiết, trong lòng lại thấy khó chịu.

Tô Mộc đưa tay, cầm lấy ly nước ban nãy uống một hớp rồi đứng dậy.

“Tô Mộc anh làm gì thế?” Tô Viễn không hiểu gì nhìn Tô Mộc.

Tô Mộc nghiêng đầu: “Nếu gặp người quen... Không bằng mời ăn cùng bữa cơm, thói thường của con người mà.”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Bốn người cùng đi ăn tối.

Không phải chứ, Tô Mộc này thật sự muốn cả bốn người cùng ăn tối sao?

Tô Viễn có chút do dự, anh chỉ nghĩ bọn họ phát hiện Thuần Tường cùng Triệu Cảnh Hàng thôi, có thể coi như bọn họ ở trong tối, Thuần Tường ở ngoài sáng, ngấm quan sát xem mọi chuyện tiến triển như thế nào.

Nhưng Tô Mộc này...

Hiển nhiên lại không giống như tư duy của anh.

“Anh, anh nghĩ kỹ chưa? “ Tô Viễn kéo lại Tô Mộc đang chuẩn bị đi ra.

Tô Mộc lắc đầu, kéo tay Tô Viễn ra: “Thay vì ở đây nhìn lên, suy nghĩ miên man... Chẳng bằng quang minh chính đại đi...”

Đi phá họ?!

Hừ!

Tô Viễn khề nhú mày, về mặt kỳ quái nhìn Tô Mộc, hình như không giống tính cách của người này, thật sự thật sự không giống, đây là Tô Mộc mà anh quen sao? A? Đây là Tô Mộc sao? Thì ra tính cách Tô Mộc không chỉ quái dị mà còn âm tàn mang độc, tâm cơ thâm sâu!!!

Không yên lặng theo dõi kỳ biến, xem anh ta rốt cuộc sẽ đùa giỡn cái gì, Tô Viễn cầm lấy ly nước đã trên bàn, cũng uống một hớp, hiển nhiên, không có ý muốn đi lên làm bạn cùng phá rối với Tô Mộc.

Dĩ nhiên, Tô Mộc không để ý, dù sao đứa em trai như Tô Viễn anh cũng chưa bao giờ xem là đồng minh của mình, dĩ nhiên, nguyên nhân thì tất cả mọi người đều hiểu.

Tô Mộc nhét hai tay vào túi, chậm rãi đi tới, anh đến gần chỗ Thuần Tường quay lưng lại, Triệu Cảnh Hàng ngồi đối diện, ngẩng đầu lên là nhìn thấy anh.

Triệu Cảnh Hàng có vẻ sững sốt, sau đó thú vị bật cười, Thuần Tường ngồi đối diện không chú ý đến phản ứng này của Triệu Cảnh Hàng, vẫn đang cẩn thận nghiên cứu những món ăn có trong thực đơn.

“Ồ, Tô đại thiếu gia cũng đến dùng cơm sao, đúng là trùng hợp, trùng hợp vô cùng!” Triệu Cảnh Hàng lễ phép đưa tay ra, đứng dậy nắm lấy tay Tô Mộc.

Người ta đã biểu hiện vẻ thân thiết với mình, Tô Mộc dĩ nhiên không ngu ngốc, ít nhất thì cũng không biểu hiện ra tâm trạng thực bên trong.

Thuần Tường ngơ ngác quay đầu, nhìn Tô Mộc.

“Wow! Sao anh lại ở đây?” Thấy Tô Mộc, Thuần Tường theo bản năng nở nụ cười tươi như hoa – rốt cuộc cô cũng không cần ở một mình với Triệu Cảnh Hàng nữa, hiển nhiên, vừa nhìn thấy Tô Mộc, người kia cũng không thấy bất ngờ gì.

“Ừ, nhà hàng này khá tốt, cô cũng ăn ở đây sao? Tôi xuất hiện ở đây có phải kỳ quá không?” Tô Mộc khẽ mỉm cười, nét mặt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng những gì ngoài miệng nói thực tế lại không giống như trong lòng.

Khóe miệng Thuần Tường co giật hai cái, vốn muốn cãi lại nhưng nghĩ lại thì thôi, trước mặt người ngoài không nên xấu hổ cùng anh ta.

Tô Viễn không cách đó không xa nhìn thấy vậy, đứng dậy chuẩn bị đi qua chào hỏi, dù sao anh cả cũng đã nắm tay cùng “bạn” rồi, anh tiếp tục ngồi ở đây xem trò hay thì không phải phép lắm.

Xem cuộc vui không như diễn trò, Tô Viễn giật nhẹ khóe môi, kéo ghế ra cũng nghênh đón.

“Tô đại thiếu gia đến một mình sao?” Bạn Triệu Cảnh Hàng hỏi Tô Mộc quá lớn, nhưng đáp án của vấn đề này thật quá rõ ràng, không có ai lại vô duyên vô cớ chạy đến đây dùng bữa cả.

Tô Mộc mím môi, vẫn là vẻ mặt cười như không cười, tuy trả lời Triệu Cảnh Hàng nhưng ánh mắt lại nhìn sang Thuần Tường: “Dĩ nhiên không phải!”

Thuần Tường nghe vậy, đôi mắt to long lanh linh động chuyển quanh, nghe Tô Mộc nói vậy, lòng cô lại nhảy “lộp bộp” lên, không biết ai đi cùng với Tô Mộc? Nam? Nữ? Già? Trẻ?

Cô tò mò nhưng lại không tiện mở miệng hỏi, khi ánh mắt Thuần Tường rơi xuống người Tô Mộc, Tô Mộc cũng nhìn về phía cô, bốn mắt nhìn nhau. Người ta thì là thiên nhiên tình ý, chỉ tiếc là hình ảnh này dù có nhìn từ trên xuống dưới cũng không làm ai liên tưởng đến hình ảnh “chàng chàng thiếp thiếp”, “tình sâu nghĩa nặng”... Chỉ có hai trông mắt nhìn nhau, từ hai trông mắt lại lóe lên hai tia chớp đụng nhau “bùm bùm”...

Hung hăng trừng mắt, Thuần Tường hừ một tiếng, nhỏ đến nỗi không ai nghe thấy, sau đó quay đầu lại nhìn vào thực đơn nhưng tai thì vẫn dỏng lên nghe lén.

“Ồ ơ ơ, anh à, em còn không hiểu sao đột nhiên anh lại bỏ đi, thì ra là gặp ngài Triệu.” Tô Viễn cười âm hiểm, vẻ mặt nhiệt tình đi đến.

Thuần Tường vừa nghe được giọng nói này, đúng là phản ứng không kịp, nhưng một tiếng “anh” làm cô cứng đờ người.

Tô Viễn!

Thì ra người đến ăn cơm cùng Tô Mộc chính là Tô Viễn!

Thuần Tường vừa buông lỏng người ra lại căng thẳng lên, Triệu Cảnh Hàng cô không thích nhưng ở chung cả ngày, ít nhiều cũng có thể xem anh ta như một người bạn, nhưng còn Tô Viễn...

“Thuần Tường!”

Vốn còn định cúi đầu làm như chẳng nghe chẳng thấy, Thuần Tường lại không ngờ rằng Tô Viễn chủ động gọi tên cô.

“À, thì ra là hai anh em cùng nhau ăn cơm sao.” Thuần Tường không biết bây giờ mình đang có vẻ mặt gì, cũng không biết nên tỏ ra như thế nào.

Dù sao bữa cơm này cũng không an ổn, cô khóc không ra nước mắt, ngẩng đầu hỏi ông trời, rốt cuộc có phải muốn giết tôi không? Có cần phải đem nguyên đồng người này đến trước mặt tôi để giải quyết tôi không?

“Nếu mọi người đã có duyên gặp mặt, không bằng cùng nhau ăn cơm đi.” Tô Mộc đề nghị, rất có ý tứ.

Thuần Tường đưa tay, lau lau mồ hôi trên đầu, nghĩ thầm, bà cha anh, Tô Mộc anh không thể tiết kiệm giúp cô chút chuyện sao. Ngoài miệng thì khước từ: “Ồi, chuyện này thì...”

“Hôm nay hai người đến nói chuyện riêng cơ mà? Hình như ăn cùng nhau không tiện lắm!”

“Không có, chả có gì đặc biệt cả.” Tô Viễn cũng ở một bên đỡ lời, mắt nhìn Thuận Tường.

Tự nhiên xoay người sang chỗ khác, Thuận Tường cố ý tránh khỏi ánh mắt của Tô Viễn, cho đến hôm nay, cô đều không muốn gặp lại người này, cô nguyện ăn cơm cùng người ác độc, không tốt, nhỏ mọn như Tô Mộc cả đời, cũng không muốn ngồi cùng một bàn ăn với Tô Viễn.

Tự nhiên lại so sánh Tô Viễn cùng Tô Mộc, Thuận Tường cũng không có suy nghĩ gì, chỉ dựa theo suy nghĩ của cô mà nói. Hai người bọn họ là anh em, chuyện so sánh với nhau cũng là bình thường thôi! Có lẽ ai cũng suy nghĩ như cô!

“Tổng giám đốc Triệu, có ý kiến sao? Ừm... Hay là chúng tôi đã quá rầy hai vị rồi?” Tô Mộc giả vờ như tỉnh ngộ, có vẻ khó khăn nói: “Vậy chúng tôi...”

“Làm sao làm sao, tôi và Thuận Tường chỉ là bạn bình thường thôi. Đừng có hiểu lầm người ta.” Triệu Cảnh Hàng nhìn Tô Mộc diễn trò, trong mắt có ý cười, cũng bắt đầu hiểu được tại sao lúc đầu Tô đại thiếu gia này rời khỏi nhà, không chấp nhận quyền thừa kế gia tộc, chủ tịch Tô lại nổi giận như vậy.

Đây quả là Tô Mộc, nhất định lãnh khốc vô tình hơn cả bề ngoài, mạnh hơn nhiều so nhị thiếu gia kia.

Tô Viễn ở một bên, mấy lần bị Thuận Tường tránh né chịu một chút đả kích, nhưng nhìn Tô Mộc làm trò khi trước mặt người khác lại thấy vui vẻ. Ừ, anh còn sợ bị người ta quá rầy nha, Tô Viễn hung hăng khinh bỉ nhìn Tô Mộc, không phải sợ quá rầy mà là đặc biệt đừng quá rầy nên mới đến.

Mấy người này, đúng là thích tự quyết định cho người khác mà!

Thuận Tường bắt đầu dĩ, nhìn ba người đang ngồi nói chuyện vô cùng “thân thiết”, cười lạnh, quá giả tạo, chuyện như vậy chỉ có mấy người bọn họ mới làm được!

Bữa ăn tối cuối cùng cũng bàn bạc xong, cả bốn người đều ngồi an vị ở chỗ mình.

Một cái bàn vuông không lớn lắm, bốn người ngồi cùng nhau vừa đủ, bốn phía mỗi phía một người.

Ngồi hai bên là hai anh em nhà họ Tô, ngồi đối diện lại là người đang ăn cơm cùng mình – Triệu Cảnh Hàng, Thuận Tường đột nhiên cảm thấy nóng lạnh cả người, bỗng có dự cảm xấu.

Tại sao cô lại phải ngồi đây ăn tối cùng ba người này chứ? Mặc dù có ánh nến, có rượu đỏ, có thịt bò, nhưng hình như khác xa với hình ảnh lãng mạn trong phim quá?

Nhất thời lệ rơi đầy mặt, dĩ nhiên chỉ là ở trong lòng, mặc dù Thuận Tường cảm thấy hình dung mình như vậy hơi kiêu một chút, nhưng cô thật sự không nghĩ ra câu nào khác hình dung tâm trạng mình lúc này.

Đúng là như con cừu nhỏ lọt vào hang sói mà!

Chung quanh có tới ba con sói, à không, phải là ba người đàn ông vô cùng ưu tú. Đường như bọn họ đang trao đổi với nhau về ánh mắt thì phải? Người nhìn hần xong, hần lại liếc về ta, ta lại tiếp tục liếc về phía người!

Cho nên, Thuận Tường rốt cục nhìn không được! Đương nhiên là không dám bộc phát ra!

“Mấy người... mấy người... có thể đừng...”

” Đừng cái gì?”

Thuận Tường “đừng” hồi lâu, phía sau cũng chỉ là một chữ “đừng”, bởi vì cô vừa định mở miệng ra thì bọn họ đều dùng ánh mắt giết chết người nhìn cô. Đột nhiên lại cảm thấy mình thật là tự kỷ, lẽ như gặp người ác độc, nhất định sẽ: ‘Ai bảo lão tử nhìn người, lão tử nhìn người có mắt khối thịt nào sao?’ lại thêm bỏ đá xuống giếng, vậy chẳng phải càng mất mặt hơn sao?!

Cho nên đối với con sói có miệng lưỡi ác độc nhất – Tô Mộc, cô quyết định nói như vậy – “Mọi người đừng khách sáo, cứ ăn đi, hahaha.” Lúng túng cầm lấy ly rượu vang đỏ trên bàn uống một hớp to, nhìn lại ly nước trong tay, mùi vị không tệ!

Thật ra bình thường cô rất ít uống rượu, vì để mình có một vị giác bén nhọn nhạy cảm, bình thường Thuận Tường sẽ không dính đến thuốc lá rượu, những thứ có tính kích thích như vậy cô rất ít khi dùng.

Nhưng ly rượu vang này cũng không tệ lắm. Mấy chuyện khác cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa, mặc kệ bọn họ đi, sau đó, chú cừu nhỏ Thuận Tường quyết tâm, chỉ vui đầu vào ăn uống, không quan tâm đến những chuyện khác nữa.

Giữa buổi cơm, Triệu Cảnh Hàng và Tô Viễn đều nói về chuyện nhà họ Tô.

Mặc dù Thuận Tường tự nhủ thầm với lòng là không quan tâm đến nữa, nhưng vẫn động tai lên để nghe, ít nhiều gì cũng có được một chút tin tức.

Triệu Cảnh Hàng sợ dĩ biết Tô Viễn và Tô Mộc đều là nhờ nhà họ Tô, điểm này Thuận Tường không ngờ tới, nhưng nghe được nhiều việc như vậy, rất

cuộc cô cũng hiểu nguyên do.

Nhà họ Tô thật ra có tiếng tăm rất lừng lẫy, cô không thể hình dung gia sản khổng lồ như thế, dĩ nhiên vì chưa từng nghe Tô Mộc hay Tô Viễn nói, nhưng nghe những người xung quanh mình nói khoác, cũng như nhìn tập đoàn họ Tô trên tivi, cô cũng biết nó quả thực là danh bất hư truyền.

Chủ tịch Tô là một người tài năng, mối quan hệ làm ăn lớn và rộng nhưng không tạp nham, nhiều mà có tinh. Cho nên về mặt lợi ích, có dính dáng đến Triệu Cảnh Hằng cũng là chuyện thường tình.

Chỉ là nói chuyện về nhà họ Tô lâu như vậy, đều là Tô Viễn và Triệu Cảnh Hằng nói, ít khi nghe thấy Tô Mộc mở miệng, cho dù có người cố tình dòm lách chú ý sang anh thì anh cũng chỉ trả lời bằng những câu đơn giản, thậm chí là dùng từ “À”, “Ừ” cho có lệ mà thôi.

Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Tô Mộc có vấn đề! Quan hệ giữa Tô Mộc và người nhà cũng có vấn đề! Thuần Tường đột nhiên nhớ tới lần trước Tô Mộc từng nói, là anh em nhưng lại cùng năm sinh, là vì cùng cha khác mẹ. Cô nhận không được mím môi, người cha này đúng là cận bã mà!

Ánh mắt không kim được mà nhìn sang Tô Mộc, đột nhiên phát hiện anh ta cũng đang nhìn cô, Thuần Tường toét miệng cười với anh, nhiệt độ trên mặt càng lúc càng bốc lên cao.

Đôi mắt Tô Mộc chăm chú nhìn ngắm cô, mu bàn tay chạm lấy gương mặt đỏ lựng của Thuần Tường, lại quay đầu nhìn chiếc ly chân dài trong tay Thuần Tường đã cạn sạch, anh khẽ nhíu mày: “Uống bao nhiêu rồi?”

Thuần Tường nghiêng đầu, cắn cắn môi: “Rượu vang đỏ, số ghi không cao, không nhớ đã uống mấy chén, dù sao thì uống cũng rất ngon.”

Cô cười ha ha, định lấy thêm một chai rượu tiếp tục uống lại bị Tô Mộc đề cử tay lại: “Uống ít một chút, đừng để uống rượu vào rồi điên loạn, vậy ba người chúng tôi làm sao mà đưa cô về đây. Đừng để tôi mất mặt xấu hổ.”

“Làm gì vậy! Tôi đâu có say! Anh khẩn trương làm gì chứ! Từ lượng của tôi đâu có kém như vậy, hơn nữa... Cho dù là uống say, vị của rượu này cũng rất là ngon, hơn nữa...” Thuần Tường đã bắt đầu khua tay múa chân.

Tô Mộc có chút nhúc nhủ đầu, đúng là số ghi không cao, nhưng lại dễ dàng làm người ta say, bởi vì vị ngon ngọt của nó, dễ dàng mê rượu, tác dụng tuy chậm nhưng lại nguy hiểm

Tuy nói mình không say, nhưng thực tế thì đã say rồi!

Mà hai người đang nói chuyện bên kia cũng bị Thuần Tường khoa chân múa tay hấp dẫn lại.

“Sao vậy? Sao Thuần Tường không nói không rằng lại uống say vậy?” Tô Viễn tiếp tục cười trêu ghẹo Thuần Tường, cũng muốn đưa tay ra sờ trán cô, nhưng lại bị Thuần Tường hất tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Say rượu, loạn tâm không?

Tô Viễn bị như vậy thì thấy hơi mất mặt, Tô Mộc nhìn gương mặt đanh lại của anh ta, ngượng ngùng cười một tiếng, mở miệng: “Em cũng biết là cô ấy uống say, uống say rồi còn so đo với cô ấy làm gì?!”

“Đúng vậy, nha đầu Thuần Tường này, bất tri bất giác lại uống say mất.” Triệu Cảnh Hằng đứng một bên cũng giúp không khí hòa hoãn lại, dẫn chủ đề về Thuần Tường.

Thuần Tường liếm liếm khóe môi, đã sớm coi trời bằng vung, không, không thể tha thứ cho Tô Mộc được, cho nên cô không chút cố kỵ nhào tới người Tô Mộc.

“Này!” Tô Mộc cau mày, dùng hai tay đón lấy Thuần Tường.

Thuần Tường ngậm miệng, lôi kéo anh, nụ cười ngây ngô.

Tô Viễn vẫn tiếp tục đanh mặt không nói lời nào, nhìn Tô Mộc và Thuần Tường lại càng thấy không vui: “Không ăn, ăn no rồi, em đưa Thuần Tường về”

Không đề cập đến thì thôi, bây giờ nói đến, ba người lại giằng co với nhau. Đúng là một vấn đề lớn!

“Không cần, việc này không cần đích thân anh làm. Là tôi mời Thuần Tường ăn cơm, làm sao mà ném qua cho anh được? Như vậy thật không phải

phép.” Triệu Cảnh Hàng làm ra vẻ chân thành, bỏ đi ý tốt của Tô Viễn.

Tô Viễn khế cắn môi, liếc nhìn Triệu Cảnh Hàng một cái, quả thật không còn lý do nào để phản bác nữa.

Thuần Tường bên kia cũng đầu phải say như chết như mọi người tưởng tượng, chỉ là say rượu không đủ tỉnh táo, lôi kéo làm nũng ăn quýt với Tô Viễn thôi!

Trong đầu Tô Mộc hiện lên một chữ “đổ”, làm thế nào cũng không kéo được Thuần Tường ra, Thuần Tường lôi kéo tay anh, nói lảm nhảm: “Tô Mộc, anh nói đi, tôi có lỗi với anh chỗ nào chứ?”

“Không làm... thất vọng, không làm... thất vọng, cô không làm tôi thất vọng chỗ nào cả.” Bấy giờ người khóc không ra nước mắt lại là Tô Mộc, anh vỗ vỗ trán. Đại tiểu thư cô làm gì có lỗi với tôi chứ, là tôi có lỗi với cô mới đúng!

“Vậy sao anh cứ đối nghịch với tôi thế hả? Sao anh thích dùng miệng lưỡi làm người ta tổn thương như thế hả? Vậy sao anh cứ thích phát giận với tôi thế hả? Sao anh lại... Không để ý đến tôi...” Thuần Tường càng nói càng kích động, kích động đến nỗi lao đảo đi, đứng cũng không vững.

Tô Mộc không có cách nào lắc đầu, một tay ôm hông của cô, nói với hai người bên cạnh: “Hay để tôi đưa cô ấy về nhà đi.”

Hai người kia muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Tô Mộc dùng một lý do khác để phản bác lại: “Tôi và cô ấy ở gần nhà, lại tiện đường đi. Tôi thấy vẫn là tôi đưa cô ấy về nhà đi!”

“Được không?” Tô Viễn không yên lòng hỏi, ngẫm lại nói: “Nếu không để em về cùng anh.”

“Thôi, không cần.” Tô Mộc vẫy vẫy tay, dịu lấy Thuần Tường không an phận. “Cô ấy chỉ là một cô gái, làm sao mà anh xử lý không được? Cũng đâu phải mình thú gì, em không cần đi cùng.”

“Hai người tiếp tục ăn đi.” Tô Mộc dời mắt sang Triệu Cảnh Hàng, gật đầu chào, Triệu Cảnh Hàng cũng không nói gì thêm nữa, mím môi nhìn hai người rời khỏi.

Tô Viễn bĩu môi, liếc xéo Triệu Cảnh Hàng, trong miệng không nói gì nhưng ánh mắt thì thể hiện rõ ràng nhất – xem đi, hai ta cũng như nhau thôi!

“Ừm... A... A... Ừm...”

“A... Lá là la... Á Á A...”

Tô Mộc đỡ lấy người xiêu xiêu vẹo vẹo bên ghế phụ, trán nổi gân xanh, trằm mặt quát lớn: “Cô an tĩnh cho tôi một chút đi, đừng phát ra những âm thanh kỳ quái này nữa!”

“Á Á Á!!” Thuần Tường nháy nháy hai mắt long lanh, nghiêng đầu: “Tô Mộc? Tôi đang ở đâu vậy?”

Tô Mộc hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng của mình: “Nói chỉ uống một chút rượu vang, cô bây giờ thì sao? Hay là uống nhiều quá rồi điên loạn rồi?”

Thuần Tường không uống rượu thì thôi, vừa uống rượu liền nổi tiếng. Phản ứng khi say rượu của mỗi người đều khác nhau, có người thì thờ to ngủ, có người lải nhải, có người thì cuồng hôn môi, có người...

Dù sao thì cô nương Thuần Tường nhà chúng ta cũng là một người đặc sắc, dĩ nhiên, điên loạn sau khi uống rượu còn đặc sắc hơn, một – nói nhiều, bình thường đều là những lời chất chứa trong lòng hoặc không dám nói ra, có lẽ gọi là uống rượu xong nói thật lòng!

Thứ hai, chính là đặc biệt thích bám người, mình chứng chính là vừa rồi Tô Mộc bị cô bám lấy không tha. Nhưng tính chất bám người này của Thuần Tường cũng rất đặc biệt, không phải ai cô cũng dính được. Ba người vừa rồi, bạn Thuần Tường không dính Tô Viễn lại không dính Triệu Cảnh Hàng, chỉ chạy thẳng tới chỗ bạn Tô Mộc, điều này chứng minh lên cái gì? Tuy là chúng ta đều tự hiểu rõ trong lòng nhưng thật đáng tiếc, hai bạn heo yêu dấu của chúng ta lại không nghĩ vấn đề này để giải quyết đến như thế!

Cuối cùng, cũng là Tô đại thiếu gia phát hiện ra được một điều, đó là sau khi Thuần Tường say rượu, không dễ dàng để trở về tỉnh táo, có người uống rượu thì điên loạn lên, nhưng nhất định sẽ trôi qua mau, chưa đến mười hai mươi phút đã tỉnh rồi. Nhưng Thuần Tường này lại ngược lại, vừa điên loạn vừa thích đùa bỡn.

Tô Mộc rốt cục cũng ý thức được người này phiền toái như thế nào, xem tình huống này, nếu lát nữa Thuần Tường đại tiểu thư không tỉnh rượu thì chắc chắn sẽ làm phiền anh cả đêm.

Tô Mộc dựa vào lưng tâm mà nói, nhưng cũng tốt thôi, Thuần Tường không ầm ĩ không làm khó, không khóc không gọi, coi như là ngoan, chỉ là tìm anh nói thật lòng, lại cứ ép sát vào người làm Tô Mộc thật không chống đỡ được.

“Được rồi, tôi thấy cô còn đi đường được, tiễn cô đến đây thôi, một mình cô tự đi về, sau đó tắm rửa ngủ một giấc thật ngon, có lẽ ngày mai rồi giường đầu sẽ bớt đau hơn một chút.” Tô Mộc đưa Thuần Tường đến trước cửa, xoay người mở cửa nhà mình ra.

Thuần Tường không lên tiếng, vững vàng đứng tại chỗ, phản ứng này hoàn toàn ngoài dự liệu của Tô Mộc, nhưng anh cũng không suy nghĩ nhiều, mở cửa ra định đi vào nhà thì thấy Thuần Tường đang sau có động tĩnh.

Thuần Tường theo sát Tô Mộc, không nói gì, chỉ là theo chân.

Tô Mộc lại một tay chống hông một tay vắt trán, đứng tù giày nhà mình, bắt đầu nhìn Thuần Tường: “Trở về nhà mình đi!”

Thuần Tường có chút ảm ức, đôi môi trắng bệch khẽ nhếch lên, trẻ con lắc đầu, nhưng vẫn tiếp tục không nói lời nào.

“Tôi nói, trở về nhà mình đi... Nếu có chuyện gì thì gọi tôi qua.” Tô Mộc đẩy Thuần Tường ra ngoài, cũng thuận tay đóng cửa lại.

“Hic... Anh – bỏ – rơi – tôi?” Thuần Tường không nói được mạch lạc, vươn tay ra đặt ở cửa kiên định nói: “Cho tôi vào đi!”

Khó khi thấy Thuần Tường có khí thế như vậy, Tô Mộc cảm thấy cùng nha đầu này đùa giỡn không còn gì để nói nữa. Tô Mộc đành nhường lối, cho nha đầu kia đi vào.

Tô Mộc thích sạch sẽ, tính tình cũng lạ, ngày thường thì lạnh lùng, người khác không hẳn cảm thấy lạnh, chỉ thấy như mình thiếu anh hai vạn tệ vậy!

Trong nhà chưa từng có ai vào, dùng hai chữ “tuyệt đối” không hề khoa trương. Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ, mà ngoại lệ của Tô Mộc thì lại là Thuần Tường.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Thuần Tường cứ như vậy mà xông vào thế giới của anh, hoặc là từ từ thăm thấu, hoặc là chủ động tích cực. Một người như Thuần Tường làm sao có thể tùy tiện xông vào nhà anh làm bậy? Nhưng làm bậy thì không quan trọng, quan trọng là tại sao sau khi Thuần Tường làm bậy, anh lại không thấy tức giận gì cả?

Vẫn nhớ rất rõ, lần đầu tiên chạm mặt cùng Thuần Tường như thế nào, khi đó chỉ cảm thấy cô gái này không câu nệ tiểu tiết, có khi lại quá mất lịch sự, làm người ta cảm thấy chán ghét, ít nhất là những người không những câu nệ tiểu tiết mà thậm chí còn tính toán chi li như Tô Mộc không thể chịu đựng được.

Thuần Tường vừa vào nhà lập tức nằm lên ghế sofa, nằm úp sấp lên hết như con bạch tuột.

Tô Mộc chậm rãi đi đến gần cô, dùng tay đâm đâm xuống sống lưng cô: “Cô là một cô gái, sao lại tùy tiện vào nhà rồi lên ghế người ta nằm vậy hả?”

Thuần Tường lại cảm thấy ảm ức, lại nghiêng mặt, ngẩng mặt lên nhìn Tô Mộc.

“Người khác... Anh, anh đâu phải người khác.” Tay phải Thuần Tường vẫy vẫy mấy cái, vờ như anh lúc ban nãy.

Tô Mộc khom lưng xuống, nhìn cô: “Muốn nói gì?”

Thuần Tường mím môi cười, đứng đưa đầu: “Anh lại gần đây.”

Tô Mộc hơi nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi cong đầu gối lên, ngồi chồm hồm xuống ngang hàng cùng cô, khoảng cách không gần cũng không xa, vừa đủ để hai người nhìn rõ mặt đối phương.

“Có chuyện gì muốn nói đây?” Tô Mộc khẽ nín cười, nụ cười kia, vẻ mặt kia, ôn hòa đến mức làm Thuần Tường tưởng như không phải sự thật.

Thuần Tường si ngốc cười, nhìn Tô Mộc, đôi mắt to lờ lờ nước.

Tô Mộc nói tiếp: “Tại sao không nói gì?”

Thuần Tường lắc đầu, chỉ nhìn theo anh, Tô Mộc chỉ cảm thấy không nhịn được, đưa tay búng trán cô mang theo chút răn dạy, lại mang theo chút cưng chiều: “Có chuyện gì thì nói đi, sao lại trừng mắt to mắt nhỏ ở đây!”

Thuần Tường cười ha ha, lấy tay chống người ngồi dậy, nhìn Tô Mộc từ trên xuống dưới, chọt cúi xuống hôn lên môi Tô đại thiếu gia một ngụm.

Tô Mộc bị hành động này của cô làm sững sốt đến nỗi ngây ngẩn cả người, trong lòng nhảy lên lộp bộp, khi phản ứng lại thì khuôn mặt nhỏ nhắn kia đã nứt vỡ.

Tô Mộc thật sự không biết nên phản ứng thế nào, đưa tay sờ môi, cảm giác vừa rồi... Dường như cũng không tệ lắm.

Hiển nhiên, tiểu nha đầu ngồi trên ghế sofa này cũng có chung nhận thức với anh, Thuần Tường lớn mật chủ động xong, mặc cỡ ngưng ngưng ngồi trên ghế sofa.

“Người này!” Tô Mộc có chút dở khóc dở cười, trong lòng lại thấy vui vẻ, nhưng chỉ nghĩ đây là trò đùa lúc say rượu của Thuần Tường nên không tin tưởng lắm.

“Ừm... Cái đó...” Thấy anh có ý muốn đứng dậy bỏ đi, Thuần Tường vội vàng nắm lấy vạt áo anh kéo lại.

“Làm gì vậy?” Tô Mộc được tiện nghi, dĩ nhiên cảm thấy rất vui về nhưng vẫn đứng thẳng người, nhìn đỉnh đầu của Thuận Tường, điềm nhiên như không có việc gì, anh muốn xem phản ứng của Thuận Tường như thế nào.

Thuần Tường ngẩng đầu nhìn mày nhìn, có chút áp a áp ứng: “Anh... Không vui à?”

“Sao? Cô cảm thấy tôi... nên vui về sao?” Gương mặt đang nhăn nhó của Tô Mộc bỗng cười lên vui vẻ, thậm chí có chút xấu xa, thú vị.

“Hừ.” Thuận Tường quay đầu không để ý tới anh.

Tô Mộc lại không hiểu được tâm trạng của người đang ngồi trên ghế sofa này, dĩ nhiên cũng không rảnh để suy nghĩ, anh cúi người xuống, một tay đặt lên ghế sofa, một tay vịn hai mép ghế.

Khi Thuận Tường quay đầu lại nhìn anh mới phát hiện, anh rất gần cô, đến nỗi làm cô không kim được mà tim đập lổn nhịp, lại càng lúc càng mạnh hơn, hai gò má hồng đến nỗi có thể dùng để bắt lửa.

Tô Mộc dùng hai tay mình đang đặt lên ghế sofa vây Thuận Tường lại, ánh mắt anh đánh giá cô từ trên xuống dưới, đúng vậy, lúc này, anh không thể không thừa nhận cảm giác của mình đối với cô gái này. Không biết từ lúc nào, lại chú ý, để ý đến cô như vậy. Thời thời khắc khắc đều nghĩ đến, cô đang làm gì, lại thích trêu chọc cô, thích khi dễ cô, rồi lại để ý, lại không muốn người khác trêu chọc cô, khi dễ cô...

Chỉ có thể là mình...

Tô Mộc tới gần cô, Thuận Tường hơi mím môi, nhưng không có ý định thoát khỏi, anh thử thăm dò, dùng môi mình cọ sát nhẹ với môi cô, giống như vừa rồi cô mới làm, nhưng cô là không chắc chắn, còn anh là tràn đầy nhu hòa và thương yêu.

“Oa... Mềm nhũn... Cũng không tệ lắm” Thuận Tường liếm liếm môi, khanh khách cười thử thăm dò nói: “Thêm một lần nữa được không?”

Tô Mộc dùng đầu gối vào trán Thuận Tường, khẽ cười một tiếng: “Là do cô nói nha...”

Bốn cánh môi lại tiếp xúc với nhau lần nữa, nhưng không còn thông thả nhẹ nhàng như ban đầu, anh từng chút xâm nhập, thử dò xét, chạm vào, nhiệt tình nói gót nhau mà đến.

Cần cần đôi môi mềm mại của Thuận Tường, anh lại buông cô ra.

“Hô...” Thuận Tường thở khê, khuôn mặt đã đỏ lựng, cả người đều cứng ngắc không thể động đậy, cô có chút mơ mơ màng màng.

Nhìn đôi mắt bò câu của cô khẽ nheo lại, đôi môi trắng bệch bị hôn đến đỏ tươi, thậm chí còn ửng hồng, Tô Mộc không kim được động tâm.

“Tô... Tô Viễn... Tôi...”

Ngon lửa đang nhiệt tình trào dâng trong thân thể đột nhiên bị một thau nước lạnh xối vào người, thấu đến tâm lạnh, sắc mặt Tô Mộc đã sớm trầm xuống, chỉ tiếc, Thuận Tường không biết quan sát sắc mặt, hướng chỉ là Thuận Tường lúc say rượu.

“Tô Viễn... Ha hả, tôi rất cực...” Thuận Tường lại tiếp tục nói thêm.

Tô Mộc vung tay một cái, cả người vọt lên từ ghế sofa, quá ngu xuẩn, anh lại bị cô gái trước mắt này đùa giỡn! Anh âm thầm cắn răng. Lạnh lùng nhìn Thuận Tường một cái, sau đó vút cô lại trong phòng khách...

Thuần Tường ngây ngốc không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết mình đắc tội với Tô Mộc thế nào, cô nhàn nhạt cười, trong nụ cười lộ ra một chút ngọt ngào:

“Tô Viễn... Tôi rất cực, có thể quên anh... Vừa rồi...”

“Vừa rồi còn mơ tới... hôn cùng Tô Mộc... Ôi trời!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Sau đó vạn kiếp bất phục?

Tô Mộc thật sự không còn cách nào với Thuận Tường, dạo qua một vòng, cuối cùng vẫn trở về bệ nha đầu lên từ sofa rồi ném lên giường.

Người này mùi rượu đầy mình, làm Tô Mộc thấy có hơi không vui, nhưng bất đắc dĩ, anh không thể làm gì với cô, cũng đâu thể lột sạch quần áo cô mà ném cô vào bồn tắm chứ.

Lỡ như cô ta tỉnh lại, oa oa bắt anh phải chịu trách nhiệm thì anh biết làm sao chứ?

Ừ hử?!

Tô Mộc nhú mày, nhìn người đang nằm lăn lộn trên giường, trong đầu chợt hiện lên một ý nghĩ, phải chịu trách nhiệm? Hình như cũng không tệ. Nhưng lợi dụng lúc người ta gặp nguy nan cũng không phải tác phong của anh.

Anh xoay người đi vào phòng tắm, tìm mãi mới có cái khăn mới, nhúng vào nước ấm rồi mang về phòng.

Lại phát hiện Thuần Tường đã ngồi lại trên giường, đầu cúi về phía trước.

“Trời ạ!” Tô Mộc đi lên, dùng khăn tay nóng trong tay vỗ vỗ lên trán Thuần Tường: “Lau mình đi, chi mới uống có ly rượu đỏ đã như vậy, đúng là đầu gối mà!”

Thuần Tường đưa tay bắt lấy chiếc khăn trên đầu mình, nửa híp mắt, nhìn Tô Mộc, cứ nhìn như vậy, nét mặt có chút phức tạp, khó khi phức tạp đến mức mà ngay cả Tô Mộc cũng không thể hiểu được.

Bị cô nhìn như vậy có hơi sợ hãi, Tô Mộc vội mở miệng, phá bỏ ngột ngạt: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

“Anh thích sạch sẽ!” Thuần Tường ha hả cười một tiếng, nói ra bốn chữ làm người ta khó hiểu, cần môi cười bí hiểm, tiếp tục nhìn chăm chăm Tô Mộc.

“Hừ... Còn tỉnh táo một chút đấy. Như vậy thì tự mình làm đi, tự mà đi về nhà mình ấy.” Tô Mộc đưa tay phải kéo Thuần Tường xuống, lại bị nha đầu này hất tay ra.

“Tôi nói... Ha ha, anh thích sạch sẽ như vậy, vậy mà tôi còn được lên giường của anh...” Vừa nói, Thuần Tường ngửa mặt lại một lần nữa ngã xuống giường: “Thật... là... khó... tin...”

Tô Mộc xấu hổ, giắt lấy khăn bông đã lạnh hơn phân nửa trên tay Thuần Tường, vừa trách cứ nhìn cô: “Cô nói không chính xác lắm... Cái gì gọi là lên giường chứ, khó nghe quá đi. Tôi chỉ cho cô mượn giường nằm, cô phải nói cho rõ ràng, cứ như chúng ta quan hệ gì vậy.”

“Vậy anh nói xem... Quan hệ giữa hai chúng ta là như thế nào?”

Tô Mộc dùng khăn bông quan sát ánh mắt của cô, chợt, đôi con ngươi lóe sáng kia mở ra, nhìn chăm chăm vào anh, giống như đang rất tỉnh táo vậy. Nhưng Tô Mộc hiểu rõ, cô đang uống say, nếu cô không uống say, chắc hẳn cũng không nói ra những lời trong lòng, cô cũng không biết là mình sẽ nói ra khỏi miệng.

“Quan hệ hàng xóm” Hơi sừng sốt một chút, Tô Mộc khẽ cười một tiếng, đứng lên.

“Có thể nói với anh không?” Thuần Tường kia suy nghĩ, điều này ngay cả Tô Mộc cũng không hiểu cô đang suy nghĩ điều gì.

Nhưng cũng may, không đợi anh nói thì cô đã tự “hộp mạng”.

“Tô Viễn, tôi nói với anh chuyện của Tô Viễn được không?” Thuần Tường liếm liếm môi, ánh mắt lộ ra vẻ mê ly.

Tô Mộc bấu môi, lúc ấy anh nghĩ không biết có nên ném khăn bông cho cô hay không, sau đó nói, chuyện của Tô Viễn không liên quan gì đến tôi. Nhưng nha đầu này không còn lương tâm nữa rồi, kêu đi không đi, mở miệng ra thì cứ Tô Viễn Tô Viễn. Kích thích người khác cũng đâu có ai như cô ta!

Nhưng hiển nhiên, đây không phải tính cách của Tô Mộc, trong đầu anh chỉ thoáng lên một ý nghĩ, dĩ nhiên không dám làm thật sự.

“Nói gì?” Tô Mộc rầu rĩ hỏi.

“Thật ra... Có phải tôi ngu lắm không?” Thuần Tường quay đầu nhích lại gần Tô Mộc.

Tô Mộc cười lạnh một tiếng: “Cô thông minh, IQ cao, IQ 250.”

Thuần Tường không thèm để ý đến con rắn độc Tô Mộc, tiếp tục chuyện mình muốn nói: “Tôi thật sự quá ngu xuẩn. Có đôi khi tôi suy nghĩ, nếu tôi thông minh một chút thì được rồi. Nói không chừng cũng không bị gạt thăm như vậy.”

Đôi lông mày Tô Mộc như mỉm cười: “Nó lừa cô?”

Thuần Tường hít sâu một hơi mỉm môi, tự định giá trong chốc lát: “Ừm, cũng không hẳn thế.”

Đối với đáp án lập lòe nước đôi của Thuần Tường, Tô Mộc cũng chả có hứng đi tìm hiểu, chỉ nói: “Lừa gạt dĩ nhiên phải đáng ghét, nhưng người bị lừa đôi khi cũng không đáng được đồng tình, ít nhất phần lớn như thế. Nếu như không phải người bị lừa cũng được ích lợi, bị ích lợi đó che đi đôi mắt thì làm sao mà bị lừa?”

“Thật thâm sâu, nói chuyện với Tô Mộc anh luôn gãi đúng chỗ ngứa như vậy.” Thuận Tường tỏ ý đồng ý với suy nghĩ của Tô Mộc, liên tục gật đầu, lấy tay đẩy đẩy bờ vai của anh.” “Nếu như không phải nhất thời yêu thích sự ngọt ngào của Tô Viễn, sao lại hăm sâu vào đến như thế, biết rõ anh ta là người như vậy... Anh nói không sai, thật không có gì đáng để đồng tình.”

“Không, đồng tình hay là đáng giá người đồng tình.” Tô Mộc kéo lấy đôi tay đang dậm chọt vào vai mình của Thuận Tường, nhẹ nhàng cười.

Thuận Tường nhìn Tô Mộc, cũng nở nụ cười cùng anh: “Tô Mộc, anh cười thật là đẹp trai!”

Tô Mộc nhướn nhướn mày, hừ hừ một tiếng.

Thuận Tường không biết sống chết, đưa tay đến gần cầm Tô Mộc, quyết miệng lưu manh nói: “Tiểu gia, cười cho bé con một cái.”

Đó rõ ràng là vẻ mặt đang đùa giỡn với một người đàn ông đang hoảng, Tô Mộc tiếp tục hừ hừ: “Được rồi, cô đang mượn rượu giả điên, có bản lĩnh thì tự tỉnh rượu đi.”

Thuận Tường nghiêng sang bên cạnh, vẻ mặt hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ với Tô Mộc, Tô Mộc cũng hiểu, hiện tại không có gì để nói với cô, từ trước đến giờ, anh không có thói quen lý luận cùng người say rượu, càng không mong đợi Thuận Tường sẽ nghiêm chỉnh đáp lại anh.

“Vừa rồi không phải cô nói... Tô Viễn sao?” Tô Mộc suy nghĩ, hay là kéo lại chủ đề đi, anh cũng muốn biết về chuyện giữa Tô Viễn và Thuận Tường.

Nụ cười của Thuận Tường vẫn giữ trên môi, nhẹ nhàng gật đầu: “Anh muốn biết à... Thật sự đồng ý nghe tôi nói à...”

Thuận Tường từ trước đến giờ không tin đến số mệnh, nhưng cô cũng biết, đến một lúc nào đó, con người sẽ phải đối diện với thực tế.

Thuận Tường có lý tưởng có hoài bão, dĩ nhiên cô hiểu, thực tế sẽ không cúi đầu với đạo lý. Miễn cưỡng thì cô cũng xem như học khá, tốt nghiệp cũng không tốt lắm, nhưng cũng may, làm đầu bếp mới là lý tưởng thật sự của cô, bất quá chỉ là một tờ bằng cấp cho đẹp mặt thôi, không cần thiết có hay không.

Thực tế, cuộc sống đại học của Thuận Tường rất muôn màu muôn vẻ, tính cách cô tùy tiện, ai cũng kết bạn được, không quan tâm là có thật lòng hay không, cô chỉ quan tâm đến một chữ “vui”.

Sau đó có một điều, thật ra là một điểm rất quan trọng, đó chính là khi học đại học, con người luôn phải có những mối tình đáng nhớ, cho dù vẫn chưa có tính toán già hay không, nhưng vui vẻ một chút cũng không sao.

Thuận Tường không phải người tự xưng là thanh cao, duyên phận với người khác phải cũng có một chút, nhưng có lẽ do vấn đề tính cách nên trong hai năm đầu đại học, cô không gặp được người nào mình yêu thương.

Nhưng bắt đầu từ ngày cô gặp Tô Viễn...

Nhớ mương máng năm đó, vừa mới bắt đầu, Thuận Tường không hẳn là thích Tô Viễn. Năm đó, Tô Viễn có thể nói là nhân vật oai phong một cõi ở trường đại học, chỉ tiếc, Thuận Tường nhìn thấy anh ta không vừa mắt lắm.

Nên nói thế nào về Tô Viễn đây? Dễ nhìn một chút, nhưng không giống như trong tiểu thuyết hay phim Hàn Quốc, đẹp trai lạnh lùng. Cũng là một người rất vui vẻ, cả ngày đều nở một nụ cười bất cần, gương mặt lưu manh nhưng cũng để các cô gái thét chói tai với anh ta.

Nhưng Tô Viễn có một tật xấu, đó là từ trước đến giờ không hề từ chối bất kỳ cô gái nào, dĩ nhiên trừ bỏ những cô gái mà anh ta coi thường.

Căn bệnh này không tốt lắm, rất xấu xa, đủ để hiểu người này hoa tâm thế nào.

Có một điều mà Thuận Tường vẫn nghĩ mãi mà không rõ, chính là cô thấy, đáng lẽ ra cô phải chán ghét anh lắm mới phải, rõ ràng biết sau khi đến gần, kết quả sẽ đau lòng nhưng hết lần này đến lần khác, đều tiếp bước các cô gái khác ăn quả đắng này.

Chẳng lẽ bạn Tô Viễn có mị lực đến thế sao?

Dĩ nhiên, vấn đề này sẽ nhắc đến khi xuất hiện bạn Tô Viễn, còn bình thường? Lúc bình thường, Thuận Tường dĩ nhiên không quan tâm đến vấn đề này, bạn Tô Viễn lại càng không biết!

Mặc dù là như thế, nhưng tại sao Tô Viễn lại cứ xông vào thế giới của cô kia chứ?

Có đôi khi mọi chuyện chính là kỳ quái như vậy, Thuận Tường vốn nghĩ rằng mình là người không chút tiếng tăm, không có bất kỳ điểm nào khiến cho một “Nhân vật lớn” như Tô Viễn cảm thấy hứng thú.

Cho đến một buổi sáng ánh nắng tươi sáng kia, mọi việc bắt đầu xuất hiện thay đổi.

Ánh nắng màu vàng chanh vương đầy mặt đất, cũng vương vãi lên người Tô Viễn, một khắc đó, Thuận Tường không nói động tâm là giả, chỉ là nhiều năm sau, hồi tưởng lại sơ ngộ hôm ấy, Thuận Tường cảm thấy người kia không chừng đã bỏ trí sẵn để cô đi vào thế “không thể khuất phục”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Quá khứ của bọn họ.

“Thuần Tường? Cô chính là Thuần Tường sao?”

Đi về phía người đang nhìn cô, cô cảm thấy có hơi quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ nổi anh ta có liên quan gì đến cô.

Nụ cười đầy mặt, rực rỡ như ánh mặt trời, bộ dáng phong nhã, nhưng Thuần Tường thật không biết mình và anh ta có quan hệ gì. Không nhớ rõ tên người ta hình như không phải một thói quen tốt, nhưng cô vẫn không thể nhớ ra, dù có lỗi cũng đành chịu, cô làm sao mà biết được chứ?

“À ừm... Anh bạn này... Chúng ta có quen biết sao?” Thuần Tường có chút nghi ngờ nhìn người này.

“Ừm, nói vậy là không nhận ra.” Anh bạn điển trai kia lộ ra nét mặt thất vọng, nhất nụ cười vẫn như cũ, vрон móng vuốt ra thân thiết nói: “Nếu không nhận ra thì bây giờ giới thiệu đi. Xin chào bạn, Thuần Tường, mình là Tô Viễn.”

“A! ~” Chữ ‘A’ này của Thuần Tường có chút kỳ lạ, dùng từ này tuyệt đối không khoa trương.

Tô Viễn chau chau mày.

Thuần Tường ha hả nở nụ cười: “Trách chi nhìn thấy quen mắt, hèn gì lại là Tài tử Tô, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Nét mặt đánh giá cảnh giác vừa rồi của Tô Viễn lập tức thay đổi thành một nụ cười, cũng phối hợp chấp tay như Thuần Tường đáp: “Đâu có đâu có, khen nhầm khen nhầm.”

Thuần Tường chau chau mày, hừ, khen người béo thì người liền giả khiêm tốn sao: “Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, nổi tiếng thì nổi tiếng, nổi tiếng cả hai mặt tốt và xấu, không chuyện nào không nghe!”

Nha đầu này quả là nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện không chút kiêng nể nào.

Nhìn Tô Viễn rõ ràng rất để ý nhưng lại cố tình vờ như không quan tâm tới, Thuần Tường không nhịn được bật cười trong đáy lòng.

“Nói giỡn, nói giỡn thôi bạn Tô, bạn không cần để ý đâu!” Thuần Tường bĩu môi, vọi vàng giảm bớt không khí lúng túng.

“Dĩ nhiên, chỉ là nói đùa, mình làm sao mà để ý chứ!” Tô Viễn ngượng ngập cười, coi như bị Thuần Tường sắp xếp vào bẫy.

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa, bạn Tô, bạn đến tìm mình có việc gì?” Thuần Tường cười cười, đi thẳng vào vấn đề, cô không tin Tô Viễn chỉ đến đây để nói chuyện một lát với cô.

Về mặt anh ta như đã chuẩn bị trước, khi gọi tên cô tuy có thể hiện là sùng sờ nhưng thực tế thì không sùng sờ tí nào, hiển nhiên chắc chắn đã có hiểu biết về một nhân vật vô danh tiểu tốt như cô, nhưng tại sao anh ta lại biết cô, không những vậy còn nhiệt tình như vậy. Thuần Tường không thấy đó là điều gì tốt, dù sao anh ta cũng là một anh chàng siêu cấp đẹp trai.

“Tôi tìm cô cũng có thể chỉ để nói chuyện phiếm thôi!” Về mặt Tô Viễn bất cần đời.

Thuần Tường hừ hừ một tiếng, khoát khoát tay với anh ta, đi vòng sang đường mình muốn đi: “Vậy, bạn Tô Viễn à, mình thì không rảnh như bạn, mình còn phải lên lớp, sau này gặp lại nói chuyện sau!”

“Này...” Tô Viễn vрон tay ra, ngăn Thuần Tường đến trường.

Thuần Tường không tin được, nhưng nét mặt lại nhàn nhạt, neho mắt lại bĩu môi, dĩ nhiên cô không thích người con trai này lắm.

“Bạn không cảm thấy mình có ý sao?” Nét mặt Tô Viễn nghiêm chỉnh lại. “Gặp bạn ở đây dĩ nhiên là mình có ý đến chò, bạn không thấy vậy sao?”

“Bản thân mình chỉ thấy bạn rất khả nghi.” Thuần Tường hơi mím môi, cũng chính là sắc mặt hiện giờ. “Có ý đứng chò, bụng dạ khó lường, vô cùng đáng nghi!”

Tô Viễn ha ha cười một tiếng, gật đầu nhẹ nói nói: “Quả nhiên có ý tứ.”

Thuần Tường dừng lại một chút, không có lên tiếng, cũng không biết câu ý tứ này của anh có ý gì.

Tô Viễn lại nói: “Về mặt bạn thật không giống như khi nhìn thấy đàn anh, như vậy đi... Nếu bạn đồng ý với mình tối nay đi dạo cùng mình, có lẽ mình sẽ tha thứ cho cậu!”

Đúng là chuyện mà Tô Viễn hay làm, Tô Mộc nghe Thuần Tường thao thao bất tuyệt, không khỏi dùng suy nghĩ trào phúng mà suy nghĩ, nghe chuyện giữa Thuần Tường và Tô Viễn này giờ, anh lại càng nóng lòng muốn nghe diễn biến tiếp tục hơn.

Đến tốt cùng là chuyện gì mà có thể biến một nha đầu vô tư như Thuần Tường trở nên đau khổ như thế?

“Sau đó thì sao? Cô đồng ý với nó?” Tô Mộc đưa tay, nhẹ nhàng xoa trán giúp Thuần Tường, Thuần Tường cũng không từ chối, cảm nhận xúc cảm từ đầu ngón tay lạnh như băng của Tô Mộc truyền đến, dường như như vậy có thể làm ký ức đau đớn kia giảm đến mức thấp nhất.

“Sau đó...” Thuần Tường nuốt nước miếng một cái, tiếp theo nói đầu đầu.

Những chuyện sau đó thì giống hệt như lời Tô Mộc, Thuần Tường đồng ý, lúc ấy cô thật không biết anh ta sắp tâm làm gì, chỉ muốn xem xem mị lực của bạn Tô Viễn cao đến đâu, cầu thả như cô dĩ nhiên không đi tìm hiểu nguyên nhân Tô Viễn tiếp cận. Bởi vì cô không tin được, hoặc không thể ngờ Tô Viễn sẽ làm chuyện gì quá đáng với cô.

Nhưng sau đó, Tô Viễn bắt đầu cuộc sống sau khi tốt nghiệp, theo đuổi một cô bé đàn em vừa không có danh tiếng vừa không có dung mạo, nói chung là chẳng có điểm gì tốt.

Trước cái tên được tăng thêm nhiều từ ngữ như vậy, lúc ấy bạn Thuần Tường dĩ nhiên không biết.

Mỗi khi người ta nói đã đến lúc tỉnh dậy, buông tay cho những điều này, cô chỉ khoát khoát tay, về phần Tô Viễn rốt cuộc có phải theo đuổi cô hay không, nói thật cô cũng không dám xác định.

Những hành động của Tô Viễn rất giống như đang theo đuổi cô vậy, thỉnh thoảng lại mời cô đi ăn cơm, uống chút trà, đi dạo, thỉnh thoảng lại trêu cô cười vui vẻ, cũng rất biết nịnh nọt, thường khen cô dễ thương đáng yêu...

Nhưng giống thì mãi mãi cũng chỉ là giống thôi, đến cuối cùng thì cũng vẫn là không phải, trong lòng Thuần Tường thầm nhắc nhở mình, cô vốn không phải người dễ xiêu lòng trước sắc đẹp, hơn nữa một người như Tô Viễn, cô vĩnh viễn cũng không tin anh ta đang theo đuổi cô, nếu không thích thì làm sao nói là theo đuổi được.

Thuần Tường không xác định được đây có phải một lựa chọn chính xác không, bởi vì Tô Viễn đến nay cũng chỉ hành động như thế này mà thôi, yên lặng làm, tuy nói là theo đuổi Thuần Tường nhưng chẳng bao giờ biểu lộ tình cảm yêu thương với cô.

“Nó chắc chắn đang dùng kỹ thuật từng bước thăm thâu.” Tô Mộc cười vuốt tóc giúp Thuần Tường, nhưng nụ cười có chút mất tự nhiên, nhìn kỹ Thuần Tường lại, ánh mắt cô như tan rã đi, không hề nhìn anh, chỉ kéo một nụ cười lên cho có lệ.

Trong lòng Tô Mộc rõ ràng hơn bất cứ ai, những trò xiếc kia của Tô Viễn hiển nhiên sẽ làm Thuần Tường không đỡ được.

Sự thật quả thật như thế, Tô Viễn chưa bao giờ nói sẽ quen với Thuần Tường nhưng thực tế chứng minh, quan hệ giữa bọn họ nghiễm nhiên trở thành người yêu.

Mọi người cơ hồ cũng xem bọn họ như một đôi thiên thành giai ngẫu.

“Thuần Tường, nói thử xem, khi nào thì bạn thông đồng với Tô mỹ nam vậy hả?” Những chị em cùng phòng tốt nhất luôn hỏi cô như vậy, nửa hâm mộ, nửa ghen tỵ.

Thuần Tường cũng lấy tay chống cằm suy nghĩ, bản thân suy nghĩ. Đúng vậy, rốt cuộc cô có chỗ nào tốt? Tại sao Tô Viễn lại có hứng thú như vậy với cô chứ?

Hơn nữa, trước khi Tô Viễn đến tìm cô, hai người họ dường như không có một chút quan hệ gì, Thuần Tường cười cười, cô không nghĩ là dạng “nhất kiến chung tình”, hơn nữa lại đối với Tô Viễn.

“Nghĩ gì thế? Nhập thần vậy?” Khi Tô Viễn tìm đến Thuần Tường, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt ngẩn người xuất thần của cô, duỗi hai tay ra lay lay trước mắt cô.

Thuần Tường khẽ nhủ mảy, đưa móng vuốt của anh ta qua một bên: “Làm gì vậy? Đang trêu chó sao?”

“Ha ha, phải là trêu chọc tiểu bạch thỏ mới đúng chứ.” Tô Viễn nghiêng đầu nhìn ngắm cô.

Thuần Tường bị anh nhìn như vậy, cảm thấy không được tự nhiên, sờ sờ mặt, phản kích nói: “Vậy anh là sói xám?”

“Ồ, còn biết tự giác nữa chứ.” Sói xám cười cười nói: “Em cũng biết tiểu bạch thỏ nhất định bị sói xám nuốt vào bụng mà!”

Thuần Tường hừ hừ, nét mặt khinh bỉ nhưng lại mơ mơ hồ hồ nở nụ cười.

Tô Viễn nhìn hết những biểu hiện này của cô vào mắt, phát hiện Thuần Tường mơ hồ đang ngượng ngùng, trong nháy mắt đó có một xúc động muốn ôm cô vào lòng, và Tô Viễn thật sự làm như vậy.

“A...” Thuần Tường không ngờ Tô Viễn lại hành động như vậy, bị anh ta ôm vào ngực, cả người ngơ ngẩn, theo đó là một rung động không kìm được, khuôn mặt đỏ cả lên, Thuần Tường đành cúi đầu xuống thấp, lại bị Tô Viễn bắt được, ôm càng chặt hơn.

“Thuần Tường, em thật là đáng yêu.” Tô Viễn cười, thuận tay nâng cằm cô lên, nhìn đôi môi chín mọng nhỏ nhắn của cô, cười hì hì nói: “Thuần Tường, cho tôi nay... Em thật sự không hiểu ý của anh sao... Hay là chưa từng nghĩ đến... Hay là giả vờ không hiểu?”

Thuần Tường mấp máy môi, con ngươi long lanh linh động chuyển quanh: “Anh đang nói gì vậy? Áp a áp ứng... Làm sao em hiểu được?”

Tô Viễn ha hả cười, lấy tay nắm gương mặt Thuần Tường, nói: “Thuần Tường, thì ra em mới thật sự là người giả heo phần hổ a!”

Thuần Tường nghiêng đầu, cười cười, không nói gì nữa, nhích đầu lại gần ngực Tô Viễn hơn.

“Vậy coi như đây là lần đầu tiên chúng ta thật sự ôm nhau đi.” Thuần Tường cười ha ha, trên mặt là những hạnh phúc ngây ngô.

Tô Mộc nhìn thấy trong mắt cô một mùi vị không biết nên hình dung thế nào, vẻ mặt Thuần Tường lúc này vừa làm anh đau lòng, vừa làm anh thấy đáng giận.

Đau lòng là đau lòng khi nhìn thấy nha đầu này si tình với Tô Viễn như vậy, nhưng cũng hận cô, vì rõ ràng cô biết không nên dính dáng đến Tô Viễn, nhưng lại không thật với lòng mình, lại cố tình nhảy vào bẫy rập của anh ta.

“Thật sự thích nó như vậy sao?” Tô Mộc không kìm được hỏi ra miệng.

Ánh mắt Thuần Tường dần dần chuyển sang Tô Mộc, lúc này không biết cô còn say rượu hay không, cô nhẹ nhàng cười: “Ít nhất... Đã từng.”

Một chữ “từng” làm Tô Mộc âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng Thuần Tường không chút do dự trả lời lại làm anh cảm thấy không thoải mái một chút.

Thuần Tường cùng Tô Viễn ‘từng’, đó là chuyện vô cùng xác thực, anh không muốn nói gì, cũng không thể nói gì, bọn họ ‘từng’, anh không cách nào tham dự vào, cũng không muốn thay đổi gì, anh hiểu rõ, anh muốn tìm hiểu quá khứ của cô chỉ vì muốn thay đổi hiện tại, chuyện quá khứ và tương lai, anh không cách nào thay đổi được.

“Vậy sao lại chia tay? Cả hai bên đều thích nhau không phải rất tốt sao?” Tô Mộc giả vờ như không để ý, cố gắng hỏi Thuần Tường

Thuần Tường ha hả cười một tiếng, trong tiếng cười lộ vẻ khinh thường: “Thích... Thích nhau ư... Làm sao có thể.”

Có vấn đề gì sao? Ngón tay lạnh như băng của Tô Mộc lại chạm vào gương mặt cô, nhưng trong khoảnh khắc đó thì dừng lại: “Sau đó thì sao? Xảy ra chuyện gì?”

Sau đó thì sao...

Xảy ra chuyện gì?

Khi tình cảm tiến vào quỹ đạo, dĩ nhiên không cần phải chứng minh nhiều điều gì, Tô Viễn chẳng bao giờ nói ra chữ ‘thích’, Thuần Tường cũng thấy nó không quan trọng đến như vậy.

“Tôi nay có rảnh không? Có thể ăn bữa cơm cùng em không!” Mùa hè năm ấy, Tô Viễn đã tốt nghiệp đại học sư phạm, dĩ nhiên bộ dáng như phú nhị đại, anh không cần vội tìm việc làm, Thuần Tường đã sớm nhìn ra, ngay từ lúc chưa tốt nghiệp, người khác đã phải bận rộn tìm việc làm, còn anh thì chỉ lo bận rộn xoay quanh cô.

“Ừm... gần đây anh hơi bận việc, có thể...” Tô Viễn hơi ấp a ấp úng, không hợp với tính cách của anh ta, Tô Viễn nói dối thì tuyệt đối không có sơ hở gì, nhưng hôm nay thì không như thế.

Thuần Tường cũng không có chút tự giác gì, còn cười đùa trêu ghẹo cùng anh: “Thế nào? Không phải chưa muốn tìm việc sao? Sao lại bận như vậy?”

“Xem em nói kìa, anh mà không làm việc tốt thì sau này làm sao mà nuôi em chứ.” Không rõ lắm Tô Viễn đang làm gì, chỉ thấy giọng nói anh bỗng hạ thấp xuống, cười cười nói.

“Được rồi, được rồi. Vậy hôm nào anh rảnh chúng ta...” Thuần Tường suy nghĩ một chút, muốn nói gì đó nhưng lại bị Tô Viễn cắt đứt.

“Gần đây, gần đây anh thật sự rất bận... Ngoan đi, đợi tựu trường em vào học lại rồi, anh nhất định mời em ăn bữa tối, em muốn ăn gì chúng ta ăn đó được không? Được rồi, lần trước không phải em nói tiệm ăn kia không ra gì, nhưng đồ ăn rất ngon, muốn đến đó lại lần nữa sao? Đợi khi đó chúng ta sẽ lại đến đó nhé!”

“Được rồi được rồi, không gấp cũng được, anh cứ tiếp tục làm việc đi, cũng không phải lần đầu tiên em một mình.” Thuần Tường bĩu môi, mặc dù bên ngoài thể hiện như không cần nhưng thực tế, bên trong vẫn có chút để ý.

Sau đó, suốt cả kỳ nghỉ hè, hơn một tháng Thuần Tường cũng không gặp lại Tô Viễn, lúc mới bắt đầu thì điện thoại không ngừng, nhắn tin nhiều lần, nhưng về sau, hai người gọi điện thoại dần dần ít đi, số lượng tin nhắn cũng vơi đi.

Tuy thần kinh không tốt, phản ứng lại trì hoãn, đối mặt tình huống như thế, khi đó Thuần Tường cũng phát hiện có điều gì đó kỳ lạ.

“Tại sao lại như vậy? Tô Viễn sao đột nhiên lại chuyển biến thái độ như thế?” Tô Mộc thật ra đã sớm ngờ tới việc này, với tính cách của Tô Viễn, hai ba ngày không gặp liền thấy chán chường thôi.

Thuần Tường suy nghĩ hồi lâu cũng không trả lời, Tô Mộc không khỏi có chút bận tâm, ngẫm lại, có lẽ bản thân anh không nên hỏi quá nhiều, dù sao thì nhớ lại cũng sẽ rất đau lòng.

Thuần Tường hồi lâu cũng không lên tiếng, Tô Mộc xoay mặt đi qua, không khỏi giật mình, nha đầu này, còn...

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cho nên ngựa không quay đầu ăn cỏ.

Có chút bất đắc dĩ, nhẹ nhàng lắc đầu, Tô Mộc nhìn Thuần Tường đã chìm sâu vào giấc ngủ, thuận tay lôi chăn trên giường, che lên người thay cho cô, bất chợt, anh nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng.

Tối nay anh ngủ ở đâu?

Trên ghế sofa.

Cả đêm nay, Tô Mộc không thể nào ngủ được, một là ghế sofa nhà anh thật không phải một chỗ lý tưởng để nằm, hơn nữa, anh nghe được câu chuyện của Thuần Tường mới chỉ đến một nửa, làm anh không ngủ được yên lòng.

Người khác nhìn Tô Mộc, có lẽ sẽ thấy anh là con người lạnh lùng, bên ngoài dường như rất bình tĩnh nhưng thực tế thì không phải như thế, chỉ cần là người thì sẽ có khi cảm thấy nôn nóng bất an, có lẽ bởi vì người nào đó, hay một chuyện nào đó, tóm lại là một người ngoài lạnh trong nóng.

Huống chi là Tô Mộc, chưa bao giờ anh nhận mình là người tinh táo xử lý công việc, ít nhất là khi đối mặt với chuyện này của Thuần Tường... Anh không có cách nào.

Cho đến khi trời tờ mờ sáng, Tô Mộc mới hơi buồn ngủ, nhưng trước khi anh mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ, trong nhà đột nhiên truyền ra một tiếng động không lồ, dường như là thứ gì đó đập vào mặt đất, Tô Mộc nhất thời kinh ngạc, sau đó mới suy nghĩ, là ai đang đập đồ?

Nhảy dựng lên từ ghế sofa, anh chạy đến trước cửa phòng mình, vừa đẩy cửa ra, nhìn không được vui vẻ.

Tên ngu ngốc này, Tô Mộc không khỏi cau mày, đi lại kéo cô lên. Đến xem cô đập thứ gì xuống dưới đất, thì ra chỉ là xoay người lại rồi rớt xuống giường.

Thuần Tường bị rớt xuống giường, hồi lâu cũng chưa phản ứng được có chuyện gì xảy ra.

“Tôi?!” Thuần Tường gõ gõ đầu, dĩ nhiên là đau đầu sau khi say rượu đang ảnh hưởng đến đầu cô. “Sao thế? Đây là đâu vậy?”

Thuần Tường chậm rãi xoay đầu qua, nhìn thấy cặp mắt của Tô Mộc đang nhìn chăm chăm vào mình, không khỏi hít vào một hơi: “Tại, tại sao tôi lại ở nhà của anh?”

Được rồi, rốt cuộc cũng phát hiện, đây là nhà của anh!

Tô Mộc mặt mỉm cười nhìn cô, không hiểu vì sao, khi Thuần Tường nhìn thấy Tô Mộc cười như vậy với cô, trong lòng có một cảm giác không nói nên lời, dường như cảm thấy Tô Mộc đang vô cùng hứng thú, cười có chút quý dị.

“Cô nghĩ gì vậy? Cô nghĩ tôi có thể có ý đồ bất chính với cô sao? Nếu cô hiểu lầm rồi thì nên suy nghĩ lại tình cảnh vừa rồi xem. Cô thì vui vẻ nằm trên giường tôi, còn tôi thì bị cô đẩy ra sofa nằm, bây giờ không ngờ cô lại suy nghĩ như vậy.” Tô Mộc nói một hơi.

Thuần Tường bĩu môi, cảm thấy cả người mình đầy mùi rượu, hậm hực hờn dỗi: “Trời ạ, sao anh không đưa tôi về nhà tôi, haizz...”

“Dĩ nhiên là vậy!” Tô Mộc thật sự cảm thấy thật bị kích: “Không biết là ai vô duyên vô cớ uống quá nhiều, cứ dính lấy người khác không tha, bây giờ kết quả như vậy còn nói tôi sao?”

“Ai, ai đánh lấy anh không tha hà...” Thuận Tường nhin không được cau mày, bác bỏ cách nói này của Tô Mộc.

“Này này, tôi đâu có nói cô, cũng đâu có nói tôi, không phải sao?” Tô Mộc dĩ nhiên cố ý nói như vậy.

Thuận Tường dừng lại, nhú mày quay người đi về: “Về nhà tắm rửa đi làm, không nói với anh nữa!”

“Ừ ừ ừ, uống rượu cho đã vào rồi còn bất tỉnh, hồ ngôn loạn ngữ, cô Thuận Tường, mời cô đi về, không tiễn.” Tô Mộc tiếp tục phát huy công lực ác độc bằng lời nói của mình.

Lần này Thuận Tường không còn tâm tư gì để đấu võ mồm cùng anh, tuy đầu đang xoay vòng vòng nhưng cô vẫn nghe rõ ràng bốn chữ của anh ta – ‘Hồ ngôn loạn ngữ’.

Không biết vì sao, Thuận Tường nghe được bốn chữ đó, trái tim đập thành thịch, có chút bất an: “Này, anh nói rõ ràng cho tôi, cái gì là hồ ngôn loạn ngữ chứ?”

“Không hiểu tiếng Trung Quốc sao? Hồ ngôn loạn ngữ – bốn chữ này, còn muốn tôi giải thích cho cô? Chắc chắn thầy giáo dạy Ngữ Văn của cô sẽ đến đánh cô thôi.” Tô Mộc hỏi ngược lại.

Người này, nụ cười trên mặt anh ta như hoa nở vậy, không biết từ khi nào anh ta lại thích cười đến thế, hình như mỗi lần bêu xấu cô, anh ta đều cười rộ rỡ thế này, nếu để bọn Tân Phong Thành nhìn thấy, nhất định sẽ không tin anh ta là Tô Mộc lạnh lùng như băng.

“Tôi... Ý của tôi là... Tôi hôm qua tôi có nói gì kỳ quái không?” Sắc mặt Thuận Tường có chút khó coi.

Tô Mộc cười cười, xem ra nha đầu này vẫn chưa hoàn toàn hồ đồ, có thể nhớ được một chút, chỉ tiếc, nhớ không hoàn toàn, nếu cô đã hỏi như thế thì chắc không biết tối qua, cô giống như cây đậu đổ vậy, cái gì cũng nói ra hết.

“Kỳ quái là không nói gì.” Tô Mộc bữu môi, thờ dài một tiếng.

Nghe anh thờ dài như vậy, Thuận Tường không khỏi sững sờ, nhìn anh ta biến sắc còn nhanh hơn lật sách, có chút kỳ quái hỏi: “Tôi... Rốt cuộc đã làm những chuyện gì vậy? Anh đừng có áp a áp úng vậy được không? Muốn nói thì cứ nói cho rõ đi! Rốt cuộc tôi đã làm gì?”

Thật bất bết, bình thời xem phim đã biết say rượu như thế nào, nào là tình một đêm, say rượu nói nhảm... đều có thể xảy ra, nhưng chỉ cảm thấy nó thật nực cười, dù sao cô cũng không đến nỗi mất lý trí như vậy, nhưng hôm nay nhìn lại thì thực tế đúng là như thế. Chiều bóng, phim truyền hình, diễn đúng là không sai.

Cô vỗ vỗ đầu, sợ mình làm chuyện gì đó khó chấp nhận trước mặt Tô Mộc.

Tô Mộc thấy vẻ mặt ngờ ngác với cô, cười rất vui vẻ, chỉ cảm thấy Thuận Tường này đôi khi thật quá ngây thơ, cũng rất thú vị, tiếp tục trêu chọc cô: “Cường hôn tôi.”

“Say rượu rồi ôm chặt người ta không tha, không ngừng dụ dỗ. Không ngờ trên thế giới này lại có người như vậy.” Tô Mộc hơi nhú mày, vẻ mặt khó xử: “Ôi, thật là...”

“Trời ạ!” Nghe Tô Mộc nói, gương mặt nhỏ nhắn của Thuận Tường trong nháy mắt biến từ trắng xanh sang màu gan heo: “Không, không thể nào... Anh mới là hồ ngôn loạn ngữ đó, tôi không thèm nghe anh nói nữa.”

Nhìn bóng lưng nổi giận đùng đùng rồi lại lộ ra vẻ ngượng ngùng, Tô Mộc khẽ cười một tiếng, giọng nói không lớn, vừa đủ để Thuận Tường nghe thấy: “O? Chiếm tiện nghi xong rồi thì muốn bỏ đi?”

Cước bộ của Thuận Tường hơi dừng lại một chút, sau đó dùng tốc độ gấp ba lần ban nãy lao ra cửa, “Rầm!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Nụ cười của Tô Mộc dần dần tắt đi, tay giơ lên, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào môi mình.

Thứ đêm qua đã có thật sự thuộc về anh sao? Anh không dám xác định. Lần đầu tiên, ngay cả anh cũng không có lòng tin với chính mình.

“Quả là đúng dịp vô cùng. Anh chưa tới tìm em, em lại đến gặp anh rồi.” Tô Mộc cười nhạt, nhìn người ngồi đối diện, trong lòng đã có tính toán riêng cho mình.

“Anh.” Tô Viễn rất ít khi gọi anh như vậy, mỗi lần một tiếng “anh” phát ra là chẳng có việc gì tốt.

“Ừm, hôm qua em hẹn gặp anh để nói việc trong nhà hay là việc khác?” Tô Mộc đưa tay cầm lấy cái ly chân dài trên bàn, đứng đưa chất lỏng hồng hồng trong ly, nhìn như không quan tâm hỏi.

Tô Viễn nhún nhún vai: “Anh hy vọng là cái nào?”

“Tốt nhất đừng đến tìm anh, đó là điều anh hy vọng nhất!” Tô Mộc không chút lưu tình, dứt lời, liền uống cạn sạch chất lỏng trong ly.

“Anh đúng là vẫn không thay đổi.” Tô Viễn bắt đầu đi ăn hết thức ăn trong chén của mình: “Em nghĩ anh sẽ thay đổi chứ. Cuối cùng vẫn vô tình như vậy... Chuyện trong nhà anh thật sự không muốn quan tâm đến sao?”

Tô Mộc hơi trầm mặc một chút, đưa tay rót rượu cho mình: “Anh cần gì phải thay đổi?”

“Ít nhất Thuần Tường... Chính là bước thay đổi đầu tiên của anh, không phải sao?” Tô Viễn cười tự tin, giống như là nhìn thấu Tô Mộc vậy.

Tô Mộc kéo ghế tài trở về: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

“Anh, đúng là không như anh mong muốn.” Tô Viễn buông buông tay: “Em tới tìm anh đều là vì cả hai chuyện.”

Lúc này Tô Mộc mới đặt ly rượu xuống, hung hăng đặt ly rượu lên bàn, trừng mắt nhìn Tô Viễn: “Có chuyện gì thì nói đi, đừng lãng phí thời gian.”

“Mẹ bị bệnh. Nằm viện mấy ngày... Rảnh rồi thì anh cũng đi thăm bà ấy một chút đi... Dù sao thì...”

“Được rồi, anh biết rồi, những lời nói khách sáo đằng sau em đừng nói nữa. Anh sẽ tìm thời gian đi.” Tô Mộc vừa nói, vừa thúc giục anh ta nói vấn đề kế tiếp: “Còn chuyện gì nữa?”

“Anh nói muốn đến tìm em, có lẽ vì chuyện của Thuần Tường phải không?” Tô Viễn bấu môi, trong lòng hiểu rõ, Tô Mộc hiểu rõ anh, dĩ nhiên anh cũng biết không ít về Tô Mộc.

“Bây giờ anh đang đợi em nói cho anh biết đây.” Tô Mộc dời ánh mắt ra khỏi ly rượu, anh uống rượu làm gương mặt nóng lên, chỉ mới ba ly, tuy không say nhưng gương mặt vẫn đỏ ửng.

“Tô Mộc!” Tô Viễn nghiêng đầu, không hề nghĩ ngợi hỏi: “Anh thật sự quan tâm đến cô ấy như vậy?”

“Tô Viễn!” Tô Mộc cũng cùng một nét mặt tương tự như anh, cũng không hề nghĩ ngợi hỏi: “Em thật sự không cần cô ấy ư?”

Bị hỏi ngược một câu, Tô Viễn quả nhiên là sững sờ một chút, nhưng sau đó nhanh chóng nở nụ cười, gật gật đầu nói: “Quan tâm, rất quan tâm, nếu không cần thì hôm nay sẽ không đến đây nói chuyện với anh rồi.”

“Khi đó là em phụ cô ấy, ngựa không ăn quay đầu ăn cỏ. Tô Viễn à.” Tô Mộc nửa đùa nói.

“Anh, anh phải hiểu mình đang nói gì. Tô Viễn em ăn xong hay chưa anh phải nhìn cho rõ chứ?” Tô Viễn nhú lông mày, vẻ mặt như tình thế bất buộc, “Anh phải hiểu cá tính của Thuần Tường...”

“Không hiểu là em mới đúng chứ.” Tô Mộc khẽ nhú mày, có chút không vui nhìn anh: “Rốt cuộc em muốn gì với Thuần Tường chứ? Chẳng lẽ em nghĩ cô ấy là người có thể quăng rồi giật lại, giật lại rồi quăng hay sao?”

“Anh đang bắt bẻ cho cô ấy à?” Ánh mắt của Tô Viễn đột nhiên trở nên giống Tô Mộc, rất sắc bén, đều muốn nhìn thấu người đối diện mình.

“Chẳng lẽ em còn không rõ sao?” Tô Mộc đã nhận định trong lòng, từ khi gặp gỡ đến khi chia tay, tất cả đều là lỗi của Tô Viễn.

“Anh có lập trường, có tư cách gì để bắt bẻ thay cô ấy?” Một câu của Tô Viễn liền đánh trúng chỗ yếu của Tô Mộc, đúng vậy, anh có thể bắt được chỗ Tô Mộc đề ý nhất, anh và Thuần Tường có quan hệ thế nào, Tô Mộc không có lập trường để bắt bẻ thay.

“Mặc kệ có lập trường, có tư cách hay không, em làm vậy...”

“Em nghĩ, có lẽ anh chưa hiểu được chuyện giữa em và Thuần Tường!” Không đợi Tô Mộc nói xong, Tô Viễn lại lần nữa cắt đứt lời của anh. “Ít nhất thì không rõ ràng, em chắc chắn anh chỉ mới biết được một phần nào thôi.”

Tô Mộc không do dự gật đầu, không có gì cần để giấu giếm, anh thật sự chỉ mới biết được một nửa câu chuyện mà thôi. “Quả thật anh biết không rõ lắm, chỉ mới được một nửa mà thôi, cho nên anh đang chờ em tiếp tục đây!”

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Thị uy? Anh đang làm trò hề sao?

“Thật ra là Thuần Tường đòi chia tay, hơn nữa...” Tô Viễn tái mặt nói, liên tục do dự, cuối cùng vẫn mở miệng: “Khi đó cũng không thể nói là em lừa gạt. Từ lúc bắt đầu, em chưa hề nói một câu... Anh thích em’ hay là ‘Chúng ta quen nhau đi’... Nói ra thì mọi thứ sẽ chảy thành sông mất!”

“Em cố ý làm như vậy là để giải vây cho mình?” Tô Mộc dĩ nhiên hiểu là lý do gì, “Em nghĩ là em đang dối gạt Thuần Tường, hay là tự dối gạt mình?”

“Em nghĩ là em căn bản không thích Thuần Tường, quả thật, ban đầu đó chỉ là một trò chơi vui vẻ mà thôi...”

“Một trò chơi vui vẻ?!” Tô Mộc khẽ cười một tiếng, không khỏi cảm thấy buồn cười, bởi vì một trò chơi nông nổi của một người, nên mới làm thay đổi tính cách Thuần Tường đến như thế, ngẫm nghĩ lại, anh cũng không có tư cách gì để cười nhạo Tô Viễn, ban đầu chính anh cũng khinh thường cô, chỉ mang tâm thái vui đùa để tiếp cận cô, cảm thấy cô thú vị. Nhưng sau này, càng tiếp xúc nhiều với Thuần Tường, anh mới phát hiện ở bản thân cô gái này có một mị lực không thể cưỡng nổi, cô chấp nhất, đơn thuần, nhưng không bướng bỉnh, ngu xuẩn. Có lẽ là hơi làm kiêu một chút, nhưng có thể dùng từ thanh khiết như một đóa hoa bách hợp để hình dung cô, mặc dù không phải một đóa hoa tuyệt sắc nhưng sau khi tiếp xúc với nó, mới phát hiện từ nó có một hương thơm động lòng người.

Rốt cuộc anh cũng hiểu rõ, Tô Viễn cũng giống như anh vậy, trong lúc tiếp xúc cùng Thuần Tường bất tri bất giác lại bị cô hấp dẫn, rồi lại không thể chấp nhận sự khinh thường ban đầu của mình đối với cô, thậm chí là không dám đối mặt với tình cảm của mình, cuối cùng mà mất đi cô...

Dường như nhìn thấu được suy nghĩ này của Tô Mộc, Tô Viễn cũng không e dè thừa nhận nói: “Đúng, vừa bắt đầu quả thật là như thế. Nghe nói có một nữ sinh năm thứ hai không hề quan tâm đến em, cho nên... Em muốn đi trêu chọc cô ấy, nhưng kết quả cũng đã có, cũng chỉ là nói ngoài miệng mà thôi, dưới thế công ôn nhu của em không phải cô ấy cũng ngã gục hay sao...”

Tô Viễn nhẹ nhàng giơ lên khóe môi, cười nhẹ, nhưng Tô Mộc cũng biết từ nụ cười này còn có một chút đau khổ.

“Động cơ ban đầu vốn là như vậy.” Tô Viễn cũng đưa tay đi lấy rượu, rót cho mình một chén rồi uống cạn sạch, “Cho nên, kết quả cũng chính là như vậy.”

“Thuần Tường...” Tô Mộc không trả lời, Tô Viễn cũng một mình nói tiếp: “Thuần Tường sau này cũng biết, nhưng anh nên biết, khi đó... cô ấy trở về...”

Cô ấy...

Tô Mộc hơi nhíu mày, đối với “cô ấy” trong miệng Tô Viễn cũng biết một chút, anh biết, đó là một cô gái mà Tô Viễn thích, nhưng không cách nào có được.

Tô Mộc nhớ mang máng cô gái kia, vừa đủ xinh đẹp cũng vừa đủ thông minh, nên rất ít có người nào miễn dịch được với mị lực của cô ta, xinh đẹp thoát tục, thông minh lại không làm người ta phiền chán, đúng là một cô gái tốt.

Không biết Tô Viễn đã thích cô ta bao nhiêu năm, vất vả lắm mới theo đuổi được nhưng quen nhau không lâu rồi lại chia tay, khi đó bọn họ không hiểu nhau, anh cũng không biết lý do mà Tô Viễn chia tay là cái gì.

Bàn tay Tô Mộc nắm ly càng siết chặt hơn.

“Cô ấy trở về từ Mỹ, em rất vui. Cô ấy nói lần này trở về sẽ không đi nữa... vì em...” Tô Viễn nở nụ cười chua chát, tiếp tục nói: “Khi cô ấy nói như vậy, em lại thấy hoang mang”

“Tô Viễn, em đúng là tên khốn kiếp.” Tô Mộc mắng một câu, nhưng anh có thể tưởng tượng được tâm trạng lưỡng lự của Tô Viễn như thế nào, nhưng không thể đồng ý với hành vi một chân đạp hai thuyền của anh ta.

Tô Mộc cũng không khó để tưởng tượng tâm trạng khi Thuần Tường biết Tô Viễn không thích mình như thế nào, hôm qua Thuần Tường ở cạnh anh, về mặt cô đơn đau khổ đúng là làm người ta đau lòng.

Anh nhớ rõ, Thuần Tường từng nói: “Thích... Thích nhau ư... Làm sao có thể.” Về mặt kia, rất đau lòng.

Thì ra chẳng những bị trở thành trò hề mà còn bị biết người mình thích không thích mình, tâm trạng Thuần Tường lúc ấy có thể là như thế này phải không?

“Đúng vậy, bây giờ suy nghĩ lại, em không phải là một món đồ.” Tô Viễn tự giễu cười cười.

“Anh cũng nên hiểu, em đã thích cô ấy nhiều năm như vậy, trong nhất thời em không muốn buông tay.” Tô Viễn lại nhìn vào Tô Mộc, ánh mắt ấy hy vọng anh có thể hiểu được: “Trong lúc nhất thời muốn em buông tay là không thể!”

“Cho nên thì sao? Còn Thuần Tường? Còn cô ấy là cái gì?” Tô Mộc không nhanh không chậm hỏi, trong giọng nói đầy chất vấn.

“Thuần Tường là một điều ngoài ý muốn.” Tô Viễn có chút nhừ đầu vuốt trán: “Chính em cũng không biết, đúng là một cái ngoài ý muốn.”

“Nếu em không thích cô ấy thì nên buông tay cho cô ấy, chứ không phải làm cô ấy thêm đau khổ.” Tô Mộc vẫn làm như không quan tâm đến nhưng mỗi một câu nói, mỗi một tiếng đều chạm vào điểm yếu của Tô Viễn.

“Em đã nói cô ấy chỉ là ngoài ý muốn, đối với cả hai người em đều không thể buông tay.” Tô Viễn nói như là đương nhiên, nhưng lại càng làm Tô Mộc

thêm tức giận.

“Rốt cuộc em đang suy nghĩ cái gì? Ai cũng không thể buông tay là sao? Vậy người em yêu rốt cuộc là ai? Không hiểu rõ vấn đề này, cả hai người em đều làm tổn thương, em có hiểu hay không?”

“Tô Mộc!” Tô Viễn cười nhẹ, khinh thường nói: “Thì ra anh cũng là người tốt sao. Anh nói như anh là một sứ giả của chính nghĩa vậy, nếu em không phạm sai lầm, anh nghĩ anh có cơ hội sao?”

Ý tứ khiêu khích trong lời nói của Tô Viễn cực kỳ mãnh liệt, Tô Mộc không khỏi nắm chặt ngón tay, âm thầm cắn răng: “Em có ý gì?”

“Anh, anh hiểu mà. Chúng ta cứ nói thẳng, không cần phải che che lấp lấp gì cả. Nếu không vì chuyện này, Thuần Tường sẽ không rời khỏi em đúng không? Nếu Thuần Tường không rời khỏi em thì anh làm gì có cơ hội mà chen vào?” Đối mặt với Tô Mộc, Tô Viễn cảm thấy anh vẫn chiếm thế thượng phong, bởi vì anh từng quen Thuần Tường, Thuần Tường từng thích anh, thậm chí cho đến bây giờ có thể vẫn còn thích anh.

Nhưng thực tế thì dường như không phải thế, quả thực anh đã từng quen với Thuần Tường nhưng không có nghĩa Thuần Tường cũng có hảo cảm với anh, Thuần Tường từng rất ghét anh, càng hận anh hơn nữa, xem anh như một tên hoa tâm đáng chết.

Nếu vậy, anh phải nằm trong hoàn cảnh xấu mới đúng.

Nhưng lời này, anh nhất định không thể hiện ra, ít nhất là trước mặt Tô Mộc.

“Tô Viễn, nói như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?” Tô Mộc cầm lấy ly rượu, rót một chén thay Tô Viễn: “Ban đầu là Thuần Tường vứt em, em đừng quên.”

“Nhưng không có nghĩa nó chứng minh cô ấy không còn thích em nữa, không phải sao?” Tô Viễn cầm lấy chén rượu, lần này không uống sạch nữa mà chỉ nhấp một chút: “Tô Mộc, anh và Thuần Tường là không thể nào, anh có hiểu không?”

“Anh không hiểu.” Tô Mộc chậm rãi lắc đầu: “Anh và Thuần Tường, tại sao lại nói là không thể nào?”

“Chính là không thể nào! Anh và Thuần Tường hoàn toàn là người của hai thế giới, anh biết không? Bằng tính cách của hai người có thể yêu nhau sao? Kết quả không phải chỉ cần nghĩ cũng biết sao? Tô Mộc, em thừa nhận bây giờ Thuần Tường có một chút lệ thuộc vào anh, nhưng đó chỉ là vì bên cạnh Thuần Tường không có ai dễ lệ thuộc vào thôi.”

“Em thật biết phân tích, còn phân tích rất trật tự, nhưng từ chính điểm đó, anh cũng đã hiểu rõ, em không hề hiểu gì về Thuần Tường.” Tô Mộc đứng dậy từ trên ghế, khẽ cười một tiếng: “Thôi, đã không còn gì để nói! Em cần bản không hiểu gì cả.”

“Anh!” Tô Viễn nóng nảy đứng dậy, kéo lại Tô Mộc, hai mắt khẽ nheo lại: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

“Đây là anh hỏi em mới đúng chứ!” Tô Mộc vươn tay đẩy tay Tô Viễn ra: “Hôm nay em đến, anh có thể đoán được bảy phần. Em đang thị uy với anh sao? Nói rõ quyền sở hữu hay là cho thấy lập trường của mình?”

Tô Mộc hừ nhẹ một tiếng, khoát khoát tay: “Em sai lầm rồi, Tô Viễn, đầu tiên, thứ nhất, em không cần đến thị uy cùng anh. Em nghĩ như vậy là có thể uy hiếp anh nhưng anh thì không hiểu như vậy, hơn nữa, nếu em muốn đến thị uy thì không nên chỉ thị uy cùng anh, hình như còn một người rất quan trọng. Thứ hai, Thuần Tường không phải món đồ chơi, không phải em nói em là chủ của cô ấy, cô ấy sẽ thuộc về em, hiểu chưa? Mọi chuyện đều được quyết định bởi Thuần Tường, không phải là anh hay em, hay Triệu Cảnh Hằng. Thứ ba, em không cần phải chứng minh cho anh thấy điều gì, bởi vì lập trường của em cần bản là không – quan – trọng – với – anh!”

Câu nói sau cùng, Tô Mộc cắn răng nói gần từng chữ, dĩ nhiên cũng là đáp lại với thái độ không chút lễ phép vừa rồi của Tô Viễn

Tô Viễn ngẩn người, đứng tại chỗ nhìn Tô Mộc rời khỏi, nhẹ nhàng hừ cười một tiếng, anh không biết mình đang cười nhạo ai, Tô Mộc nói ra như vậy mà thấy không biết ngượng sao? Hay là lại vô si đến tìm anh, tuyên chiến với anh đây?

Tô Mộc cảm thấy lý do lúc này Tô Viễn đến tìm anh đúng là quá buồn cười, rốt cuộc, anh ta xem Thuần Tường là cái gì chứ?

Thuần Tường vừa tan việc về nhà xuống dưới lầu, lúc này nhìn thấy Tô Mộc đang dựa vào xe mình, khuôn mặt u sầu, cả người u buồn, không còn vẻ mặt đùa giỡn như mọi ngày nữa.

Cô có chút do dự, nhưng sau đó vẫn đi đến.

Vung vung tay trước mặt anh, Thuần Tường hơi hất cằm: “Này, anh ngốc gì vậy? Về rồi sao không lên nhà?”

Tô Mộc hơi ngẩng mặt, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào sâu trong Thuần Tường, Thuần Tường bị anh nhìn như vậy, trái tim co rụt lại, có chút hốt hoảng dời mắt mình sang chỗ khác, cô hốt hoảng tìm chủ đề nói tiếp.

“Này, hỏi thì anh nói đi, sao lại im lặng vậy?” Thuần Tường co lại, vừa đủ cho tầm mắt của Tô Mộc, anh nhìn cô như thể muốn nuốt cô vào bụng vậy.

“Thuần Tường...” Nửa ngày sau, Tô Mộc mới rên tên cô lên.

“Làm gì vậy? Hôm nay anh sao thế...” Thuần Tường còn chưa nói xong, đột nhiên bị anh kéo tay, dùng sức ôm vào trong ngực, cả người bị vòng tay

anh vậy lại, Thuận Tường nhất thời thấy da gà toàn thân đều nổi lên, không thể nói là cảm giác gì, lúc này cô chỉ biết trợn to mắt, thân thể không dám nhúc nhích.

“Này... Anh... Có bị làm sao không?” Thuận Tường nháy hai ánh mắt, không hiểu nổi tại sao Tô Mộc lại làm vậy, lại nhớ đến những tình tiết trong tiểu thuyết cũng diễn như vậy, gia đình của vai nam chính gặp biến cố gì đó, cho nên ôm thật chặt nữ chính – “Đội một lát, để tôi ôm một lát đi!”

Thuận Tường cảm thấy ác hàn, câu mà Tô Mộc nói đầu tiên lại là cái này làm cô run rẩy không thôi.

Thuận Tường đợi một lúc lâu, vẫn không nghe thấy Tô Mộc nói gì nữa, cảm thấy có chút nóng nảy, cuối cùng vẫn là cô mở miệng trước: “A... Này, anh ôm đủ chưa đó?”

Bị Thuận Tường nhẹ nhàng đẩy ra, Tô Mộc rất thức thời tách ra khỏi cô, nhưng hai tay vẫn đặt lên vai Thuận Tường.

“Cô thấy thế nào?” Tô Mộc không đầu không đuôi hỏi như vậy, Thuận Tường dĩ nhiên không biết nên trả lời thế nào.

“Thế nào là thế nào?” Thuận Tường không hiểu lắc lắc đầu.

“Ồi trời...” Tô Mộc thở dài một tiếng, nhìn người này mãi cũng không có phản ứng gì, buông tay ra nói một câu “Thôi” rồi chạy lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Kết thúc

“Này này này, anh không thể giải thích sao!” Thuận Tường hơi dừng lại trong chốc lát, tức giận xông lên phía trước, đứng trước mặt Tô Mộc, có chút tức giận, rồi lại không biết mình đang tức điều gì: “Anh, anh nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Cô có thể trị...” Tô Mộc nói đến đây, là một câu trần thuật, nhưng lại không có ý đùa giỡn gì.

“A...” Thuận Tường có chút ngại ngùng, khóe miệng giật giật nói: “Quá khen rồi!”

“Vậy như thế này thì sao?” Tô Mộc vừa nói, thân thể vừa nghiêng về phía trước, hơi khom người xuống, nhích mặt vào gần Thuận Tường, đôi môi nhẹ nhàng chạm vào môi cô nhưng không xâm nhập nhiều, nhanh chóng trở về.

Thuận Tường hít một hơi thật sâu, mở to hai mắt nhìn, mặt hồng tím đập đã sớm ức chế không nổi, vẫn không hiểu tại sao người này rốt cuộc đang làm gì, lui về sau một bước, Thuận Tường lớn tiếng gào to nói: “Anh, anh, anh, có cần phải dùng phương pháp này để chinh tôi không hả? Anh đúng là tên thần kinh chưa uống thuốc. Anh...”

“Cô đối với tôi lại có phản ứng này sao?” Tô Mộc có chút dờ khóc dờ cười.

Thuận Tường đột nhiên an tĩnh lại, gương mặt đỏ ửng lên như trái cà chua, hừ một tiếng, xoay người chạy lên cầu thang, trở về phòng mình mở cửa phòng ra “Cạch” một cái.

Tô Mộc bắt đầu dĩ vất trán, xem ra hôm nay anh đúng là bị bệnh, bị Tô Viễn kích thích xong, không ngờ lại làm ra những chuyện điên rồ như vậy. Khó trách Thuận Tường lại phản ứng như vậy, nhưng nếu Thuận Tường chịu tình tảo đối mặt, có lẽ mọi chuyện lại càng hồng hét hơn.

Trái cà chua Thuận Tường ngồi lên giường, nhiệt độ tiếp tục tăng cao, đang có khuynh hướng tăng mãi không giảm, tiếp tục ửng hồng, bởi vì trong đầu cô cứ suy nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, lúc đó còn chưa chuẩn bị tư tưởng gì, cho tới bây giờ suy nghĩ lại, cảm giác ngượng ngịu kia cao hơn nhiều.

Biểu hiện của Tô Mộc hôm nay thật là kỳ quái, Thuận Tường rầu rĩ ôm hai chân, nhìn lên trần nhà, có ai có thể nói cho cô biết có chuyện gì đang xảy ra không?

Cô rất muốn tìm hiểu, nhưng nguyên nhân, kết quả, thời điểm xảy ra, cô đều không biết được yếu tố nào.

Thuận Tường cảm thấy Tô Mộc có lẽ đang đùa với cô, chắc là không sai, nhưng tại sao vẻ mặt vừa rồi của tên kia trông rất nghiêm túc chứ?

Ha ha... Đúng là một trò đùa thú vị, Thuận Tường sờ nhẹ môi mình, dường như nhớ lại đôi môi lạnh lạnh mướt mát của Tô Mộc vừa rồi dán vào đây.

Thuận Tường mày điên rồi sao, gương mặt cô lại nóng ran lên, nhìn không được nắng, bị ăn một lần còn chưa đủ sao, muốn bị ăn thêm lần thứ hai sao?!

Thuận Tường cứ nghiêng đi nghiêng lại trên giường như vậy, cuối cùng cũng ngủ thẳng đến sáng ngày thứ hai, mơ mơ màng màng, cả đêm ngủ mà cảm

thấy không tự nhiên, sáng sớm thức dậy, cô vẫn cảm thấy rất, rất, rất, rất không tự nhiên.

Quơ quơ đầu, cúi xuống nhìn bả vai đau đớn, Thuận Tường chạy vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong, cô mặc một bộ đồ ngủ rộng rãi, cô vừa lau tóc vừa đi ra.

Nhìn lại thời gian, vẫn còn sớm, nhưng cô lại không muốn ngủ nữa, suy nghĩ dường như cũng chỉ dần lại ở ngày hôm qua, cái hôn kia của Tô Mộc cứ làm cô mơ mơ màng màng, trong lòng lại không xác định lắm.

Tiếng chuông ngoài cửa vang lên, Thuận Tường không hiểu, mới sáng sớm tỉnh mơ, có ai lại đến tìm cô chứ?

Thuận Tường thông thả bước đến trước cửa, đưa tay mở chốt cửa, đột nhiên thấy sừng sốt.

Tô Mộc mang theo mấy hộp đồ, khẽ mỉm cười đứng trước cửa nhìn cô, nói thật lòng, biểu hiện khác thường ngày hôm qua của Tô Mộc đã làm cô thấy lạnh cả sống lưng rồi, hôm nay rốt cuộc lại là vở kịch gì đây?

“Mới rời giường sao? Vừa lúc mua sớm một chút...” Tô Mộc còn chưa dứt lời đã bị nét mặt nhìn như người ngoài hành tinh của Thuận Tường chặn họng lại.

“Tô Mộc?” Thuận Tường đưa tay đung đưa trước mặt anh, nháy mắt mấy cái.

“Cái gì vậy? Tôi chưa có mù.” Tô Mộc một phát liền bắt được đôi tay không yên phận của Thuận Tường, bắt mắt nói.

“Á, buông tay.” Thuận Tường vừa rút tay về, vừa nói: “Động kinh à? Tô Mộc, anh làm gì thế?”

“Tôi động kinh? Cô mới đáng đánh đòn đó!” Tô Mộc bĩu môi, nhưng không buông tay ra, kéo cô đi vào trong nhà, đặt mấy hộp đồ lên bàn, “Tôi thế nào chứ? À, sáng sớm phải trừng mắt to mắt nhỏ với tôi, cô mới yên lòng sao?”

“Nhảm nhí.” Thuận Tường cũng không chút khách sáo, mở mấy hộp đồ ăn ra, lúc này mới phát hiện, bên trong đều là những thức ăn của các cử tiệm nổi tiếng, nhiều như vậy, lúc này Thuận Tường mới nhớ, đêm qua cô về nhà, phiền não vô cùng, sau đó lại lên giường ngủ mất, nên sáng sớm mới đói bụng như thế.

Tạm thời không cần biết Tô Mộc muốn làm gì, dù sao Thuận Tường cũng là chủ, còn đang đói nữa, đành phải ăn cho đầy bụng trước thôi.

Cô không ngừng nhét đồ ăn vào miệng, bánh bao, sinh tiền, bột chiên hành, sữa đậu nành, sữa tươi, đậu hũ. Cô cẩn thận đếm, phát hiện Tô Mộc mua rất nhiều, thứ gì cũng có.

“Không biết cô thích ăn gì nên tôi mua nhiều lắm, cô cứ ăn từ từ, cũng đâu có ai giành giật với cô.” Tô Mộc vừa nói vừa đưa tay tới, dùng ngón tay cái lau nhẹ khóe môi giúp cô.

Thuận Tường còn đang nhai nhồm nhoàm, vô cùng vui vẻ đột nhiên bị anh chạm vào, thần kinh lập tức căng thẳng, ghen – rồi!!!!!!

“Ặc, ặc...” Cô thả lỏng ngực, hai tay khoanh chân múa tay lung tung khắp nơi.

Tô Mộc cau mày, vội vàng đưa tay tới giúp cô vỗ lưng, đưa bịch sữa đậu nành trên bàn cho cô: “Đề phòng có vội, mau uống đi”

Thuận Tường uống xong hai hộp sữa, rốt cuộc cũng thở lại được.

“Anh, anh làm gì thế?” Thuận Tường mỉm môi, đặt đồ ăn trong tay xuống, nghiêm nghị nói với Tô Mộc: “Tô Mộc, anh cứ nói với tôi, có phải anh gặp chuyện gì rồi hay không?”

Tô Mộc bị cô hỏi như vậy, có chút sững sốt, anh lắc đầu: “Không có, tôi gặp chuyện gì chứ?”

“Vậy sao anh tự nhiên lại ôn hòa, lại đối với tôi tốt vậy chứ? Tôi thật không quen đó Tô Mộc. Anh nói thật với tôi đi Tô Mộc, có phải anh gặp bệnh gì đó không trị được nữa không... hu hu hu...” Thuận Tường ôm đầu, gương mặt đau khổ méo mó.

Tô Mộc gõ đầu cô, hừ lạnh một tiếng: “Cái đầu này, rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì vậy? Sao suốt ngày cứ thích rửa xà người ta mới chịu không vậy?!”

“Vậy anh... Sao lại...” Thuận Tường muốn hỏi sao tự nhiên anh ta lại đổi tính, hỏi anh sao tự nhiên lại ôn hòa như thế, hỏi anh sao lại tự nhiên chủ động mua đồ ăn cho cô... Hỏi anh, cái ôm hôm qua, nụ hôn hôm qua rốt cuộc có nghĩa gì?

Nghĩ tới những thứ này, mặt Thuận Tường thoáng chốc lại đỏ lên.

Môi Tô Mộc giật giật, định mở miệng nói gì đó nhưng một người bỗng bước vào, là một vị khách không mời mà đến, ít nhất là đối với Tô Mộc.

Tô Viễn vừa đi vào liền thấy hai người ngồi chung một chỗ, nụ cười trên môi hơi cứng lại một chút nhưng đã lui, mở miệng nói: “Thuận Tường, anh tới thăm em đây, hôm ấy em uống say có gặp chuyện gì không?”

“Tôi không sao, hì hì” Thuận Tường cười cười, khoát khoát tay: “Làm phiền anh đến đây một chuyến.”

Nói thật, thái độ của cô bây giờ với anh ta không còn cứng nhắc như trước nữa, Thuận Tường cảm thấy đây là một chuyện tốt, bởi vì như vậy chứng minh, cô không còn thích anh ta nữa.

“Thuần Tường!” Tô Mộc đột nhiên đứng dậy, ánh mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt che giấu một ý nghĩ làm người ta không thể nào đoán được.

“Hả?” Thuận Tường thấy Tô Mộc đứng lên, cũng đứng lên theo, ba người đứng như nhau làm không khí bắt đầu trở nên căng thẳng.

Tô Mộc lờm Tô Viễn, nhớ tới anh ta từng nói là sẽ trở lại cùng Thuận Tường, nhưng thái độ của Thuận Tường chỉ mới khá hơn một chút thôi, nếu nói như vậy, cô nhất định không tin.

Tô Viễn cũng nhìn thấy thái độ lúc trước của Thuận Tường đối với mình, cho nên mới nhanh chóng đến tìm cô như vậy.

“Thuần Tường, hôm nay anh đến, nói thật ra... là muốn hẹn em.” Tô Viễn không chút che giấu, trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Tô Viễn, anh có ý gì?” Thuận Tường cau mày: “Mấy người làm gì vậy? Có phải gì gạt tôi không?”

“Không có chuyện gì, tiếp tục ăn điểm tâm đi, đừng để ý đến mấy hạng người nhàm chán này.” Tô Mộc kéo Thuận Tường ngồi xuống ghế.

“Không phải vậy.” Thuận Tường bắt mắt kéo Tô Mộc lại: “Tô Mộc, anh có gì muốn nói với tôi sao?” Tô Mộc bị cô hỏi như vậy, không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Tô Viễn thấy mọi chuyện như vậy, trong lòng hiển nhiên rất vui vẻ: “Thuần Tường, buổi tối có rảnh không? Anh và em...”

“Tô... Tô Viễn, thật ra tôi rất muốn nói.” Thuận Tường hít sâu một hơi, nở nụ cười với Tô Viễn: “Anh thật sự rất tốt, tôi từng thích anh, đúng, nhưng đó chỉ là ‘từng’ thôi, anh hiểu không...”

“Em nói cái gì?” Tô Viễn nghe Thuận Tường giải thích như vậy, không kiềm chế: “Đừng nói em thực sự thích anh ta!”

“Hai người không hợp với nhau, Thuận Tường, em có thể chịu được người có tính cách như Tô Mộc sao? Em hoạt bát vui tính, anh ta lại không đơn giản, hai người...”

“Đừng lại được không?” Thuận Tường có chút không vui, một tay nắm Tô Mộc, một tay đẩy Tô Viễn ra: “Hai người chúng ta nói chuyện, tự nhiên sao lại lôi Tô Mộc vào chứ? Hơn nữa anh ấy là anh của anh, sao anh lại cứ tên kia, người này, anh ta kia chứ?”

Đối với ngôn ngữ che chở đến thân nhiên của Thuận Tường, nét mặt của Tô Mộc và Tô Viễn hoàn toàn trái ngược nhau, Tô Mộc không ngờ nha đầu này lại nói chuyện thay mình, hơn nữa lại là trước mặt Tô Viễn.

Tô Viễn cũng không ngờ, Thuận Tường lại che chở cho Tô Mộc, cảm giác nôn nóng dâng lên tự đáy lòng làm anh không biết làm sao, anh chưa từng thấy bất an như vậy, có lẽ lần này... anh lại để cô vuột mất khỏi tay mình lần nữa.

Tô Mộc thuận thế giơ tay Thuận Tường lên, đan mười ngón tay vào nhau quơ quơ trước mặt anh: “Em trai, đừng nói anh trai không nói em biết, chuyện này không chỉ một mình em mới không chế được. Anh nói... Chuyện giữa anh và cô ấy có hợp không là chuyện của tụi anh, em không cần lo lắng đến. Lúc này, có phải em nên giống như những nam phụ trong truyền hình, thức thời bỏ đi không?”

Nụ cười trên mặt Tô Viễn không còn tồn tại nữa, sắc mặt rất trầm, anh bây giờ không còn lời nào để nói, chỉ còn chờ Thuận Tường mở miệng phản bác lời nói của Tô Mộc, dựa vào tính tình của Thuận Tường hẳn là sẽ làm như vậy...

“Tô Viễn, học trường a.” Thuận Tường không hất tay Tô Mộc ra, chỉ nhàn nhạt nhìn phía Tô Viễn: “Ừm... Còn nhớ rõ lần đó gặp mặt, tôi nói tôi đang chờ bạn trai không? Người tôi chờ chính là Tô Mộc...”

“Cho nên? Ý của em là? Thuận Tường em đừng gạt anh, anh biết em không thể nào thích Tô Mộc được! Anh ta căn bản không phải ly trà mà em thích uống! Thuận Tường, được rồi, anh biết, trước kia là anh không đúng, nhưng mà... Thật sự không thể... Không thể cho anh thêm một cơ hội sao?” Tô Viễn biết rõ đại thể đã mất, nhưng vẫn vùng vẫy không thôi, anh biết, Thuận Tường thật sự không coi trọng Tô Mộc, nhưng cô lại không muốn liên quan đến anh nữa.

“Tôi...” Thuận Tường định từ chối nữa, nhưng lại bị Tô Mộc kéo vào trong lòng.

“A...” Thuận Tường ngăn ra, nhưng lại không dám giãy dụa, chỉ đành mặc kệ anh, cho nên anh càng kịch liệt hơn, cũng dụng tâm hơn.

Đợi đến khi Tô Mộc buông cô ra, lúc này cô mới định thần lại, đôi mắt bờ câu chứa làn sương mù long lanh, kinh ngạc hỏi anh: “Anh, anh làm gì vậy? Diễn thôi, có cần làm vậy không?”

Thuần Tường bối rối muốn hất tay Tô Mộc ra nhưng nghiêng đầu lại, Tô Viễn đã sớm không còn bóng dáng.

Tô Mộc gắt gao nắm tay Thuận Tường, không muốn để tiểu nha đầu này chạy thoát: “Diễn?! Diễn cái rắm, con mắt nào của em nhìn thấy tôi đang diễn kịch hả?”

“Vậy...” Đôi mắt to của Thuận Tường chuyển động, nhưng lại không dừng lại trên người Tô Mộc. “Vậy anh...”

“Tôi có ý gì chẳng lẽ em lại không hiểu sao?!” Tô Mộc có chút bức mình, anh thật sự không thể nói thẳng ra, chẳng lẽ nha đầu này không có năng lực tự hiểu sao?

“Chẳng phải anh ghét tôi lắm sao?” Thuận Tường cũng không phải ngốc hoàn toàn, à không, thật ra có chút thông minh, Tô Mộc nói như vậy, dĩ nhiên cô đã hiểu rồi.

“Bà nội oi, con bị coi thường có phải không? Tôi chán em? Còn vẫn nữa? Vậy mỗi ngày là ai đưa đón người đáng ghét như em đi làm? Còn để người uống say như em nằm lên giường, tôi nằm trên sofa chịu khổ sao? Còn thỉnh thoảng làm công cụ thử độc cho em sao? Sáng sớm tỉnh mơ đã đi ra ngoài đứng đợi mấy tiếng mưa đổ ăm cho em sao? Em... Em nghĩ tôi diễn kịch vì người đáng ghét như hấn ta sao?”

Tô Mộc nói hết một hơi, gương mặt của Thuận Tường không cần dùng từ trái cà chua để hình dung nữa.

“Vậy anh... tôi...” Thuận Tường nhấp nhô nói, lại không nói được rõ ràng, chân tay luống cuống hết sức, lòng ngực thì nóng lên, tràn ngập khoái cảm không nói nên lời, chưa bao giờ xuất hiện, kể cả khi ở cùng Tô Viễn.

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng ban đầu là nhìn nhau không vừa mắt, hai người còn thường xuyên cãi nhau ầm ĩ nữa cơ mà.

Đến tận cùng là bắt đầu từ khi nào vậy? Sớm đã quen tan việc sẽ có Tô Mộc đến đón, sớm đã quen đem làm được một món ngon mới thì lập tức mời Tô Mộc ăn thử, sớm đã quen đầu võ mồm cùng anh, nghe những lời nói răn dạy của anh...

Thuận Tường nhẹ nhàng nắm lấy vạt áo, lòng bàn tay ra mồ hôi, chuyện Tô Viễn thật không dễ dàng, nhưng cô thật sự đã quên rồi, từng có một người nào đó đã nói, cách thức tốt nhất để kết thúc một cuộc tình chính là... bắt đầu một cuộc tình mới.

Cô có thể quên Tô Viễn sao? Ít nhất là cô đã từ chối anh ta rất quyết tuyệt... Là bởi vì Tô Mộc sao?

Len lén ngẩng đầu nhìn anh một cái, Thuận Tường phát hiện ánh mắt nóng hừng hực của Tô Mộc đang nhìn chằm chằm vào mình, cô lại cúi đầu xuống.

“Sao không dám ngẩng đầu nhìn anh?” Tô Mộc thờ dãi, lắc đầu nói: “Được rồi, anh cũng không muốn miễn cưỡng em.”

“Không có!” Thuận Tường nghe anh nói vậy, lập tức giặt lại vạt áo của anh, ngay cả cô cũng không ngờ mình lại hành động như vậy, Tô Mộc hơi dừng lại một chút, nhưng không đẩy tay cô ra.

“Không có gì? Có gì thì cứ nói, dù sao anh cũng không muốn van xin hay cầu xin em gì cả.” Tô Mộc cực kỳ chân thành nói.

“Anh, anh biết rõ mà...”

“Thì anh đã nói sẽ không miễn cưỡng em cơ mà, em đâu cần phải miễn cưỡng mình như thế!” Tô Mộc kiên định nói.

“Trời ạ! Anh!!” Thuận Tường nóng nảy, người này bình thường thì thông minh, sao đến bây giờ lại đột nhiên ngốc nghếch vậy, “Anh biết rõ mà...”

“Thì đúng, anh biết em và Tô Viễn vốn là một đôi.” Tô Mộc lắc đầu, quay lưng đi.

Thuận Tường nói: “Anh nói gì thế, ai và anh ta là một đôi chứ, người bây giờ em thích là...”

Thờ dãi, Thuận Tường trầm mặt, đột nhiên nhớ đến gì đó, chạy về trước mặt anh, thấy anh rõ ràng đang mỉm cười.

“Khốn kiếp, tôi đánh anh!” Thuận Tường quơ tay, định cho ngực Tô Mộc một quyền, lại bị anh bắt lại cổ tay.

Tô Mộc tiếp tục cười, nói: “Hiếm thấy người ta đánh người chỉ dùng tay thế này, anh thấy em cũng không phải lần đầu đánh người, cũng biết tình tứ đấy chứ, đánh một cái toàn đụng trúng khớp xương.”

“Đánh anh là nhẹ rồi, còn dám cười em...” Thuận Tường chép miệng, nghiêng răng nói.

“Được rồi, ngoan nào.” Tô Mộc ôm cô vào ngực: “Anh làm gì mà chê cười em chứ, nghe em nói thật lòng như thế, anh cảm thấy vui về mà.”

“Thật lòng cái gì chứ!” Thuận Tường vui đầu vào ngực anh, không động đậy nữa, rầu rĩ lắm lắm: “Thật là không hiểu nổi mà.”

“Cái gì lời thật lòng? Rõ ràng em thích anh mà, anh nghe rõ từng chữ từng câu đấy.” Tô Mộc mặt không đỏ tim không đập nói.

Thuận Tường lúc này thật sự bắt đầu từ chối: “Đi đi đi, cái lỗ tai heo nào của anh nghe thấy em nói như vậy?”

“Lỗ tai heo thì dĩ nhiên không nghe thấy, nhưng lỗ tai người thì có. Thuận Tường, em đừng có nói dối nữa, hai bác hàng xóm cũng biết hai chúng ta là một đôi mà.” Tô Mộc một tay xoa xoa đầu Thuận Tường, cười cười nói.

Thuận Tường giờ gương mặt bầu bình lên, bĩu môi: “Em đúng là bị anh ăn hết rồi.”

Tô Mộc “ừ” một tiếng, cúi đầu nói một câu: “Đúng, anh ăn được em rồi.”

Thuần Tường há mồm, định phản bác nhưng đôi môi đã bị một đôi môi khác lạnh như băng phủ kín xuống, làm cô muốn phản bác cũng phản bác không nổi nữa.

Tô Mộc, tên khốn kiếp này! Rốt cuộc là từ khi nào bắt đầu... Đã có thể vững vàng điều khiển cô như thế chứ?!

Thuần Tường nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trong lúc nhất thời không tìm được đáp án, chỉ là bây giờ, đáp án này đã không còn quan trọng nữa!!!

(Hoàn)

Bạn đang đọc truyện *Cách Vách Đứng Nhìn Trộm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.